மானே!
மானே!
மானே!

1

"அப்பாவும் மகளும் சேர்ந்து கொண்டு அழகாகத்தான் கூத்தடிக்கிறீர்கள். என்னவோ மதராசில் இவளுக்குத் தருவதற்கென்றே ஒவ்வொருத்தரும் ஆயிரம் ரூபாய் சம்பளமும் வேலையுமாய் வைத்துக் கொண்டு க்யூவில் காத்துக் கிடப்பதுபோலப் பேசுகிறீர்களே! அங்கே, எம்.ஏ. படித்தவர்களே ஓட்டலில் பெஞ்சி துடைக்கிறார்களாம். இவளானால் சாதாரணக் கணக்கு பி.எஸ்.சி. வெறும் கூட்டல், கழித்தல் அதற்குச் சரியாய்க் கிடைத்திருக்கிற கணக்கு எழுதுகிற வேலையை விட்டு விட்டு, வெறுமனே ஒண்ணும் இல்லாமல் போகிறதுக்கு நூறு ரூபாயை வீணாக்குவார்களா? இந்த அநியாயத்தை நான் யாரிட்டே போய்ச் சொல்லுவேன்?''

தன் மகளுக்குத் தலைவாரியபடியே புலம்பித் தீர்த்தாள் அபிராமி.

பேச்சின் வேகத்தில் சீப்பு சற்று அதிகமாகவே அழுத்தி விட்டது போலும்.

''ச்ச்... மெல்ல அம்மா. இருக்கிற இருபது முடியில் பாதியைப் பிடுங்கி விடுவீர்கள் போல இருக்கிறதே'' என்று எரிந்து விழுந்தாள் செல்ல மகள் சுந்தரி.

தன் தவறை ஒத்துக்கொள்ள மனம் இன்றி, ''அழுந்த வாரினால் தாண்டி நிறைய முடி முளைத்துக் கூந்தல் அடர்த்தி ஆகும்'' என்று அவளுக்குச் சமாதானம் கூறிவிட்டு மீண்டும் கணவனிடம் கவனத்தைத் திருப்பினாள் அபிராமி.

''நான் சொல்வது எதுவும் காதில் விழுகிறதா? உங்கள் பெண் வருகிறாள் என்று அங்கே யாரும் தங்கத் தாம்பாளத்தில் வேலை ஆர்டரை வைத்துக் காத்துக் கொண்டு இருக்கப் போவது இல்லை'' என்று சிற்றன்னை கூறவும், சட்டெனச் சிரித்து விட்டாள் உதயா.

''என்ன சிரிப்பு?'' என்று அவள் அதட்டவும் சிரிப்பை அடக்கிக் கொண்டு, ''தங்கம் விற்கிற விலை என்ன சித்தி? வெள்ளிகூடத் தேறாது. ஏதோ ஒரு பிளாஸ்டிக் தட்டு என்றீர்களானாலும் பரவாயில்லை எனலாம்'' என்று மீண்டும் நகைத்தாள்.

''ஆமாமாம். இந்த வக்கணைக்கு ஒன்றும் குறைவு இல்லை. வாயை மூடிக்கொண்டு சும்மா இரு'' என்று அதட்டி விட்டு மீண்டும் கணவரின் பக்கம் திரும்பினாள் அபிராமி.

''சும்மா கல்லுப் பிள்ளையார் மாதிரி உட்கார்ந்து இருக்கிறீர்களே. நான் சொல்லுவது கொஞ்சமேனும் மண்டையில் ஏறுகிறதா இல்லையா? நூறு ரூபாய் என்றால் கொல்லையில் பீர்க்கங் கொடியிலா காய்த்துத் தொங்குகிறது? ஊ...ம் அப்படித் தொங்கினால் எவ்வளவு நன்றாக இருக்கும்?'' என்று பெருமூச்சு விட்டாள்.

மோட்டு வளையில் பார்வையைப் பதித்துத் தாடையைத் தடவிய தந்தையைப் பார்க்கையிலும் உதயாவுக்கு சிரிப்புதான் வந்தது.

சித்தியிருக்கும் மனநிலையைக் கண்டு அடக்கிக் கொண்டாள்.

தங்கை சுந்தரியின் தலைவாரும் செய்கையால், சித்தியின் கைகளில் முன்னும் பின்னுமாய் அசைந்த மங்கிய கண்ணாடி வளையல்களில் கவனம் சிறு வருத்தத்துடன் பதிந்தது.

அருகில் வந்து அமர்ந்து, அந்த வளையல்களை மெல்லத் தொட்டு, ''இந்த வளையல்களுக்குப் பதிலாகத் தங்க வளையல்கள் மின்ன வேண்டாமா, சித்தி?'' என்று மெல்ல வினவினாள்.

ஒருகணம் ஆசையில் பளபளத்த அபிராமியின் கண்கள் மறுகணமே ஒளி மழுங்கிப் போயின.

நிராசையுடன் ''அரசாள ஆசைப்பட்டு என்னடி செய்ய? அதிருஷ்டம் இந்தக் கழுதைகளை மேய்ப்பதில் முடிந்து விட்டதே?'' என்று மூத்தவள் மகளிடம் அங்கலாய்த்தாள்.

''அந்த வேலை கிடைத்தால் மாதம் ஐந்நூறு கூட மீத்தலாம் சித்தி.''

''ச்சு, கிடைத்தால் தானே...'' என்றாள் அபிராமி அலுப்புடன்.

''ஏண்டி, உதயாம்பிகைக்கு அந்த வேலை கிடைப்பதற்கு என்னவாம்?'' என்றார் சிவராமன் பெருமையாக.

''அந்த அம்பிகையை விடுங்கள் அப்பா'' என்று சிணுங்கினாள் மகள்.

அதற்குள், ''அப்பாவுக்கு எப்போதுமே உதயா என்றால் உசத்திதான். ஆமாம் அப்பா. மதராசில் அவளுக்காகக் காத்திருக்கும் வேலை எதுவும் இங்கே ஏன் கிடைக்கவில்லையாம்?'' என்றாள் சுந்தரி குத்தலாக.

''எங்கேயும்தான் வேலை பார்க்கிறேன்'' என்றாள் உதயா [illegible]ன்.

''ஆமாம், பார்த்தாய் பிசாத்து முன்னூறு ரூபாய் வேலை'' என்று தோளில் தலையை இடித்துக் கொண்டு ''தலையை வாரும்போது அசைக்காதேயேன், சனியனே'' என்ற தாயின் வாழ்த்தையும் வாங்கிக் கொண்டாள் தங்கை.

தங்கைக்குப் பதில் சொல்லத் தொடங்கியவள் வாயை அழுந்த மூடி ஒருகணம் இருந்துவிட்டுத் தந்தையிடம், ''நான் போகப் போகிறேன் அப்பா'' என்றாள் பிடிவாதமாக.

''உனக்குப் பட்டணம் சுற்றிப் பார்க்க ஆசை. அதைச் சொல்லேன்'' என்றாள் தங்கை கண்களில் பொறாமையுடன்.

''அப்படித்தான் வைத்துக் கொள்ளேன்'' என்றாள் உதயா பதிலுக்கு. ''எப்படியோ, நான் போகத்தான் போகிறேன்.''

''சும்மா போவேன் போவேன் என்றால் என்ன அர்த்தம்? போகவரச் செலவு என்னடி? நிச்சயம் இல்லாத வேலைக் காகக் கையில் இருக்கிற பணத்தை வீணாக்குவார்களா?''

ஆகச் சித்தியின் தடையெல்லாம் செலவுக்காகத்தான் பாவம்.

சிறிய தாயாரின் முகத்தைப் பார்க்க உதயாவின் பார்வை கனிந்தது.

இந்த அப்பாவை மணந்து சித்தி கண்டதுதான் என்ன? இளமையிலேயே நரைத்துவிட்ட கூந்தலும், இரண்டு பிள்ளைகளும், செலவுக்கும் வரவுக்குமான ஓயாத இழுபறி யும்தான்.

ரெடிமேடு மகளாகத் தான் வேறு.

ஏதோ மூன்று மாதமாக இந்த முன்னூறு வருவதில் கொஞ்சம் பரவாயில்லை.

''சித்தி சித்தி'' என்று அபிராமியின் தோளைப் பற்றி லேசாகக் குலுக்கிவிட்டு, ''நமக்கு பைசா செலவு கிடையாது

சித்தி, நேர்முகப்பேட்டிக்கு வருவதாக எழுதிப் போட்டால் போக வர டிக்கெட், தங்குவதற்கு இடம் எல்லாமே அவர்களே ஏற்பாடு செய்கிறார்களாம். அதனால்தான் பார்க்கிறேன் சித்தி. சும்மா வெறும் நூலைக்கட்டி மலையை இழுத்துப் பார்ப்போம். மலை வந்தால் லாபம். இல்லாவிட்டால் நஷ்டம் வெறும் ஒரு ஓசிப் பயணம் தானே.''

''நமக்குச் செலவு கிடையாதா? அதை முதலிலேயே சொல்வதற்கு என்னடி அசடு?'' என்று முகம் மலர்ந்தாள் சித்திக்காரி.

''ஆனாலும் தங்குகிற இடம் எப்படியோ...'' என்று மேலே யோசிக்கவும் தொடங்கினாள்.

''எல்லாம் கவுரவமான இடமாகத்தான் இருக்கும் சித்தி. அதில்லாவிட்டால்கூட நம் அனிதா வீடு அங்கேதானே'' என்று தொடங்கிய மகளை இடைமறித்தாள் அபிராமி.

''ஆங்... ஆங்... அங்கெல்லாம் தங்கக்கூடாது. அவள் நண்டும் தவளையும் தின்கிறவள், அங்கே போய் அறியாமல் புரியாமல் எதையாவது தின்று வைப்பாய். பிறகு இந்த வீட்டிற்குள் எப்படி... சீச்சீ. அவள் வீட்டுப் பக்கமெல்லாம் போவதானால் நீ பட்டணத்தின் பக்கமே போக வேண்டாம்'' என்று மீண்டும் முருங்க மரம் ஏறலானாள்.

''இல்லை சித்தி, இல்லை'' என்றாள் உதயா அவசரமாக.

''அனிதா வீட்டுக்கெல்லாம் போகவே மாட்டேன் சித்தி. ஆனால் பட்டணத்தில் அந்த வேலை கிடைத்தால் ஆயிரத்துக்கு மேலே வரும் சித்தி. இங்கே வெறும் முன்னூறுக்குக் கணக்கு எழுதுவதற்கு அது எவ்வளவு [illegible]? முதல் மாதமே நாம் சுந்துவுக்கு அந்தக் குட்டி [illegible]யைக் கூட வாங்கி விடலாம்'' என்று ஆசையும் காட்டினாள்.

''ச்சு. நீ வேறு ஆசைகாட்டிக் காலை வாராதே அக்கா. அம்மாவாவது உன்னை அனுப்புவதாவது? அதெல்லாம் இங்கேயே குண்டு சட்டிக்குள் குதிரை ஓட்டி வயிற்றுக்கும் கைக்குமாக இழுபறி நடத்துவதுதான் அம்மாவிற்குப் பிடிக்கும். இல்லாவிட்டால் எப்படி, அவ்வப்போது 'நான் என்னத்தைக் கண்டேன்' என்று பிலாக்கணம் பாட முடியும்? ச்... போதும் விடுங்கம்மா'' என்று பாதி பின்னியிருந்த சடையை இழுத்துக் கொண்டு எழுந்தாள் சுந்தரி.

''நான் அப்படியாடி பாடுகிறேன். வாய்க்கு வந்ததை பேசுகிறாள் பாரேன்'' என்று அடிபட்டாற் போல முகம் வாடினாள் அன்னை.

தங்கையின் பேச்சு முழுக்க உண்மைதான் என்ற போதும் தாயின் முகம் வாடுவது சகியாமல் ''அந்த அசடு ஏதோ உளறினால் நீங்களும் வருத்தப்பட வேண்டுமா சித்தி? என் கண்ணு சித்தி போல உலகத்தில் யாருக்குக் கிடைக்கும் என்று நினைத்துக் கொண்டு இருக்கிறேன் நான்...'' என்று சித்தியின் தோளை அணைத்துத் தேற்றினாள் உதயா.

அபிராமியின் முகம் தெளியவும் வாய்ப்பை விடாமல் ''அவளும் சின்னப்பெண் தானே சித்தி. ஆயிரம் ஆசைகள் பாவம். இந்த மெட்ராஸ் வேலை கிடைத்தால் அவளுடைய ஆசைகளிலும் கொஞ்சமேனும் நிறைவேற்றலாம். அப்பா வுக்கு நல்ல வைத்தியம் செய்யலாம். வினுவுக்குக்கூட நிறைய வைட்டமின், கால்சியம் மாத்திரை எல்லாம் வாங்கிக் கொடுத்து அறிவு நிறைய வளர வைக்கலாம்'' என்று சிற்றன்னையின் மனதை முழுமையாகக் கரைக்கும் பணியில் ஈடுபட்டாள்.

''அதெல்லாம் நன்றாய்த்தான் இருக்கிறது உதயா. ஆனால் வயதுப் பெண் நீ. இருபத்தொன்றுதான் ஆகிறது. நீ

அங்கே எப்படி தனியாக இருப்பாய்? அதுவும் பட்டணம் காலிப்பசங்கள் ஊர் என்று முனைவீட்டு மாமிகூட அன்று சொன்னாளே'' என்று கவலையுடன் பேசினாள் அபிராமி.

''ஆமாம்மாம், திருச்சியில் மட்டும் காலிப்பசங்களே இல்லையாக்கும். மலைக்கோட்டையில் ஏறும்போதுகூட இடிக்கிறதுகள் - தடிமாடுகள்'' என்று வெடுவெடுத்தாள் சுந்தரி.

''என்னது?''

தமக்கையின் ஜாடைகளைக் கவனியாமலோ அல்லது வேண்டுமென்றே புறக்கணித்து விட்டோ சுந்தரி தொடர்ந் தாள், ''பின்னே இல்லையாக்கும்? அன்றைக்கு நாங்கள் மூன்று பேரும் உச்சிப்பிள்ளையார் கோயிலுக்குப் போன போது மூன்று தடியன்கள் உன்மேல் வந்து மோதவில்லை'' என்று அழுத்தம் திருத்தமாகக் கேட்டாள்.

''என்ன கதையடி இது?'' என்று ஆத்திரத்துடன் மூத்த மகளிடம் திரும்பினாள் அபிராமி.

தங்கையை உள்ளூர நொந்தபடி ''சுந்தம்மா தப்பாக நினைத்து விட்டாள் போல் இருக்கிறது சித்தி. அந்த மூன்று பேரில் ஒரு ஆள் கால் சற்று ஊனம். அவசரமா நடக்க முயன்றோ என்னமோ கால் சாய்ந்து விழ அவரைப் பிடிக் கும் முயற்சியில் எல்லோருமாய்த் தடுமாறி விட்டார்கள்'' என்று மறுத்துப்பேச முயன்ற தங்கையை விழிகளால் அடக்கியபடி கூறி முடித்தாள் உதயா.

தாயின் முகத்தில் சந்தேகம் தெளியாது போகவும் செய்வது அறியாது விழிக்கையில் தம்பி வினாயகம் உதவிக்கு வந்தான்.

''ஓ! அந்தப் போலியோ வந்த ஆளைச் சொல்கிறாயா அக்கா. நான்கூட எழுந்து நிற்க உதவி செய்தேனே... பிறகு

''ச்சு. நீ வேறு ஆசைகாட்டிக் காலை வாராதே அக்கா. அம்மாவாவது உன்னை அனுப்புவதாவது? அதெல்லாம் இங்கேயே குண்டு சட்டிக்குள் குதிரை ஓட்டி வயிற்றுக்கும் கைக்குமாக இழுபறி நடத்துவதுதான் அம்மாவிற்குப் பிடிக்கும். இல்லாவிட்டால் எப்படி, அவ்வப்போது 'நான் என்னத்தைக் கண்டேன்' என்று பிலாக்கணம் பாட முடியும்? ச்... போதும் விடுங்கம்மா'' என்று பாதி பின்னியிருந்த சடையை இழுத்துக் கொண்டு எழுந்தாள் சுந்தரி.

''நான் அப்படியாடி பாடுகிறேன். வாய்க்கு வந்ததை பேசுகிறாள் பாரேன்'' என்று அடிபட்டாற் போல முகம் வாடினாள் அன்னை.

தங்கையின் பேச்சு முழுக்க உண்மைதான் என்ற போதும் தாயின் முகம் வாடுவது சகியாமல் ''அந்த அசடு ஏதோ உளறினால் நீங்களும் வருத்தப்பட வேண்டுமா சித்தி? என் கண்ணு சித்தி போல உலகத்தில் யாருக்குக் கிடைக்கும் என்று நினைத்துக் கொண்டு இருக்கிறேன் நான்...'' என்று சித்தியின் தோளை அணைத்துத் தேற்றினாள் உதயா.

அபிராமியின் முகம் தெளியவும் வாய்ப்பை விடாமல் ''அவளும் சின்னப்பெண் தானே சித்தி. ஆயிரம் ஆசைகள் பாவம். இந்த மெட்ராஸ் வேலை கிடைத்தால் அவளுடைய ஆசைகளிலும் கொஞ்சமேனும் நிறைவேற்றலாம். அப்பா வுக்கு நல்ல வைத்தியம் செய்யலாம். வினுவுக்குக்கூட நிறைய வைட்டமின், கால்சியம் மாத்திரை எல்லாம் வாங்கிக் கொடுத்து அறிவு நிறைய வளர வைக்கலாம்'' என்று சிற்றன்னையின் மனதை முழுமையாகக் கரைக்கும் பணியில் ஈடுபட்டாள்.

''அதெல்லாம் நன்றாய்த்தான் இருக்கிறது உதயா. ஆனால் வயதுப் பெண் நீ. இருபத்தொன்றுதான் ஆகிறது. நீ

அங்கே எப்படி தனியாக இருப்பாய்? அதுவும் பட்டணம் காலிப்பசங்கள் ஊர் என்று முனைவீட்டு மாமிகூட அன்று சொன்னாளே'' என்று கவலையுடன் பேசினாள் அபிராமி.

''ஆமாம்மாம், திருச்சியில் மட்டும் காலிப்பசங்களே இல்லையாக்கும். மலைக்கோட்டையில் ஏறும்போதுகூட இடிக்கிறதுகள் - தடிமாடுகள்'' என்று வெடுவெடுத்தாள் சுந்தரி.

''என்னது?''

தமக்கையின் ஜாடைகளைக் கவனியாமலோ அல்லது வேண்டுமென்றே புறக்கணித்து விட்டோ சுந்தரி தொடர்ந் தாள், ''பின்னே இல்லையாக்கும்? அன்றைக்கு நாங்கள் மூன்று பேரும் உச்சிப்பிள்ளையார் கோயிலுக்குப் போன போது மூன்று தடியன்கள் உன்மேல் வந்து மோதவில்லை'' என்று அழுத்தம் திருத்தமாகக் கேட்டாள்.

''என்ன கதையடி இது?'' என்று ஆத்திரத்துடன் மூத்த மகளிடம் திரும்பினாள் அபிராமி.

தங்கையை உள்ளூர நொந்தபடி ''சுந்தம்மா தப்பாக நினைத்து விட்டாள் போல் இருக்கிறது சித்தி. அந்த மூன்று பேரில் ஒரு ஆள் கால் சற்று ஊனம். அவசரமாக நடக்க முயன்றோ என்னமோ கால் சாய்ந்து விழ அவரைப் பிடிக் கும் முயற்சியில் எல்லோருமாய்த் தடுமாறி விட்டார்கள்'' என்று மறுத்துப்பேச முயன்ற தங்கையை விழிகளால் அடக்கியபடி கூறி முடித்தாள் உதயா.

தாயின் முகத்தில் சந்தேகம் தெளியாது போகவும் செய்வது அறியாது விழிக்கையில் தம்பி வினாயகம் உதவிக்கு வந்தான்.

''ஓ! அந்தப் போலியோ வந்த ஆளைச் சொல்கிறாயா அக்கா. நான்கூட எழுந்து நிற்க உதவி செய்தேனே... பிறகு

என்னிடம் 'சாரி' கூடச் சொல்லிட்டுப் போனார் அக்கா'' என்று கோர்வையாக இயம்பி, மூத்த சகோதரியின் நன்றியைப் பெற்றுக் கொண்டான்.

''அதேதான் சித்தி!''

''அய்யோ பாவம். ஆனால் உதயா மெட்ராசில்...''

சிற்றன்னையின் முகத்தில் இருந்த தடுமாற்றத்தை இனம் கண்டு கொண்டாள் உதயா.

''எந்த ஊரில் யார் எப்படி இருந்தால் என்ன சித்தி! என் மேல் உங்களுக்கு நம்பிக்கை இருக்கிறதா இல்லையா? இல்லையென்றால் சொல்லி விடுங்கள். இங்கே வேலைக்குப் போவதைக் கூட நிறுத்தி விட்டு வீட்டோடு இருந்து விடுகிறேன்'' என்று விறைப்புக் காட்டினாள்.

மாதா மாதம் விண்ணாமல் விரியாமல் வரும் மூன்று பச்சை நோட்டுகளை வீசி எறிவதா?

மகளின் கையைப் பற்றி சமாதானம் செய்தாள் அபிராமி.

''அதற்குள் கோபப்படுகிறாயே செல்லம்? ஊர் உலகத்தைப் பற்றிக் கவலைப்பட்டால் உன்மேல் நம்பிக்கை இல்லை என்றா அர்த்தம்? மெட்ராசைப் பற்றி என்னென்னமோ சொல்லுகிறார்களே! தன்னந்தனியாய் ஒரு ஜீவன் பழக்கம் இல்லாத ஊரில்...''

''அதுதான் அனிதா இருக்கிறாளே சித்தி. அவளிடம் கேட்டுக் கொண்டு நல்ல மாதிரி இடத்தில் தங்கிக் கொள்வேன். நானாப் போய்க் கண்ட கண்ட இடத்தில் தங்கி விடக்கூடாது இல்லையா?'' என்று அவள் போக்கிலேயே போனாள் உதயாவும்.

''அந்த புத்தியோடு இரு போதும். நான் உன் சிநேகிதி வீட்டுக்கு முந்திரிக் கொத்து செய்து தருகிறேன்'' என்று

பிகுவை விடாமலே சம்மதத்தைச் சொல்லாமல் சொல்லி உள்ளே சென்றாள் தாயார்.

''அப்ப்...பா! ஒரு வழியாய் விட்டார்களே!'' என்று சமையல் அறைக்குள் மறைந்த அன்னையின் முதுகைப் பார்த்து உதட்டைப் பிதுக்கினாள் சுந்தரி.

இந்த மரியாதையற்ற செயலைப் பார்த்து சிறு கண்டிப்புடன் 'ஊகூம்' என்று தலையசைத்தாள் உதயா.

பதிலாக அவளுக்கும் பழிப்புக் காட்டிவிட்டு, ''அம்மா வருமுன் சொல்லி விடுகிறேன் அக்கா. கேட்டுக்கொள். மெட்ராசில் புது மாதிரி வரிவரியாத் தெரிகிற மாதிரி ஒரு ரப்பர் பாண்ட் வந்து இருக்கிறதாம். கொஞ்சம் வாங்கி வா. அப்புறம் வெள்ளியால் மெல்லிசாய் அழகழகாய் மோதிரம் கிடைக்குமாம். அதிலும் கொஞ்சம் வாங்கி வா அப்புறம்...'' என்று அடுக்கலானாள் தங்கை.

ஆனால் அதுவரையில் மவுனமாக இருந்த தந்தை அப்போது குறுக்கிட்டுத் தடுத்தார். ''ஒரேயடியாய் அடுக்குகிறாயே... அதையெல்லாம் வாங்கப் பணத்துக்கு அக்கா எங்கே போவாள் என்று யோசிப்பது இல்லையா!'' என்றார் கடுமையாக.

கோபமாக முறைத்துவிட்டு தட்தட்டென்று காலை அடித்து ஒலியெழுப்பி நடந்தாள் சுந்தரி. ''இந்தத் தரித்திரம் பிடித்த வீட்டில் பிறந்துவிட்டு ஆசை வேறயா'' என்ற முணுமுணுப்புடன்.

தங்கையைப் பரிவுடன் பார்த்திருந்துவிட்டு, ''சின்னப் பெண்தானே அப்பா. ஆயிரம் ஆசைகள் இருக்குமே. அத்தோடு அவள் என்ன பட்டுப்புடவையும் தங்க நகையுமா கேட்டு விட்டாள்? பாவம்!'' என்று தாங்கிப் பேசினாள் உதயா.

''பாவம்தான். ஆனால் நம் வீட்டு நிலைமையையும் நினைத்துப் பார்க்க வேண்டும் இல்லையா? அவளைவிட மிந்தி பிந்தி மூன்றே வயதுதானே நீயும் பெரியவள். நீ அப்படி எல்லாம் கேட்டதே இல்லையே கண்ணு.''

''அது...'' என்று மகன் தயங்கினான்... ''முக்கியமான வித்தியாசத்தை மறந்து விட்டீர்களே அப்பா'' என்று குறுக்கிட்டான் கடைக்குட்டி.

கண்ணில் கேள்வியுடன் திரும்பிய பெரியவர்களைப் பார்த்து கண் சிமிட்டினான் சிறுவன்.

''அதுதான்பா, தலைக்குள்ளே அக்காவுக்குக் கொஞ்ச மேனும் உண்டு. சின்னக்காவுக்கு அடியோடு கிடையாதே'' என்று சிரித்தான்.

''உனக்கு மட்டும் நிறைய இருப்பதாக நினைப்போ? நேற்றுகூட நீ தலை துவட்டிய டவலில் ஒரே மண்ணாக இருந்தது. எல்லாம் உள்ளிருந்து வெளியே வந்ததுதான்'' என்று செல்லமாகச் சிரித்தாள் தமக்கை.

''இருக்கும் இருக்கும். நேற்று தானேக்கா? நிச்சயமாய் இருந்திருக்கும். நேற்று நீ துடைத்தபின் அதே டவலால் துடைத்துக் கொண்டேனே'' என்றான் சின்னவன் சளைக்காமல்.

''அக்கா என்கிற மரியாதை இல்லாமல் என்ன பேச்சு இது? போய் படி'' என்று தந்தை அதட்டவும் தன் செல்ல அக்காவிடம் ரகசியமாய்க் கண்ணடித்துவிட்டு நகர்ந்தான் மகன்.

''இவன் நிறையப் படித்துப் பெரிய ஆளாக வரப் போகிறான் அப்பா'' என்று கருவிழிகளில் கனவு மிதக்க ஆரூடம் சொன்னாள் உதயா.

''அதிருக்கட்டும். உனக்கு டிக்கெட், மேல் செலவுக்கு மெய்யாகவே என்ன செய்யப் போகிறாய்?'' என்று கவலையுடன் விசாரித்தார் பெற்றவர்.

''டிக்கெட் நிஜமாகவே அவர்கள் தருவார்கள் அப்பா. மேல் செலவுக்கு ஓர் ஐம்பது ரூபாய் வைத்திருக்கிறேன்: ஆனால் அதையும்கூட அங்கே அவர்களே தந்து விடுவார்கள் அனாவசியமாய் மனதை அலட்டிக் கொள்ளாதீர்கள் அப்பா... எப்படியும் இந்த வேலை மட்டும் கிடைத்து விட்டால்... ஷ்.''

மீண்டும் கனவுகளில் ஆழ்ந்தாள் மகள்.

''அது மட்டும் இல்லையே. இப்போது பசுபதி என்ன சொல்லப் போகிறானோ என்று அது வேறு கவலையாக இருக்கிறது'' என்றார் சிவராமன் மீண்டும் கவலைக் குரலில்.

கனவுகள் கலைய, உதட்டைக் கடித்துக் கொண்டு தரையைப் பார்த்தாள் உதயாம்பிகை.

2

''தனக்குப் பிரியமில்லை என்று பசுபதி சொன்னால் இந்தப் பயணத்தை விட்டு விடுவதுதான் மேல்'' என்று தனக்குத்தானே முனகிக் கொண்டார் சிவராமன்.

விழிகளை உயர்த்தி. ''நம் வீட்டு விஷயத்தில் அவர் சொல்வதற்கு என்று எதுவும் இல்லை அப்பா'' என்றாள் மகள் தணிந்த குரலில், ஆனால் தெளிவாக.

''ஆங்... ஆங்... அதெப்படி அம்பிகை? அவன் ரொம்ப நல்லவனாகவே...'' என்று பெரிதாகத் தொடங்கிய தந்தையை உதயா இடைமறித்தாள்.

''அதெல்லாம் இருக்கட்டும் அப்பா, இப்போதைக்கு வீணாகக் கண்டதையும் நினைத்துக் குழம்பாதீர்கள்'' என்றாள்.

நிம்மதி அடையாது திரும்பவும் பழைய கதையைப் பேசத் தொடங்கிய தந்தையைத் தடுத்து தன் எண்ணத்தை விளக்கமாகச் சொல்லலானாள். ''அவர் என்ன சொன்னாலும்

என் முடிவு ஒன்றுதான் அப்பா. இங்கே இந்த முன்னூறும் காற்றில் இட்ட கற்பூரமாய் உடனேயே கரைந்து போய் விடுகிறது. அங்கேயானால் அலவன்ஸ் அது இது என்று எத்தனையோ கொடுப்பார்கள். நிறைய மிச்சம் செய்யலாம்... கொஞ்சம் வசதியாக வாழலாம்... வினுவைப் பெரிய என்சினீயர் ஆக்கலாம்...'' என்று தன் கதைகளை எல்லாம் கடை பரப்பலானாள்.

முகம் தானாக மலர்ந்தது அவருக்கு.

''இதெல்லாம் கேட்க மிகவும் நன்றாகத்தான் இருக்கிறது உதயாம்பிகை! ஆனால் நாளைக்குக் கல்யாணம் செய்யப் போகிற பிள்ளை தடுத்தால்...'' என்று இழுக்கவும் உதயா பொறுமையிழந்தாள்.

''நாளை திருமணம் செய்கிறவரா! ஏன் அப்பா இன்று ஒன்றரை கிராம் தோடும் நாலு கிராம் சங்கிலியும், கண்ணாடி வளையலும் போதும் என்று கல்யாணம் செய்து கொள் கிறாராமா? தடுப்பாராம்... தடுத்துவிட்டு என்ன செய்ய சொல்லப் போகிறாராம்? இந்தப் பேச்சை அடியோடு விடுங்கள் அப்பா!'' படபடவென்று பேசி முடித்து விட்டாள் மகள்.

அவளைப் பொறுத்தவரையில் பட்டுப்பட்டாடையோ, அணிமணியோ வேண்டும் என்பது இல்லை.

பசுபதியின் சம்பளத்தில் செட்டாகக் குடித்தனம் செய்து ஐம்பது அறுபது மீத்து சேர்க்கத் தயாராகத்தான் இருந்தாள்.

ஆனால் அந்த வாழ்வுக்கான திருமணத்திற்குக் கூட வகையற்று நிற்கையில் அதைப் பற்றி ஏன் பேச வேண்டும்? உள்ளே செலவுக்கே தகிங்கிணதோம் போடுகையில் திருமணம் என்ன திருமணம்?

சிவராமனும் அதற்குமேல் ஒன்றும் சொல்லவில்லை.

சொல்ல முடியாது போயிற்று.

இருபத்தொரு வயது முடிந்துவிட்ட பெண்.

திருமணம் முடிந்து ஒருவனுடைய குடும்ப விளக்காக ஒளிர வேண்டியவள்.

வெறும் முன்னூறு ரூபாய்க்காக நாயாக உழைக்கிறாள்.

அவளைப் பெற்றுப் போட்டுவிட்டுப் போனவளின் நகைகளைக்கூட அது இது என்று கரைத்தாயிற்று.

விரும்பி வரும் பிள்ளை - அந்தப் பசுபதி.

ஒன்றும் கேட்க மாட்டான்தான்.

ஆனால் அவனுடைய தாயாரின் திருப்திக்காகச் சற்றே னும் கவுரவமாகக் காதைக் கழுத்து மறைத்து உறவினரை அழைத்து... இரண்டு வேளை வயிறார விருந்திட்டு மணம் முடித்துக் கூடக் கொடுக்க இயலாத தகப்பனுக்குப் பேச்சு எங்கிருந்து வரும்?

பெண்டாட்டியிடம் பேச்சிழந்து போனது போலவே பெற்ற மகளிடம் வாய் மூடிப் போனார் சிவராமன்.

தந்தையின் முகத்தைப் பார்க்கையில் உதயாவுக்குக் கஷ்டமாய்த்தான் இருந்தது.

ஆனால் இரக்கத்தை வெளிக்காட்டினால் உள்ள ஒரு [illegible]ழியும் அடைபட்டுப் போகும் என்ற காரணத்தால் [illegible]னியாதது போல வேறு பேச்சுக்குத் தாவி விட்டாள்.

மறுநாள் மாலையில் வேலை முடிந்து சிங்காரத்தோப்பு [illegible]லகத்திலிருந்து கிளம்பினாள் உதயா.

[illegible]தில் வேறுவிதக் கணக்கு.

[illegible] கடிதம் இன்று சென்னையை அடைந்திருக்கும்.

[illegible] டிக்கெட்டுடன் பதில் கடிதம் எழுதப்பட்டால் [illegible]விடக் கூடும்.

அல்லது ஒரு நாள் தாமதம் ஆகுமா?

வேலை மட்டும் கிடைத்து விட்டால் சொந்தச் செலவை வெகு சிக்கனமாக முடித்துக் கொள்ள வேண்டும்.

இங்கே அப்...

''உதயா?'' என்ற அழைப்புக் குரல் சிந்தனையைத் தடுத்தது.

பசுபதி!

மெல்லத் திரும்பி அவனை நோக்கி முறுவலித்தாள்.

''சற்று நில்'' என்ற அவன் சேட் கடையில் சில்லரையை யும் இரு நெய்க்கடலைப் பொட்டலங்களையும் வாங்கிக் கொண்டு உதயாவிடம் வந்தான்.

அவளிடம் ஒரு பொட்டலத்தைக் கொடுத்துவிட்டு, ''வா உதயா, மலைக்கோட்டையில் ஏறிவிட்டு வரலாம்'' என்று அழைத்தான்.

''நான் கிளம்பும்போதே மணி ஐந்து; இனி ஏறுவதானால் மிகவும் தாமதம் ஆகிவிடும்'' என்று தயங்கினாள் உதயா.

''பரவாயில்லை வா. வீட்டுக்குப் போகும்போது நான் துணை வருகிறேன்'' என்றான் அவன்.

''எனக்குத் தனியாகப் போகப் பயமா? என்ன? காண வில்லையே என்று சித்தி தேடுவார்களே என்று நினைத்தேன்'' என்று பதிலளித்தாள் அவள்.

''நான் அவர்களிடம் சொல்கிறேன் வா'' என்று அவன் வற்புறுத்தலாக அழைத்தான்.

ஒருகணம் யோசித்துவிட்டுச் சரிதான்'' என்று அவனோடு நடந்தாள் உதயா.

மாணிக்க விநாயகருக்கும் பிரகாரத்து அனுமாருக்கும் கும்பிடு போட்டுவிட்டு வேகமாகப் படியேறினர் இருவரும்.

'வரும்போது தரிசித்துக் கொள்ளலாம்' என்று தாயுமானவர் கோயிலுக்குள் புகாமலேயே ஏறி உச்சிப் பிள்ளையாரைத் தரிசித்துவிட்டு இறங்கினர்.

இறங்கி வருகையில் பாதையை விட்டு ஒதுங்கி ஒரு பாறையில் அமர்ந்து, ''நீயும் உட்கார் உதயா'' என்றான் பசுபதி.

தலையைச் சரித்துப் பார்த்துவிட்டுத் தானும் அமர்ந்தாள் உதயா.

லேசான முறுவலுடன், ''ஓகே. சொல்லுங்கள், பசுபதி'' என்ன விஷயம்? முஸ்தீபுகள் எல்லாம் பலமாக இருக்கிறதே சொல்லுங்கள்'' என்றாள் இயல்பாக.

''என்ன விஷயம் என்பது உனக்குத் தெரியாது?'' என்று [illegible]ட்ட அவன் குரலில் கோபம் தொனித்தது.

[illegible]ருவங்களை லேசாக உயர்த்தி, சிறுவியப்பை முகத்தில் [illegible] பேசாதிருந்தாள் உதயா.

[illegible]சாக முகம் கன்ற, ''நீ சென்னைக்குப் போக வேண் [illegible]'' என்றான் அவன் சற்றுத் தணிந்த குரலில்.

[illegible]போதும் உதயா ஏதும் சொன்னாளில்லை.

''[illegible]!''

[illegible] ருதி ஏறியது.

''நீ [illegible]ச்சியை விட்டுச் செல்வது எனக்குப் பிடிக்க [illegible] [illegible]னால் இந்தப் பயணத்தை நிறுத்திவிடு'' [illegible] [illegible]ரமான குரலில்.

[illegible]ஞ்சம் சூடு ஏறினால் தேவலையோ?

[illegible] [illegible] [illegible]விழிகளை அகல விரித்து அவனைப் [illegible]

[illegible]த்துவிட்டு மீண்டும் பேசாமலேயே [illegible]

அவன் முகம் நன்றாகவே சிவந்து போயிற்று.

''இதைச் சொல்ல எனக்கு என்ன உரிமை இருக்கிறது என்று நினைக்கிறாய் போலும், வீட்டுக்குப் போய் உன் அப்பாவிடம் பேசிப்பார். என் உரிமைப் பற்றி அவர் சொல்லுவார்'' என்றான் கடுப்பாக.

''ம்...? அப்படியா?'' என்றாள் அவள் விளையாட்டாக.

''நான் ஒன்றும் சும்மா சொல்லவில்லை. நான் நினைத்தால் இன்றேகூட நம் திருமணத்தை நிச்சயித்து விடுவேன்.''

உதயாவுக்கு உள்ளூரச் சிரிப்பு வந்தது.

என்னதான் மகனுக்காக விட்டுக் கொடுத்தாலும் பத்து பவுன் நகை இல்லாமல் ஒரு பெண்ணை மருமகளாக இவன் தாய் ஏற்றுக் கொள்வாளாக்கும்.

தாய் தந்தையரை இவனும்தான் அவ்வளவு துணிந்து மீறி விடுவானாக்கும்?

அப்படி மீறி வந்தாலும் அவள் பெற்றோரோ அவளோ அதற்கு இசையக் கூடுமா என்பது வேறு விஷயம்.

ஆனால் மீறும் துணிவு அவளுக்கு இல்லை என்று தெரியாதா?

''நினைப்பதுதானே'' என்றாள் கிண்டலாக.

பதில் சொல்ல முடியாமல் அவன் திணறுவதைக் காணவும் தானே மனம் இளகி, ''என் வீட்டு நிலைமை உங்களுக்குத் தெரியும் இல்லையா பசுபதி. எனக்குப் பொறுப்புகள் இருக்கின்றன'' என்றாள் சற்று தணிவான குரலில்.

''அதற்காக நான் எவ்வளவு நாள் காத்திருப்பது?'' என்றான் அவன் மீண்டும் கோபக் குரலில்.

புன்னகை மாறாத முகத்துடன், ''நான் காத்திருக்கச் சொல்லவில்லையே'' என்றாள் உதயா.

பசுபதியின் முகம் மீண்டும் கடுத்தது. ''பின் ஏன் என்னுடன் இங்கே வந்தாய்?'' என்றான் சினத்துடன்.

''மலைக்கோட்டைக்குள் காதலர்கள்தான் வரலாம் என்று புதிதாக ஏதேனும் கட்டுத்திட்டம் செய்திருக்கிறார்களா?'' என்று நகைத்தாள் அவள்.

''நம்மைப் பற்றி அப்படி நினைக்க இடம் இருக்கிறது என்கிறேன். நினைத்தால் அதில் அர்த்தம் இருக்கிறது என்கிறேன்'' என்றான் அவன் அழுத்தத்துடன்.

''ஸார், பசுபதி நீங்கள் பலகாலம் பழகியவர் கோயிலுக்கு அழைத்ததால் கூட வந்தேன். அவ்வளவுதான். மற்றபடி நீங்கள் அந்த அர்த்தம் என் வரையில் இல்லை. இப்போதைக்கு இருக்க இடமும் இல்லை'' என்றாள் அவள் தெளிவாக.

''உன் முடிவுதான் என்ன உதயா?''

''சொன்னால் ஆத்திரப்பட மாட்டீர்களே? ஒரு நல்ல பெண்ணாகப் பார்த்துத் திருமணம் செய்து கொள்ளுங்கள்'' என்று எழுந்தாள் அவள்.

''நான் பார்த்த பெண் நீதான்'' என்றான் அவன் அசையாமல்.

''சரி... இனி நான் போக வேண்டும்'' என்று அவள் நடக்கத் தொடங்கி விடவே வேறு வழியின்றிப் பொங்கும் சினத்தை உள்ளடக்கிக் கொண்டு அவனும் எழுந்து அவளுடன் நடக்கலானான்.

அவன் எதற்காக உடன் வருகிறான் என்பது அவளுக்குப் புரியாமல் இல்லை.

ஆனால் 'வராதே' என்று தடுக்க வகையற்றுப் பேசாமல் [illegible].

[illegible] சற்று வேகமாக உள்ளே சென்றாள்.

தாழ்வாரத்தில் சாய்வு நாற்காலியில் அமர்ந்திருந்த தந்தையை விரைந்து நெருங்கி ''அப்பா, பசுபதி வருகிறார். நான் காலையில் சொன்னதெல்லாம் நினைவிருக்கட்டும், அத்தோடு சென்னை வருவதாக எழுதியும் விட்டேன்'' என்று தணிவான குரலில் அவசரமாக சொல்லி முடித்தாள்.

செருப்பைக் கழற்றிவிட்டு உள்ளே வந்த பசுபதியிடம் ''உட்காருங்கள், பசுபதி. காபி கலந்து வருகிறேன்'' என்று ஒரு நாற்காலியை இழுத்துப் போட்டுவிட்டு உள்ளே சென்றாள்.

வேண்டுமென்றே மெதுவாகவே காபியைத் தயாரித்தாள்.

தந்தையிடம் சற்று உரக்கவே பசுபதி பேசும் குரலும் கேட்டது.

'இம்'மெனும்முன் எகிறுகிறானே.

இவனுடன் வாழ்வு அப்படி இனிப்பாகவா இருக்கக் கூடும்? ம்ஊகூம், சந்தேகம்.

ஆனால் கோபம் உள்ள இடத்தில் குணம் இருக்கும் என்றுதான் சொல்கிறார்கள்...

எவ்வளவோ மெதுவாகச் செய்தும் காபி தயாராகி முடிந்து போயிற்று.

வேறு யாரையாவது கொண்டு போகச் சொல்லலாம் என்றால் வீட்டில் வேறு எவரையும் காணோம்.

வேறு எங்கே?

மகளை அழைத்துக் கொண்டு சித்தி கோவிலுக்குச் சென்றிருப்பார்கள்.

அங்கே உடனொத்த நாலு பேரிடம் பேசிவிட்டு மெல்லத்தான் திரும்புவது வழக்கம்.

வினு எங்கேனும் விளையாடப் போயிருப்பான்.

வேறு வழியின்றிக் காபியுடன் முன்புறம் சென்றபோது சிவராமன் சொல்லிக் கொண்டிருந்தார்.

''நீ ஏன் கவலைப்படுகிறாய், பசுபதி? என்றைக்கும் அவள் உனக்குத்தான் என்பது முடிவான விஷயம். ஏதோ எனக்குக் கொஞ்சம் குணமாகும் வரை தானே இந்த வேலை எல்லாம். அங்கே கை நிறையச் சம்பளம். அந்தப் பணம் கிடைத்தால் உன் தாயாரையும் திருப்தி செய்தாற் போல ஆகும்... சரி சரி. முதலில் காபியைக் குடி'' என்றார் அவளைக் கண்டதும்.

ஒரு ஸ்டூலை இழுத்து அதன் மேல் காபியை வைத்தாள் உதயா.

ஆனால் அதை எடுத்து அருந்தாமல் எழுந்து விட்டான் அவன்.

தந்தை, மகள் இருவரையும் ஒருதரம் முறைத்து விட்டுப் ''பிறகு வருகிறேன்'' என்றவன் மடமடவென்று வெளியேறி விட்டான்.

''சரிதான். காபியைக் கொடு. நானே குடித்துவிடுகிறேன். அவனுக்குக் கொடுப்பினை இல்லை'' என்று கையை நீட்டினார்.

காபியை எடுக்க குனிந்து கொண்டிருந்த உதயா ஒரு கணம் அசைவற்றுப் போனாள்.

கொடுப்பினை இல்லையா?

யாருக்கு?

பொதுவாகத், தோள்களைக் குலுக்கிவிட்டுக் காபியை எடுத்துத் தந்தையிடம் அளித்தாள்.

3

சென்னையில் ரயில் நிலையத்திற்கு அனிதா வந்திருந்தாள்.

ஐந்தாண்டுப் பிரிவின் பின்னர் இந்தச் சந்திப்பில் முதலில் இருவரும் ஒருவரை ஒருவர் ஏற இறங்கப் பார்த்துக் கொண்டனர்.

இருவரின் பார்வையிலுமே அதிசயமும் மகிழ்ச்சியும் ததும்பின. முதலில் மவுனத்தைக் கலைத்தது அனிதாதான்.

''இந்த ஐந்து ஆண்டு இடைவெளியில் பயங்கரமாய் அழகு கூடிவிட்டிருக்கிறது உனக்கு'' என்றாள் குதூகலக் குரலில்.

அதே ஆனந்தத்துடன், ''நீ மட்டும் என்னவாம்?'' என்று எதிரொலித்தாள் உதயா.

''ம்... ஹூம்... என்னோடதெல்லாம் - புருவம், உதடு கன்னச் சிவப்பு எல்லாம் செயற்கை. உதய், உன்னுடையது எல்லாம் அசலாயிற்றே. அத்தோடு கொடி மாதிரி எப்படி இருக்கிறாய்!'' என்று வியந்தாள் அனிதா.

லேசான கூச்சத்துடன் பேச்சை மாற்றினாள் உதயா. ''உன் அம்மா அப்பா எப்படி இருக்கிறார்கள். அங்கிளுக்கு முன்னெல்லாம் இருமல் அதிகம் வருமே. இப்போது பரவாயில்லையா?'' என்று விசாரித்தாள்.

''நடுவில் மிக அதிகமாகிப் போயிற்று. இப்போது சிகரெட்டை விட்டுவிட்ட பிறகு ரொம்பவும் குறைந்து விட்டது. இப்போது அப்பாவைப் பார்க்க வேண்டும் - பைப்பற்ற வைக்கும்போது பார்க்கச் சிரிப்பாக இருக்கும், மற்றபடி இந்த சின்னப் பெட்டி மட்டும்தானா? உதி, வேறு எதையும் விட்டுவிடவில்லையே!'' என்று பெட்டியை வாங்க கையை நீட்டினாள் அனிதா.

''நானே கொண்டு வருகிறேன்'' என்று பெட்டியைத் தானே எடுத்துக் கொண்டாள் உதயா. கைப்பையும் இதுவும் மட்டும்தான் இரண்டே நாள் தானே...''

இருவருமாகக் கிளம்பினர். ''எனக்கு ரூம் ஏற்பாடு செய்து இருக்கிறார்கள். அனி முதலில் உன் வீட்டுக்குப் போய் விட்டுப் பிறகு அங்கே...''

''ஏன்? எங்கள் வீட்டிலேயே...'' என்று தோழியை இடைமறித்தாள் உதயா.

''என் சித்தி யார் வீட்டிலும் தங்கக்கூடாது என்று சொல்லி இருக்கிறார்கள்'' என்றாள் உதயா.

''உன் சித்தியின் உத்தரவாக்கும், பரவாயில்லை விடு'' என்று ஓர் ஆட்டோவில் உதயாவைத் தன் வீட்டுக்கு அழைத்துச் சென்றாள் அனிதா.

அனிதாவின் தாயார் ஸ்டெல்லா எப்போதும் போலவே பிரியமாக உதயாவை வரவேற்றார்.

முகமன்கள் முடிந்ததும் ''உங்களுக்குக் கொடுக்கச் சொல்லிச் சித்தி முந்திரிக் கொத்து அனுப்பினார்கள் ஆன்ட்டி'' என்று எடுத்துக் கொடுத்தாள் உதயா.

கரகரப்பும் இனிப்புமாய் அதைச் சுவைத்துவிட்டு ''உன் சித்தியை எதிலும் சேர்க்க முடியவில்லையே. பாம்பென்றால் ஒதுக்கி விடலாம்: பழுதை என்றால் ஒத்துக் கொள்ளலாம். [illegible]லும் சேர்க்க முடியாமல் இப்படி ஒருவிதம்'' என்றாள் அனிதா.

''கறுப்புக்கும் வெள்ளைக்கும் நடுவில் எத்தனை விதச் [illegible] எண்ணங்கள். நம்மளவில் நடப்பதை வைத்துக் கொண்டு நல்லதை எடுத்துத் தீமையை விட்டுவிட வேண்டியதுதான்'' என்றார் ஸ்டெல்லா.

''என்னைப் பொறுத்தவரையில் சித்தியைப் பார்க்கையில் பாவமாய்த்தான் இருக்கும் ஆன்ட்டி. அவர்கள் திருமண மாகி வரும்போதே என் பொறுப்பு சுந்தரிக்கும் வினுவுக்கும் இடையே இறந்தது மூன்று. அப்பாவோ எப்போதுமே அவ்வளவாக நன்றாக இருந்ததே இல்லை. இடையே வேறு வழியில்லாமல் எத்தனை ஆசைகளை அடக்கியிருப் பார்கள். அதுவே பாவம் இல்லையா? எத்தனையோ கொடுமைக்கார்ச் சித்திகளைப் பார்க்கிறோமே... என் சித்தி அதுபோலெல்லாம் கஷ்டப்படுத்தியதே இல்லை...''

ஏதோ சொல்ல வாயெடுத்த அனிதாவை அவளுடைய தாயாரின் பார்வை அடக்கியது.

தன் பேச்சுக்குத் தோழியின் வீட்டில் ஒப்புதல் இல்லை என்பது உதயாவுக்குப் புரிந்தது.

ஆனால் அவர்களது கருத்தை ஒப்ப இவளுக்கு மனம் வராமல் பேசாதிருந்தாள்.

சிறு மவுனத்தின் பின், ''உதயா சொல்வதும் ஓரளவு சரிதான். அவள் வரும்போது உனக்கு மூன்று வயது. உன்னை அடித்துத் துன்புறுத்தி என்று நான் பார்த்தது இல்லை. ஆனால் பெற்றவளாக இருந்து செய்யக்கூடிய சிறு சிறு தியாகங்களையும் அவள் செய்து நான் காணவில்லை. யோசித்தால், அவள் அவைகளைத்தான் பெற்ற பிள்ளை களுக்கும் செய்தது இல்லை என்றுதான் சொல்ல வேண்டும்... உன் தம்பியின் பெயர் வினாயகம் தானே?'' என்று வினவினார் ஸ்டெல்லா.

சுட்டியான தம்பியின் நினைவில் முகம் மலர, ''ம். ஆனால் கூப்பிடுவது 'வினு' என்று'' என்றாள் உதயா.

இடையில் பாராதிருந்த ஐந்து ஆண்டுகளும் நிகழாதவை போல கலகலப்பான பேச்சில் சற்று நேரம் கழிந்தது.

ஓட்டல் அறைக்கு அனிதா துணை வந்தாள்.

மதியம்தான் 'இன்டர்வ்யூ.''

கம்பெனி வேலை பார்க்கும் அனிதா அனுபவசாலி யாய்த் தோழிக்குக் கற்றுத் தந்தாள்.

குரல் உயராமல், கிசுகிசுக்காமல் தெளிவாக அமைதி யாகப் பேச வேண்டும்.

காலைத் தேய்த்து நடக்கக் கூடாது.

மேசையைத் தொடக் கூடாது.

சொல்லாமல் அவசரப்பட்டு உட்காரக் கூடாது.

நிறைய அவள் சொன்னதையெல்லாம் கவனமாகக் கேட்டுக் கொண்டாள் உதயா.

திருச்சியில் வேலைக்காக என்று தந்தை அழைத்துச் சென்றதை நினைக்கையில் இப்போது சிரிப்பு வந்தது.

ஆனால் திருச்சியிலும் பெரிய கம்பெனிகள் இல்லாமலா போயின? அங்கங்கே எத்தனை பேர் வேலை பார்க்க என் [illegible]வோ இவள் தேடுகையில் வாய்க்கவில்லை. அவ்வளவு தான்.

இவ்வளவு தூரத்தில் வந்துதான் சம்பாதித்தாக வேண்டும் என்று இருக்கிறது.

[illegible] தலையில் குட்டிக் கொண்டாள் உதயா.

''[illegible]'' என்றாள் அனிதா வியப்புடன்.

[illegible] அசடு வழிய, ''சும்மா, வேலையே கிடைத்து [illegible] மாதிரி மனதில் கற்பனை செய்யத் தொடங்கி [illegible]'' என்று சிரித்தாள் உதயா.

''தானும் சிரித்தபோதும், ''ஏன் உனக்கு வேலை கிடைப்பதற்கு என்னவாம்?'' என்றாள் அனிதா திடத்துடன்.

''எப்படியோ, கிடைத்து விட்டால் நல்லது'' என்றாள் மற்றவள் சிறு வேண்டுதல்போல்.

ஆனால் கிடைத்த வேலையைத் தானாகவே உதறும்படியும் நேரிடக்கூடும் என்று அவள் அப்போது நினைக்கவே இல்லை.

'கவுதம் கன்ஸ்ட்ரக்ஷன்ஸ்' சுமார் நாற்பது ஆண்டுகளாகப் புகழ்பெற்ற கம்பெனி என்றிருந்தாள் அனிதா.

எம்.டி.யின் பெயரும் 'கவுதமன்' என்றிருந்ததால் ஸ்தாபகராகவே இருக்க வேண்டும் என்று நினைத்தாள் உதயா.

நாற்பது ஆண்டுகளுக்கு முன்பு, குறைந்தபட்சம் இருபத்தைந்து வயதில் தொடங்கியிருந்தாலும் இப்போது அவருக்கு அறுபத்தைந்து வயது இருக்க வேண்டும்.

புகழ்பெற்ற கம்பெனி என்றால் நம்பிக்கைக்கு உரியதாகவும் இருக்கும்...

நேர்முக ஆய்வுக்காக உதயாவைத் தவிர வேறு இரண்டு பெண்களும் வந்திருந்தார்கள்.

இருவருமே மிகுந்த அழகியர்.

அறுபத்தைந்து வயதுக் கிழத்துக்கு இவ்வளவு ரசனையா?

முதல் பெண் உள்ளே சென்று சற்றுப் பொறுத்து ஒன்றும் விளங்காத முகத்துடன் வெளியேறினாள்.

இரண்டாவது பெண்ணின் நடையில் நம்பிக்கை இருந்தது.

யோசனையுடன் நிதானமாய் உள்ளே சென்றாள் உதயா.

எம்.டி.யின் மேஜை பளீரென்றது.

தூய வெண்ணிற டெக்கோலம் ஷீட் முகம் பார்க்கலாம் போலப் பளபளத்தது.

செக்கச் சிவந்த நிறத்தில் இதய வடிவத்தில் பென் ஸ்டான்ட்.

இரட்டை அம்புகள் பாய்வதுபோல் குழியில் தங்க நிற பேனாக்கள்.

ரசிகர் போலும்.

''உட்காரலாம்'' என்று ஒரு புறத்திலிருந்து குரல் வந்தது.

ஒரு திடுக்கிடலுடன் திரும்பினாள் உதயா.

ஆகா!

பாட்டனின் பெயரில் பேரன் இருந்திருக்கக் கூடும் என்று அவள் ஏன் எதிர்பார்த்திருக்கவில்லை.

அந்த விசாலமான அறையில் ஒரு மூலையில் இருந்த சின்னக் கதவைத் திறந்து கொண்டு வந்து கொண்டிருந்தான் அவன்.

அல்லது அங்கே நின்று கவனித்துக் கொண்டிருந்தானோ?

''உட்காரச் சொன்னதாக நினைவு'' என்றபடி இலகுவாகத் [illegible] இருக்கையில் அமர்ந்தான் அந்த இளைஞன்.

[illegible]து இருபத்தி எட்டு இருக்கக் கூடுமோ?

[illegible]ருக்கும். பசுபதியைக் காட்டிலும் முதிர்ச்சி தெரிந்தது.

[illegible]லையான கேசம். நீளமாய் வளர்த்திருந்தான்.

[illegible], மூக்கு இரண்டுமே கூர்மை.

[illegible].

[illegible] தோள்கள்...

அதிவேகமான அளவிடுதலின் ஊடே இவன் எப்படிப் பட்டவனாக இருக்கக் கூடும் என்று யோசித்தாள் உதயா.

அவன் தன் மதிப்பீட்டை வெளிப்படையாகச் சொன்னான்.

''பார்வைக்கு நேரிலும் போட்டோவைப் போலவே மிகவும் அழகாகவே இருக்கிறாய். இனி உன் மூளையும் இதே லெவலில் இருக்கிறதா என்று பார்க்கலாம், இது ஒரு கட்டுமான கம்பெனி என்பது தெரியும் அல்லவா?''

''தெரியும்'' என்றாள் உதயா சுருக்கமாக.

கொத்தனார் கம்பெனி என்று வந்த முறுவலை உள்ளூர அடக்கினாள்.

''பெயர் தெரியுமா இல்லையா என்று கேட்கவில்லை. கட்டுமானம் என்றால் வெறும் வீடு கட்டுகிற கொத்தனார் கம்பெனி அல்ல'' என்று அவன் கூறவும் அவள் திடுக்கிட்டுப் போனாள்.

அவள் மனதில் நினைத்தது அவனுக்கு எப்படித் தெரியும்?

இவனிடம் ஜாக்கிரதையாக இருக்க வேண்டுமோ?

அவளது முகச் சிவப்பை ஒரு கணம் கூர்ந்துவிட்டு அவன் மேலும் தொடர்ந்தான். ''பாலம், அணை, பல மாடிக் கட்டிடங்கள், தியேட்டர்கள் எல்லாம் நம் வட்டத்திற்குள் அடங்கியதே. இப்போது... இது இன்று வந்த கடிதம். இதற்கு எந்த முறையில்... என்ன பதில் எழுதுவாய்'' என்று வினவியபடி ஒரு கடிதத்தை அவள் புறமாய்த் தள்ளினான் அவன்.

சற்றுத் திகைப்புடன் கடிதத்தை எடுத்துப் பிரித்தாள் உதயா.

திகைப்பு மிகுதியாகிப் போயிற்று.

''இந்த மாதிரிக் காரியதரிசி வேலை எதுவும் நீ பார்த்தது இல்லை என்பது எனக்குத் தெரியும். ஆனால் இதுபோலக் கடிதங்களுக்கு என்னை எதிர்பார்க்காமல் பதில் எழுதவும் உனக்குத் தெரிய வேண்டும். முழுமையான பதில்கூட இப்போது தேவையில்லை. இதை எந்த முறையில் அணுக வேண்டும் என்பதைச் சொன்னால் கூடப் போதும்.''

கடிதத்தை மீண்டும் ஒருமுறை நன்றாகப் படித்துப் பார்த்தாள்.

''ஏதோ புரிந்தது.''

நிமிர்ந்து அவன் பார்வையைச் சந்தித்தாள்.

''சார், இது. இந்தக் கடிதம் உண்மைபோலத் தோன்றவில்லை. ஏதோ ஆழம் பார்ப்பதுபோலத் தெரிகிறது. இதற்கு இவர்கள் கேட்டிருப்பதை எழுதுவதைவிட மேலும் விவரம் கேட்டு எழுதுவதுமேல்'' என்றாள்.

அவள் முகத்தில் இருந்து ஒன்றும் கண்டுபிடிக்க முடியாத போதும், ''மெய்யில்லை என்று ஏன் சொல்கிறாய்?'' என்று கேட்டான் அவன்.

''வந்து... அதாவது எந்த இடம் என்ன என்ற விவரம் எதுவும் சொல்லாமல் இதுபோன்ற இடத்தில் சுமாராக நாலைந்து மாடிக் கட்டிடம் கட்ட, ஒவ்வொரு மாடிக்கும் என்னென்ன மாதிரிச் செலவு பிடிக்கும் என்று கேட்டால் [illegible]ன்று எப்படிக் கொள்வது'' என்றாள் உதயா.

அவன் கண்கள் மலர்ந்து இருங்கின.

''[illegible] வெரிகுட், இது மெய்யாகவே ஆழம் பார்க்கும் கடிதம்தான். அரசாங்க டென்டர் ஒன்றிற்கு நாம் என்ன [illegible]'' அனுப்பக்கூடும் என்று தெரிந்து கொள்

வதற்காகப் போட்டிக் கம்பெனி ஒன்று அனுப்பிய கடிதம் தான் இது. இதில் இருக்கும் முகவரிகூட அந்தக் கம்பெனி எம்.டி.யின் மகன் வீடுதான். இந்த அளவு வரை உன் பேச்சு சரியானதே'' என்றான் அவன்.

கண்களில் கேள்வியுடன் பேசாமலே அவனைப் பார்த்திருந்தாள் உதயா.

''இதற்குப் பதிலாக நீ கூறியதுபோல விவரம் கேட்கத் தேவையில்லை ஒரு செலவு விவரப்பட்டியலை அனுப்பி விட வேண்டும்...''

''சார்!'' என்று திடுக்குற்று நிமிர்ந்தாள் உதயா.

அவளுடைய இடையீட்டைக் கவனியாதவன் போல, ''நம் ஒரிஜினலைவிட இருபது சதவீதம் அதிகமாகப் போட்டு தயாரித்த கொட்டேஷன்'' என்று முடித்தான் அவன்.

''ஓ!... பொ...ய்'' என்று முகத்தைச் சுளித்தாள் அவள்.

''ஆமா... மாம்... பொ...ய்...'' என்று அவளைப் போலவே சொல்லிக் காட்டினான் அவன்.

தொடர்ந்து ''வைரத்தை வைரத்தால்தான் - ஊகூம். இது வைரமில்லை - முள்ளை முள்ளால்தான் எடுக்க வேண்டும்'' அவர்களது பொய்யைப் பொய்யாலேயே அடிப்பதில் என்ன தவறு?

இல்லைதானே.

ஆனாலும் ஒத்துக்கொள்ள முடியாமல் பேசாதிருந்தாள் உதயா.

ஒருவேளை தொழில் என்றாலே இப்படித்தானோ?

கணக்கில் கொஞ்சம் இப்படி அப்படி சேர்த்துக் கொள் எம்மா. டோட்டல் இது வரவேண்டும்.

திருச்சியில் கணக்கு எழுதியதும் நினைவு வந்தது.

மனம் தானாக அவன் கூற்றை நியாயப்படுத்தியது.

''ஆல்ரைட் உன்னை எனக்குப் பிடித்திருக்கிறது. சம்பள விவரம் உனக்குத் தெரியும். வேலை விவரம் தெரியாது இல்லையா? ஏன் அப்படிப் பார்க்கிறாய்? வேலை கிடைக்கும் என்று எண்ணி வரவில்லையா, அல்லது வேலை பார்க்கும் உத்தேசத்துடன் வரவில்லையா.''

''இல்லை... அதாவது இரண்டு காரணமும் இல்லை. இன்டர்வ்யூ இவ்வளவுதானா என்று நினைத்தேன்'' என்று சமாளித்தாள் உதயா.

''இவ்வளவேதான். இவ்வளவு புத்தி உனக்கு இருப்பதே போதுமானது. உனக்கு முன் வந்த இருவரும் 'கொட்டேஷன் கொடுங்கள். டைப் அடிக்கிறேன்' என்றார்கள். வெறும் அலங்கார பொம்மைகள்'' என்றான் அவன் ஓர் உதாசீனத்துடன்.

இவனை யார் அழகான பெண்களைப் பார்த்துப் பேட்டிக்கு அழைக்கச் சொன்னார்களாம்.

உள்ளூர மூண்ட எரிச்சலை, எளிதாக நீ என்றழைத்த அவனது ஏகவசனம் பேச்சு ஊதிவிட்டது.

'ஒரு பெரிய கம்பெனி எம்.டி.யின் செகரட்டரிக்கு உரிய தகுதி இவ்வளவுதானா?' என்று சற்று அதிகமாகவே வியந்தாள்.

ஒரு கணம் அவனைக் கூர்ந்துவிட்டு ''அடிப்படை தகுதி இவ்வளவுதான். மற்றவைகளைப் பிறகு கற்றுக்கொள்'' என்றான் அவன்.

''முன் அனுபவம்... விஷய அறிவு... ஒன்றும் தேவை இல்லையா, சார்?''

''என் கம்பெனி விஷயங்களை என் வழியில் என்னிடம் கற்றுக் கொள்வதுதான் எனக்கு வசதி. தொழிலில் என் செகரட்டரி எனக்குப் புத்தி சொல்வதை என்னால் சகித்துக் கொள்ள முடியாது.''

திமிர் பிடித்தவன் என்று நினைக்கையிலே இவனை ஒட்டிப் பேசுவதை விடுத்து மட்டம் தட்ட முயல்கிறேனே ஏன் என்று தன்னையே கேட்டுக் கொண்டாள் உதயா.

உதடுகளை அழுந்த மூடிக்கொண்டு அவள் அமர்ந் திருக்க கவுதமன் அவள் செய்ய வேண்டிய வேலைகளைச் சொன்னான்.

''எல்லாக் காரியதரிசிகளையும் போலவே தபாலைப் பார்க்க வேண்டும். முக்கியத்துவம் இல்லாத சர்க்குலர் பில் போன்றவைகளை நீயே கவனித்துக் கொள்ள வேண்டும். என் மேசை, இந்த அறை அலங்காரம் எல்லாம் நேரிடை யாகப் பார்க்க வேண்டும். பூக்கிண்ணத்தில் தினம் ஒரு வகையில் மலர் அடுக்கி வைக்க வேண்டும்.

இப்போது மெய்யான ஆச்சரியத்துடனேயே விழிகளை விரித்தாள் உதயா.

கவனியாதவன் போல அவன் மேலே பேசினான்.

''அந்த அறையில் ஒரு சின்ன சமையல் சாதன செட் இருக்கிறது. கெட்டில் டீ, பால் பவுடர், காபி பவுடர் எல் லாமே இருக்கும். எனக்குத் தேவைப்படும்போது - அனேகமாகக் காலையில் பதினோரு மணிக்கும், மாலையில் மூன்றரைக்கும் - காபி அல்லது டீ தயார் செய்ய வேண்டும்.''

உதயாவுக்குத் தலை சுற்றியது.

டீயாம் காபியாம்.

இதெல்லாம் என்ன பைத்தியக்காரத்தனம்?

கம்பெனிக் கொள்கை என்ன, அலுவலக நடைமுறை என்ன, ஃபைல் பொறுப்பு என்ன என்றெல்லாம் இல்லாமல் சமையல் வேலையா செய்ய வந்தாள்?

இவன் வேலை தரப்போவது இல்லை.

முதலில் சென்ற பெண்ணின் பொருள் விளங்காத முகமும் அடுத்தவளின் நம்பிக்கை நடையும் நினைவு வந்தது.

வெறுமனே சீண்டுகிறான்.

பெரிய பதவியில் இருக்கிறோம் என்ற திமிரில் வந்த பணக்காரச் சீண்டல்.

இதை நம்பி ஆயிரம் கனவு கண்டு, பசுபதியிடம் வெறுப்பு மூட்டி, திருச்சியிலிருந்து ஒரு பயணம் வந்து... எல்லாம் வீண்.

எல்லாம் இவனுக்கு ஒரு புதுமையான பொழுது போக் குக்காக.

இதற்குப் பதில் தராமல் பணிந்து சும்மா போவதா?

4

உள்ளூர மண்டிய எரிச்சலைச் சிரமப் பட்டு மறைத்துக் கொண்டாள் உதயா.

வெகு அழகாக முறுவலித்து, ''அவ்...வளவு தானா சார்? மற்ற சமையல் ஒன்றுகூடச் [illegible] [illegible] மா?'' என்று மிகவும் இனிய குரலில் [illegible]

[illegible] ஓரம் லேசாகத் துடித்தபோது பதில் [illegible]

[illegible] ஒன்றும் இல்லையே. அப்படி [illegible] சிற்றுண்டி வகைகள் செய்யவும்

ங்கள் வாங்கி வைத்துக் கொள்ளேன்'' என்றான் னமாக.

ந்தப் பூ அலங்காரம் சமையல் வேலை... இது தவிர ல்லரையாய் ஆபீஸ் வேலை ஏதேனும் உண்டா சார்?''

பொறுமையை இழுத்துப் பிடித்துக் கொண்டு ந்தாள் அவள்.

ம்... மாமூல் வேலை அது போக மற்றதெல்லாம் ப சூழ்நிலைகளைப் பார்த்து நீயாக யோசித்து செய்து ள வேண்டியதுதான்... உதாரணமாக... சில சமயம் ன ரம்பப் பேர்வழிகள் வந்து கழுத்தை அறுப்பார்கள். களோடு வரும் தலைவலி அவர்கள் போன பிறகும் ாது. அப்போது தைலம் தடவி விடுவது; ஏதாவது டி வைத்தால் கூடவே இருந்து ஹோஸ்டசாக வது...''

வன் வெகு தீவிரமாக யோசித்து யோசித்து அடுக்கிக் ண்டே போனான்.

லதையெல்லாம் செய்ய நீங்கள் வீட்டிலிருந்து ஆள் ண்டு வர வேண்டும்'' என்றாள் உதயா குறுக்கே து.

ஏன் கொண்டு வரவேண்டும்?'' என்றான் அவன் ்சியமாக. ''கம்பெனி செகரட்டரி என்றால் ஆபீஸ் னவி என்றுதானே அர்த்தம். இது தெரியாமலா இந்த லைக்கு விண்ணப்பித்தாய்?''

அட! இன்னொரு முக்கியமான வேலையை விட்டு டேனே. ஏதாவது பெரிய 'காண்ட்ராக்ட்' கை நழுவிப் னால் மனதுக்குக் கஷ்டமாக இருக்கும் இல்லையா''? போது கொஞ்சம் தொட்டுத் தோளைத் தடவி மையான ஒரு கிஸ்கூட...''

சிரிப்பும் பளபளப்புமாக வேடிக்கை ஒன்றைப் பகிர்ந்து கொள்ள அழைத்தன அவன் கண்கள்.

ஆனால் முதலாளிக்கும் வேலை பார்க்கிறவளுக்கும் இடையில் என்ன வேடிக்கை விநோதங்கள்?

ஆனால் வேலை பார்த்தால்தானே.

நிமிர்ந்து ''சா...ர்'' என்று இழுத்தாள் உதயா.

''என்ன?''

''ஒரு சின்ன உதவி சார்.''

''என்ன? என்ன செய்ய வேண்டும்?''

''கொஞ்சம் சிரியுங்களேன்.''

''அதற்கென்ன?'' என்று பல்வரிசை தெரியப் புன்னகை செய்தான் கவுதமன்.

''நல்ல பர்சனாலிட்டி இல்லை?'' என்று தன்னையே மெச்சிக் கொண்டான்.

''இதெல்லாம் உங்கள் சொந்...த நிஜ... பல்லா சார்?'' என்று கண்ணகலச் சந்தேகப்பட்டாள் உதயா.

''அதேதான். ஐந்து வயதிலிருந்து முளைக்கத் தொடங்கிய [illegible]களாகும். ஆனால் கட்டின பல்லைவிடப் [illegible]யில்லை?'' என்று கண்ணோரத்தில் குறுநகை [illegible] பெருமையடித்தான் அவன்.

''[illegible] சார்...'' என்று இனிய குரலில் தொடங்கினாள் [illegible] ''[illegible] யாரேனும் நாலு பல்லையாவது [illegible] என்று நினைத்தேன். இல்லை என்கிறீர் [illegible] என்று [illegible] அதிசயப்பட்டாள்.

[illegible] ''[illegible]? பாக்சிங், கராத்தே எல்லாம் [illegible] ஆயிற்றே. யார் கையை நீட்ட [illegible] அவன் கர்ஜித்துடன்.

''தெரிந்திருப்பது அவசியம்தான். இல்லாவிட்டால் என்றைக்கோ முதுகுத் தோல் உரிந்து போயிருக்குமே'' என்று எழுந்தாள் உதயா.

அவன் லேசாகச் சிரித்துவிட்டு ''பேட்டி முடிவு நாளைக் காலையில் உன் அறைக்கு வரும்'' என்று பேட்டியை முடித்தான் அவன்.

பதில் சொல்லாமல் அறையை விட்டு வெளியேறியவள் வெளியே வந்து அந்த அலுவலகத்தை ஓர் ஏக்கத்துடன் பார்த்தாள்.

நல்ல சம்பளம்.

அழகான இடம்.

ஆனால்... ஆக அங்கிருந்து இங்கே வந்து ஒரு பயணம் வீண்.

ஆனால் ஒரேயடியாக வீணும் அல்ல.

அனிதாவைப் பார்க்க முடிந்ததே.

சின்ன வயதிலிருந்து ஒட்டிப் பழகிவிட்டு, ஐந்தாண்டுகள் முன்பாக அவளுடைய தந்தை சைமன் தென்னிந்தியா முழுமைக்குமாக அவரது கம்பெனிப் பொறுப்பேற்று சென்னை வந்தபோது பிரிந்தவள்.

அவ்வப்போது கடிதத் தொடர்பு இருந்தது என்றாலும் நேரில் போலக் கடிதத்தில் பேச முடியுமா?

நாளை ரயில் ஏறும்வரை நன்றாகப் பேசித் தீர்த்துவிட வேண்டும்.

அனிதாவும் உதயாவுக்காக ஆவலோடு காத்திருந்தாள். படபடவென்று உதயா கொட்டித் தீர்த்தாள்.

குறுக்கிடாமல் முழுமையும் கேட்டுவிட்டு, ''இதில் என்ன இருக்கிறது?'' என்று சாவதானமாகக் கேட்டாள் அனிதா.

''என்ன அனி இப்படிக் கேட்கிறாய்!'' என்றாள் உதயா அதிர்ந்து போய்.

''மெய்தான்ப்பா. மிஸ்டர் கவுதமன் வெளிநாடு போய்ப் பயிற்சி பெற்று வந்தவராயிற்றே. அங்கு போல எண்ணிப் பேசியிருப்பார்'' என்றாள் அனிதா அலட்டிக் கொள்ளாமலேயே.

கையிலிருந்த அன்னாசிச் சாற்றில் ஒரு மிடறு அருந்திவிட்டு, ''அனி, நீ இப்போது பேத்துகிறாய் என்று தோன்றுகிறது'' என்றாள் உதயா.

''ஆமாமாம். பெரிய பேத்தலைக் கண்டவள். உதய் நீ இன்னமும் திருச்சியிலேயே - அதிலும் திருவானைக் காவலிலேயே இருந்து பேசுகிறாய்.''

''நானும் இங்கே காலேஜிலிருந்து திரும்பும்போது சில சமயம் அப்பா ஆபீசுக்குப் போய் சேர்ந்து வருவது உண்டு. என் அப்பாவின் பர்ஷனல் ஸ்டெனோ என்னென்ன செய்கிறாளோ அதைத்தான் மிஸ்டர் கவுதமனும் செய்யச் சொல்கிறார். அவ்வளவுதான்'' என்று ஒரு முந்திரிக் கொத்தை [illegible] அனிதா.

விழிகள் தெறித்துவிடும் போல விழித்தாள் உதயா.

''அனி... நீ... நீ... மெய்யாகவா பேசுகிறாய். எப்படியடி [illegible]? காலில் கிடப்பதைக் கழற்றி அவனை [illegible] ாமல் என்ன சாதாரணமாகப் பேசுகிறாய்...''

''[illegible]... என்னப்பா நீ...'' என்று அவசரமாக இடை [illegible] அனிதா.

[illegible] புரிந்தவளாகச் சிரித்துவிட்டு, ''ஓகோகோ நீ [illegible] ாய். உன் கவுதமன்'' என்று தொடர்ந் [illegible] ''யாரடி என் கவுதமன்'' என்று [illegible]

''ஸாரிப்பா. அதாவது உன் வருங்கால 'பாஸ்' கவுதமன் சொன்னதில் முன்பாதிதான் வேலை. பின்பாதி உன் முகத்தைப் பார்த்துவிட்டுக் குறும்புத்தனமாய் சேர்த்ததுதான்'' என்று விளக்கினாள் அனிதா.

''ம்ம்...?'' உதயாவுக்கு சந்தேகமே.

''ஆமாம்பா, இந்த டீ போடுவது, பூ, அலங்காரம் இதெல்லாம் செய்வதுதான். மற்றபடி தைலம், அணைப்பு கிஸ் எல்லாம் கவுதமன் வேண்டுமென்று சொன்னது. அவர் ரொம்பவும் விட்டியாகப் பேசுவார் என்று கேள்விப்பட்டு இருக்கிறேன். ஆனால் கெட்டவர் என்று இல்லை.''

''உனக்கு அவரைப் பற்றி எப்படியடி தெரியும்!''

''காலேஜிலிருந்து பஸ் நிறுத்தத்திலிருந்து இங்கு வரும் வழியில்தான் இதே பகுதியில்தான் அவருடைய வீடும் இருக்கிறது. ஒரு நாள் 'வாக்கிங்' போனபோது வீட்டைக் காட்டி அப்பா சொன்னார். வீட்டின் உள்ளே ரொம்பவும் பிரமாதமாய் இருக்குமாம்... அவரை காரில் செல்லும்போது பார்த்திருக்கிறேன். நல்ல பர்சனாலிட்டி இல்லை?'' என வினவினாள் அனிதா.

''ஆ...மாம்'' என்று வேண்டா வெறுப்பாய் ஒத்துக் கொண்டாள் உதயா.

தன்னுடைய தோற்றத்தில்தான் அவனுக்கு எவ்வளவு கர்வம்!

''அனி, மெய்யாகவே இதெல்லாம் சாதாரண விஷயம் என்றா சொல்லுகிறாய்?'' மனம் அமைதிப்படாமல் மீண்டும் கேட்டாள் உதயா.

''ஆமாம், ஆமாம், ஆ...மாம், மற்றதை விடேன், முதுகு பிய்ந்துவிடும். பல் உடையும் என்றெல்லாம் பேசி விட்டு

வந்திருக்கிறாயே, ஒரு மாதிரி ஆளாயிருந்தால் ஒரு பெண் தன்னிடம் அதுவும் சிங்கத்தை அதன் குகையிலேயே சந்திப்பது போல அவருடைய இடத்திலேயே இப்படிப் பேசியதற்குச் சும்மா விடுவாரா? சொல்லு'' என்று அடித்துக் கேட்டாள் அனிதா.

மெய்தான்.

மற்றொருவராக இருந்திருந்தால் அவளது பல்லை உடைத்தே அனுப்பி இருக்கக்கூடும்.

ஏன். பசுபதியிடம் கேலியாகப் பேசினால்கூட முகம் உர்ரென்று ஆகிவிடும்.

மிஸ்டர் கவுதமன் அப்படியில்லை.

ஆனால் பசுபதியையும் இவனையும் எதற்காக ஒப் பிடுவது?

சுத்த மடத்தனம்.

''சற்று நேரம் யோசித்துவிட்டு, ''அவராகவே தந்தாலும் எனக்கு என்னவோ பிடிக்கவில்லை'' என்றாள் முடிவு போல.

''ஏன்?''

''என்னவோ மனதில் ஒரே தயக்கமாய் இருக்கிறது.''

''அதுதான் ஏன் என்கிறேன்'' என்றாள் அனிதா அழுத்தத்துடன்.

மடியில் கோத்திருந்த விரல்களைப் பார்த்தபடி உதயா சொன்னாள். ''அனி, சின்ன வயதில் காவேரியில் குளிக்கும் போது ஒரு தரம் சுழலில் மாட்டிக் கொண்டேன். எப்படித் தெரியுமா? கவனியாமல் இல்லை. நீரின் சுழற்சியைப் பார்த்தேன். உள்ளே சென்று அது எப்படிச் சுழற்கிறதென்று பார்க்க வேண்டும் என்ற ஆசை. பயமும்தான் தயங்கித் [illegible] நீந்திப் போனேன். அவ்வளவுதான்

தெரியும். அப்...ப்பா! கிறு கிறு என்று சுழன்றேன் பார். எப்படியோ பிழைத்தேன். இப்போதுகூட, அனி அதே மாதிரி உணர்வு - ஆசை; பயம் எல்லாம் கலந்த கவலை - இப்போதும் தோன்றுகிறது. ஒரு தரம் மாட்டிக் கொண்டது போல மறுதரம் செய்யலாமா? அதனால்தான்'' என்றாள்.

''போ...ப்பா'' என்றாள் அனிதா. ''என்றைக்கோ என்னவோ நடந்ததாம், இன்று நடுநடுங்குகிறாளாம். உன் வீட்டு கஷ்டம், அப்பாவின் வைத்தியம், சுந்தரியின் ஆசைகள் ஆயிரம் சொன்னாயே. அதற்கெல்லாம் என்ன செய்யப் போகிறாயாம்?'' என்று சற்று சினத்துடனேயே வினவினாள் அனிதா.

தன்மேல் உள்ள அன்பினால் வந்த கோபம் என்பதால் லேசான முறுவலுடனேயே ''கடவுள் பார்த்துக் கொள்வார்'' என்று பதிலிறுத்தாள் உதயா.

''காட் டஸ் நாட் ஹெல்ப் ஹூ டஸ் நாட் ஹெல்ப் ஹிம் எக்ஸப்ட் என்று ஒரு பழமொழி இருக்கிறது தெரியுமா? உனக்காக நீயே விரல் அசைக்காவிட்டால் கடவுள் மட்டும் என்ன செய்வாராம்? இந்த வேலை நீ பார்ப்பாய்? அருகிலேயே இருப்பாய் என்று எவ்வளவு ஆசையாக இருந்தேன் தெரியுமா?'' என்று பொருமினாள் அனிதா.

திடீரென்று ஏதோ தோன்றவும், ''உதய். நீ அந்த கவுதமனிடம் மயங்கி கியங்கிப் போய்விட்டாயா?'' என்று கேட்டாள் தோழியிடம்.

''சே, மக்கு, என்ன உளறுகிறாய்? அந்த ஆளின் திமிரும் கர்வமும்... எனக்குச் சும்மாவே பிடிக்கவில்லை'' என்று உதயா முகத்தைச் சுளித்தாள்.

''பின்னே என்னவாம்? சம்பளம் எவ்வளவு என்று பார். நீயாக வேண்டாம் என்று போனால் உன் சித்தி உன்னைச் சும்மா விடமாட்டார்கள்'' என்று மிரட்டினாள் அனிதா.

''சேச்சே, சித்திக்கு நான் இங்கு வருவதிலேயே அவ்வளவாய் விருப்பம் இல்லையடி...'' என்று சொல்லும் போதே செலவு கம்பெனியுடையது என்றதும் சித்தி அனுமதி தந்தது நினைவு வந்தது.

அனிதா சற்று ஏளனமாய்ச் சிரித்தாள். ''நீ ஒன்றும் தாங்க வேண்டாம். எனக்கும் கண் இல்லையா...? எதற்கும் இப்போது ஒரேயடியாய் முடிவு பண்ணாதே. அப்பாவையும் விசாரிக்கச் சொல்லியிருக்கிறேன் பார்க்கலாம்.''

மாலையில் வந்த சைமனும் மகளைப் போலத்தான் பேசினார்.

உதயாவைக் கண்டதும் புன்னகையுடன் நலம் விசாரித்து விட்டு, ''என்னம்மா இன்டர்வ்யூ எப்படி? வேலை கிடைத்து விட்டதா?'' என்று வினவினார்.

''கிடைத்த மாதிரிதான் அப்பா. இவள்தான் வேண்டாம் என்கிறாள்'' என்றாள் அனிதா குறையோடு.

''ஏனம்மா?''

''[illegible] போடச் சொல்கிறாராம். அதனால் என்னவோ [illegible]மாய் சுழலாம். சும்மா உளறுகிறாள்'' என்றாள் அனிதாவே மீண்டும்.

மகளை நோக்கி முறுவலித்து, ''நான் உதயாவை அல் [illegible] ன். அவளைப் பேசவே விடாமல் நீயல்லவா [illegible] றுகிறாய்போலக் காணுகிறது...'' என்று கிண்டல் [illegible].

சிரித்துவிட்டு வாயைக் கையால் பொத்திக் கொண்டு சாதுபோல நின்றாள் அனிதா.

சிரிப்புடனேயே உதயாவிடம் திரும்பி, ''என்னம்மா?'' என்று கேட்டார் சைமன்.

''மிஸ்டர் கவுதமன் ஒரு மாதிரியாகத் தோன்றுகிறார்'' என்றாள் உதயா சுருக்கமாக.

''கவுதமன் அப்படிக் கெட்டவர் என்று கேள்வி இல்லை. என்ன நடந்தது, சொல்லு?'' என்று விசாரித்தார்.

அவள் சொன்ன பிறகு மகளையே எதிரொலித்தார்.

''அதிகப்படியாக அவன் நடந்து கொண்டால் அன்று 'ரிசைன்' செய். இப்போதே ஏன் ஓடவேண்டும்? நீ பயங் கொள்ளி அல்லவே. அத்தோடு கவுதமனும் குலப் பெண் களிடம் கை மீறுகிறவன் இல்லை...''

அனிதா குதித்தாள். ''அதுதான்பா நானும் சொல்கிறேன். அவரே கை நீட்டினால்கூட அந்தக் கைக்குள் இவள் இருந்து தான் ஆகவேண்டும் என்று என்ன கட்டாயம்? காலில் கிடப்பதைக் கழற்றிக் கொள்ள வேண்டியது தானே... அல்லது கண் பார்வையிலேயே கற்பு கரைந்து விடுமா?''

இந்த அப்பட்டமான பேச்சில் கலந்து கொள்ள முடியாமல் உதயா திணறினாள்.

மகளைப் பேசாதிருக்குமாறு அதட்டிவிட்டு சைமன் உதயாவிடம் திரும்பினார். ''கவனி உதயா, இந்த மாதிரி இடங்களில் வேலை செய்வது வேறு விதம். அத்தோடு கவுதமனும் நிறையப் படித்தவர். மேல் நாடுகளில் பழகியவர். சோஷியல் டைப். ஒரு கைகுலுக்கலில் அவர் வித்தியாசம் காணக் கூடியவர் அல்ல. நீயும் பார்க்க முடியாது. அது அவசியமும் இல்லை. பஸ்ஸில் ஏறுகிறாய்;

கூட்டத்தில் நெரிசலில் மேலே பட்டு விட்டால் உன் கற்பு கெட்டு விடுமா? இது திருச்சியிலும் நடக்கக்கூடியதுதானே - அந்த அளவிற்கு மேல் பெரிதுபடுத்தும் அளவுக்கு ஏதும் இராது. நல்ல சம்பளம். இன்னமும் உயரக்கூடும். நிச்சயம் உயரும். உன் வீட்டிலும் பணம் தேவைப்படுகிறது. இல்லாத ஒன்றை எண்ணிப் பயந்து, இதை விடுவது எனக்கென் னவோ முட்டாள்தனமாகத் தோன்றுகிறது. யோசித்து முடிவு செய்'' என்று முடித்தார்.

ஏதோ பேச வாயெடுத்தாள் அனிதா.

அவளை, ''நாளைவரை நேரம் இருக்கிறது. உதயாவும் புத்திசாலிதான். அவளே யோசிக்கட்டும். நீ வேறு குட்டை குழப்பாதே'' என்று தடுத்தார் சைமன்.

பிறகு வேண்டுமென்றே வேறு விஷயங்களைப் பேசலானார்.

யாரோ விருந்தினர் வந்தனர்.

அவர்கள் உறவிற்குள் யாருடையதோ ஒரு திருமணம் பற்றிய பேச்சு.

தடைக்கல்லாக அங்கே இருக்க மனமின்றிக் கிளம்பினாள் உதயா.

''வானம் கறுக்கிறது. இங்கேயே இருந்துவிடேன். அந்தப் பஸ் ஸ்டாப்வரை துணை வரட்டுமா?'' என்று எழுந்தாள் அனிதா.

''[illegible] இல்லை. நீ விருந்தினரோடு பேசிக்கொண்டு [illegible] நானே போய்க் கொள்வேன்'' என்று விடைபெற்று கிளம்பினாள் உதயா.

[illegible] மந்தாரமுமாய் இருட்டிக் கொண்டு வந்தது.

அவள் வேகமாகத்தான் நடந்தாள்.

சிரித்துவிட்டு வாயைக் கையால் பொத்திக் கொண்டு சாதுபோல நின்றாள் அனிதா.

சிரிப்புடனேயே உதயாவிடம் திரும்பி, ''என்னம்மா?'' என்று கேட்டார் சைமன்.

''மிஸ்டர் கவுதமன் ஒரு மாதிரியாகத் தோன்றுகிறார்'' என்றாள் உதயா சுருக்கமாக.

''கவுதமன் அப்படிக் கெட்டவர் என்று கேள்வி இல்லை. என்ன நடந்தது, சொல்லு?'' என்று விசாரித்தார்.

அவள் சொன்ன பிறகு மகளையே எதிரொலித்தார்.

''அதிகப்படியாக அவன் நடந்து கொண்டால் அன்று 'ரிசைன்' செய். இப்போதே ஏன் ஓடவேண்டும்? நீ பயங் கொள்ளி அல்லவே. அத்தோடு கவுதமனும் குலப் பெண் களிடம் கை மீறுகிறவன் இல்லை...''

அனிதா குதித்தாள். ''அதுதான்பா நானும் சொல்கிறேன். அவரே கை நீட்டினால்கூட அந்தக் கைக்குள் இவள் இருந்து தான் ஆகவேண்டும் என்று என்ன கட்டாயம்? காலில் கிடப்பதைக் கழற்றிக் கொள்ள வேண்டியது தானே... அல்லது கண் பார்வையிலேயே கற்பு கரைந்து விடுமா?''

இந்த அப்பட்டமான பேச்சில் கலந்து கொள்ள முடியாமல் உதயா திணறினாள்.

மகளைப் பேசாதிருக்குமாறு அதட்டிவிட்டு சைமன் உதயாவிடம் திரும்பினார். ''கவனி உதயா, இந்த மாதிரி இடங்களில் வேலை செய்வது வேறு விதம். அத்தோடு கவுதமனும் நிறையப் படித்தவர். மேல் நாடுகளில் பழகியவர். சோஷியல் டைப். ஒரு கைகுலுக்கலில் அவர் வித்தியாசம் காணக் கூடியவர் அல்ல. நீயும் பார்க்க முடியாது. அது அவசியமும் இல்லை. பஸ்ஸில் ஏறுகிறாய்;

கூட்டத்தில் நெரிசலில் மேலே பட்டு விட்டால் உன் கற்பு கெட்டு விடுமா? இது திருச்சியிலும் நடக்கக்கூடியதுதானே - அந்த அளவிற்கு மேல் பெரிதுபடுத்தும் அளவுக்கு ஏதும் இராது. நல்ல சம்பளம். இன்னமும் உயரக்கூடும். நிச்சயம் உயரும். உன் வீட்டிலும் பணம் தேவைப்படுகிறது. இல்லாத ஒன்றை எண்ணிப் பயந்து, இதை விடுவது எனக்கென்னவோ முட்டாள்தனமாகத் தோன்றுகிறது. யோசித்து முடிவு செய்'' என்று முடித்தார்.

ஏதோ பேச வாயெடுத்தாள் அனிதா.

அவளை, ''நாளைவரை நேரம் இருக்கிறது. உதயாவும் புத்திசாலிதான். அவளே யோசிக்கட்டும். நீ வேறு குட்டை குழப்பாதே'' என்று தடுத்தார் சைமன்.

பிறகு வேண்டுமென்றே வேறு விஷயங்களைப் பேசலானார்.

யாரோ விருந்தினர் வந்தனர்.

அவர்கள் உறவிற்குள் யாருடையதோ ஒரு திருமணம் பற்றிய பேச்சு.

தடைக்கல்லாக அங்கே இருக்க மனமின்றிக் கிளம்பினாள் உதயா.

''வானம் கறுக்கிறது. இங்கேயே இருந்துவிடேன். அந்த பஸ் ஸ்டாப்வரை துணை வரட்டுமா?'' என்று [illegible] அனிதா.

''[illegible] இல்லை. நீ விருந்தினரோடு பேசிக்கொண்டு [illegible] நானே போய்க் கொள்வேன்'' என்று விடைபெற்று [illegible] உதயா.

[illegible] மந்தாரமுமாய் இருட்டிக் கொண்டு வந்தது.

அவள் வேகமாகத்தான் நடந்தாள்.

ஆனால் அடையாளம் வைத்திருந்த அதே பாதிரிப் பூ மரம் இன்னொரு முனை வீட்டிலும் இருக்க வேண்டுமா?

அங்கே திரும்பப் போய்விட்டுத் தப்புவழி என்று கண்டுபிடித்து, மீண்டும் திரும்பி வந்து பழைய இடத்தை கண்டு செல்கையில் பெருமழை பொழியத் தொடங்கி விட்டது.

அவசரத்துக்கு ஒண்ட இடம் தேடினாள்.

அடுத்தடுத்து 'நாய் ஜாக்கிரதை' போர்டுகள் மிரட்டி விட்டன.

ஒரு வீட்டின் கேட்டில் போர்டைப் பார்த்து விட்டு அகலுகையில் குரல் கேட்டுத் திரும்பிப் பார்த்தாள்.

போர்டிகோவில் நின்று கொண்டிருந்த ஒருவன் - வேலையாள் போலத் தோன்றினான் - ''நாய் கட்டியிருக்கிறது அம்மா. உள்ளே வந்து மழைக்கு ஒதுங்கிக் கொள்ளுங்கள்'' என்று அழைத்தான்.

உள்ளே சென்று ஓரமாய் நின்றாள் உதயா.

''மேலே வராந்தாவில் வந்து நின்று கொள்ளுங்கள் அம்மா?'' என்றான் அவன்.

''தரையெல்லாம் நனைந்து விடுமே'' என்று அவள் தயங்கினாள்.

''பரவாயில்லையம்மா, மொசைக் தரைதான். அங்கே நின்று ஒவ்வொரு காற்றுக்கும் மேலே மேலே நனைவானேன்.''

அவன் சொல்லுக்கு இணங்கி மேலே ஏறி வராந்தாவில் ஓரமாய் நின்றாள் உதயா.

பெரும்பாலும் நனைந்து விட்டிருந்த சேலை முந்தானையில் முகத்தைத் துடைத்துக் கொண்டாள்.

அழைப்பு மணி ஓசை ஒலிக்கவும் வேலையாள் உள்ளே சென்றான்.

சற்றுப் பொறுத்து ஒரு கையில் அடுக்குப் பாத்திரமும் மறுகையில் ஒரு பெரிய பூத்துவாலையுமாக வெளியே வந்தான்.

''துடைத்துக் கொள்ளுங்கம்மா'' என்று டவலை நீட்டினான்.

தும்பையின் தூய்மையில் பளீரிட்டது டவல்.

'ரின்' விளம்பரத்தை உள்ளூர நினைவு கூர்ந்தபடி ''அழுக்காகி விடுமே'' என்று உடம்பில் படிந்திருந்த மழைச் சேற்றைப் பார்த்துத் தயங்கினாள் உதயா.

''பரவாயில்லம்மா, மிஷின்தானே துவைக்கப்போகுது திடீர்னு வந்த கோடை மழை பாருங்க. அப்புறம் சளி பிடிச்சிக்கும்'' என்று டவலை கொடுத்துவிட்டு ஓரமாய் இருந்த குடையை எடுத்து விரித்துக் கொண்டு மழையில் வெளியே சென்றான் அவன்.

இரண்டு தினங்களுக்கு முன் திருச்சியில் இதே நேரத்தில் வெயிலில் வீடு திரும்பியது நினைவு வந்தது.

'இந்தத் துணியெல்லாம் நாளைக்குள் காயுமா? எங்கே உலர்த்துவது?'

டவலால் துடைத்தவள் அதைக் கொண்டே குளிருக்கு இதமாய்ப் போர்த்திக் கொண்டாள்.

மழையும் காற்றும் சுழற்றி அடித்தது.

''பாவம், அந்தக் குடை தலையைக் காத்தபோதும் உடம்பெல்லாம் குறைந்தது இடைவரையேனும் அந்த ஆள் நனைந்து போவான்.

அந்த டவலில் நன்றியுடன் முகத்தைப் புதைத்துக் கொண்டாள் உதயா.

சற்று நேரத்தில் ஏதோ வித்தியாசம் புரிந்தது. ஏதோ நெடி.

நீண்ட புருவங்கள் யோசனையில் நெளிய யோசனை யுடன் திரும்பினாள்.

பாதி திறந்த கதவின் வழியில் அவன் - கவுதமன் கையில் சிகரெட்டுடன் நின்று கொண்டிருந்தான்.

5

அந்த வீட்டில் கவுதமனைக் கண்டதும் முதலில் உதயா ஒரேயடியாகத் திகைத்துப் போனாள்.

இவன் எங்கே இங்கே?

இங்கே எங்கேயோ இவன் வீடு என்று அனிதா சொன்னாளே என்பது உடனேயே நினைவு வந்தது.

இருந்திருந்து அவள் மழைக்கு ஒதுங்கியது அவன் வீடாகத்தான் இருக்க வேண்டுமா?

அல்லது... அவள் 'நாய் கவனம்' போர்டைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தபோது அவனே கவனித்துவிட்டு உள்ளே அழைக்குமாறு வேலையாளை ஏவியிருப்பானோ?

சாத்தியமே.

இங்கே எவ்வளவு நேரமாய் நின்று கொண்டு இருந்திருப் பான்!

மழையில் நனைந்திருந்ததால் கலைந்திருந்த கேசமும் கண்டபடி உடம்பில் ஒட்டிவிட்டிருந்த கைத்தறி சேலையும் மனத்தை உறுத்தின.

ஆனால் அவனே வெகு இயல்பாய் முறுவல் செய்து ''உள்ளே வந்து உட்கார்'' என அழைத்தான்.

''வேண்டாம் வேண்டாம்'' என்று அவசரமாய் மறுத்தாள் உதயா.

உள்ளே யார் யார் இருக்கிறார்களோ?

அல்லது யாருமே இல்லையோ?

அவள் அறிய இருந்த ஒரு வேலையாளும் வெளியே சென்றாயிற்று.

இவன்தான் வேண்டுமென்றே அனுப்பியிருப்பானோ?

கலங்கியிருந்த மனது எதை எதையோ எண்ணிச் சபித்தது.

''வீணாய்ச் சாரலில் அடிபடுவானேன்? இந்த டவல் எவ்வளவு நேரம் தாங்கும். சும்மா உள்ளே வா'' என்றான் அவன் லேசான வற்புறுத்தலோடு.

''பரவாயில்லை சார்... வந்து வந்து உங்கள் டவலுக்கு நன்றி சார்'' என்றவள் மேலும் அதைக்கொண்டு மூடிக் கொண்டிருக்க மனம் இன்றி விலக்கலானாள்.

வீசியடித்த காற்றின் குளிர் ஊசியாய்த் தாக்கவே தன்னையும் மீறி மீண்டும் மூடிக் கொண்டாள்.

''ஏன் உதயா, வெளியூரில் வந்து உடம்பைக் கெடுத்துக் கொண்டுதான் ஆக வேண்டும் என்று என்ன? ஓகோ. உள்ளே வந்தால் ஏதேனும் தப்புத் தண்டா - இந்த சினிமாக்களில் வருமே... இந்த இடி இடிக்கும். பயந்து கட்டிப் பிடித்துக் கொள்வார்கள். அப்புறம் தப்பு நடந்துவிடும் என்றா - அப்படி ஏதும் நடந்துவிடும் என்று பயமா?'' என்று சிரித்தான் அவன்.

பெரிய ஜோக் என்று நினைப்பாக்கும் என்று உள்ளே கறுவியபடி, அந்தக் குளிர் அனுமதித்த அளவுக்குக் கம்பீரமாய் நிமிர்ந்து ''நான் ஒன்றும் அப்படி மனத்திடம் இல்லாதவள் இல்லை'' என்றாள் அவள் அழுத்தத்துடன்.

"பின்னே? ஓ என்னிடம்தான் பயமா?" என்று கேட்டு மேலும் நகைத்தான் அவன்.

எரித்து விடுகிறவள் போல் முறைத்தாள் உதயா.

ஒரு வழியாகச் சிரித்து முடித்துவிட்டு, "இப்போதுகூட உன்னை நான் உள்ளே பலவந்தமாய் இழுத்துச் சென்றால் யாரால் தடுக்க முடியும் உதயா? இந்த இடி மழையில் நீ கத்தினால்கூட அது கேட்டு யாரும் வரப்போவது இல்லை" என்று கேலிப் புன்னகையுடனேயே வழிவிட்டு "ம்" என்றான்.

"எனக்கு ஒரு பயமும் இல்லை" என்று மிடுக்காகவே மொழிந்துவிட்டு உள்ளூர இருந்த தயக்கத்தை வெளிக் காட்டாமல் வீட்டினுள் சென்றாள் உதயா.

ஓர் எட்டு உள்ளே எடுத்து வைத்தவள் சட்டெனப் பின்னடைந்து பின்னோடு வந்த அவன் மீது லேசாக மோதிக் கொண்டாள்.

பற்றி நிறுத்திய அவன் கைகளிலிருந்து அவசரமாய் அவள் விலக, "இப்போது என்ன?" என்று புருவங்களை உயர்த்தினான் அவன்.

"ஓ... ஒன்றும் இல்லை, உள்ளே கார்ப்பெட் அது நனைந்து விடுமே" என்று தடுமாறினாள் அவள்.

"ஒரு கார்ப்பெட்டை விட உன் உடல் நலம் பெரிதல்லவா?"

அவள் மேலும் தயங்கவும், "லுக், வேகமாய் நடந்து சென்றால் தண்ணீர் வடியாது. உள்ளே வலப்புறமாய் ஒரு கதவு இருக்கும். பாத்ரூம், வேற டவல்களும் இருக்கும். அங்கே இதைப் பிழிந்து உடுத்திக் கொள்."

அவள் உள்ளே வேகமாய்ச் செல்லத் தொடங்கியதும், "அல்லது அந்த டவல்களில் ஒன்றையே உடுத்திக்கொண்டு வருவதானால் எனக்கு ஆட்சேபணை இல்லை" என்றான் ஒரு கேலிச் சிரிப்புடன்.

அவன் பேச்சைக் கவனியாதது போல உள்ளே சென்று மறைந்தாள் உதயா.

கதவை உள்ளே தாழிட்டுக்கொண்டு, விளக்கைப் போட்டவள் அசந்தாள்.

'டஸ்ட்' பிங்கும் வெள்ளையுமாகச் சுவரெல்லாம் '[illegible] ல்ஸ்' பளபளத்தன.

[illegible]தே பிங்க் கலரில் வாஷ் பேஸின்.

[illegible]நீர், குளிர்நீர் திருகுகளோடு கலை வேலைப்பாடு [illegible]ந்த குழாய்.

[illegible] அழகிய வட்டக் கண்ணாடி.

[illegible] கதவிட்ட அலமாரியில் டவல், சோப் போன்றவை.

[illegible] வேலையிலும் எத்தனையோ உண்டு [illegible] வெட்கத்துடன் நினைத்தாள்.

[illegible] டையிலும் பட்டிருந்த சேறு சகதியெல்லாம் [illegible]

[illegible] [illegible]ருந்த சேலைப் பகுதிகளை, முகம் [illegible]டுத்திய டவலில் சுருட்டி அழுந்தப் [illegible]

[illegible] வல் உறிஞ்சிவிடச் சேலையை [illegible]

[illegible]யாள் வந்திருப்பானா?

[illegible] வந்தாள்.

வேலையாள் வந்த அடையாளம் தெரியவில்லை.

கவுதமனையும் காணவில்லை.

ஆனால் இவர்களைப்பற்றி நினைவுகளை ஒதுக்கி அந்த அறையும் மனதைக் கவர்ந்தது.

'வீட்டின் உள்ளே அலங்காரம் பிரமாதமாய் இருக்குமாம்' என்று அனிதா சொன்னது நினைவு வர சுவாரசியத்துடன் கவனித்தாள்.

இளம்பச்சை நிறச் சுவர்களும் புல்வெளியை நினை ஊட்டும் கார்ப்பெட்டும், அடர்ந்த மெரூன் வண்ண வெல்வெட் உறை போட்ட சோபாக்களும், கலைப் பொருட்கள் அழகுற அடுக்கப்பட்ட க்யூரியோவும், தங்க நிறத்து அலங்கார விளக்குகளும்...

கவுதமனே கட்டியிருந்தால் கைதேர்ந்த கலைஞன்தான்.

இவ்வளவு அழகுணர்ச்சி உடையவன் கெட்டவனாக இருக்க முடியுமா?

எண்ணங்களின் நாயகனே கையில் காபி ட்ரேயுடன் உள்ளே வந்தான்.

''இங்கே உட்கார்'' என்று ஒரு பட்டனை அவன் தட்டி விட மின்சாரக் கணப்பு அந்தக் குளிருக்கு இதமாகச் சூடு பரப்பத் தொடங்கியது.

சில்லிட்டிருந்த கைகளை நீட்டிக் கணப்பில் கத கதப்பை அனுபவிக்கையிலேயே உள்ளூர வியப்பும் உண்டாயிற்று உதயாவுக்கு.

ஊட்டி... கொடைக்கானல் என்றால் சரிதான் எனலாம்.

இந்தச் சென்னையில் கூடவா கணப்பு?

ஒரு காபி கோப்பையை அவளிடம் கொடுத்து விட்டு

[illegible] போல, ''கதகதப்பா

விட அந்தக் கணப்பின் அமைப்புக்காகத்தான் இந்த அறையில் இதை வைத்தேன். ஆனால் இன்று கணப்பாவும் பயன்படுகிறது'' என்று தனக்கும் ஒரு கோப்பையில் காபியை ஊற்றிக் கொண்டான்.

கோப்பையை வாயருகே கொண்டு சென்றவன் சற்றுத் தயங்கி, ''இந்தக் குளிருக்குக் காபி மட்டும் போதுமா, அல்லது...'' என்று சீரியசாக இழுத்தான்.

கணப்பு, ஆவி பறக்கும் காபி... வேறு என்ன உண்டு?

"இதுவே அதிகம் சார். தாங்க்ஸ்" என்றாள் அவள் நன்றியுடன்.

''நிஜமாவா? அல்லது கொஞ்சம் பிராந்தி கலந்து கொள்கிறாயா?'' என்று பழைய குரலிலேயே வினவி அவளை தூக்கிவாரிப் போட வைத்தான் அவன்.

அதிர்ச்சியுடன், ''பி... பிராந்தியா...'' என்றவளுக்குத் தொண்டையிலிருந்த காபி புரையேறிக் கொண்டது.

இருமி தொண்டையைச் செருமி ஒருவாறு அவள் [illegible]ளிந்து கொள்ளும் வரை முறுவலுடன் பார்த்திருந்து [illegible] ''இதில் இவ்வளவு அதிர்ச்சியுற என்ன இருக்கிறது? [illegible]க்குக் கொஞ்சம் போட்டுக் கொண்டால் சுகமாக [illegible] தெரியுமா? ஒரு பெக் விஸ்கி...'' என்று ரசனை [illegible]களை மூடித் திறந்தான் அவன்.

''[illegible] ஆனால் குடிப்பது தவறு தெரியுமா?'' என்று [illegible] குற்றவாளியாக்கித் திருப்திப்பட்டாள் அவள்.

[illegible] கருத்துப் புரியாதவன் போல், ''அதெப்படி? [illegible] பர்மிட் இருக்கிறதே'' என்று வேண்டு[illegible]தான் அவன்.

[illegible]லேயே அவனைக் கண்டு கொண்டு, [illegible]திருக்கிறீர்களா சார்?'' என்று இனிய [illegible].

''கொஞ்சம், கொஞ்சம்'' என்றான் அவன் விட்டேற்றியாக.

''அதில் வள்ளுவர் மது அருந்தாமை பற்றிப் பத்துக் குறள்...''

குறுக்கிட்டு, ''மது என்றால் ஒயின். நான் ஒயின் குடிப்பது இல்லையே, வெறும் விஸ்கிதானே'' என்றான் அவன் சிரியாமல்.

ஒரு கணம் திகைத்துவிட்டு, ''ஆமாம் வெறும் ஒயின் என்ன சுண்டைக்காய். அதன் 'கிக்கெல்லாம்' உங்களுக்கு எந்த மூலைக்கு? பெரிய பெரிய 'ஸ்கைல்ஸ் கிராப்பர்' கட்டுகிறவர் ஆயிற்றே'' என்றாள் அவளும் அவனது பாணியிலேயே.

கண்ணில் மட்டும் சிரிப்பை அடக்கி ''ச்சசு, அறியாப் பெண் என்று பார்த்தேன். அனுபவசாலியாக இருக்கிறாயே'' என்று வியந்தான் அவன்.

''அறிவு அனுபவத்தில் மட்டும் வருவது இல்லை'' என்று பதில் கொடுத்தாள் உதயா.

''வெறும் கேள்வி ஞானம்தானா? ஏமாற்றி விட்டாய்?'' என்று அவன் வருத்தம் காட்டிய தினுசில் அவளுக்கு சிரிப்பு வந்தது.

அதை அடக்க அவள் வெகுவாக முயன்று கொண்டு இருக்கையில், ''ஆமாம், உன் கேள்வி அறிவை இந்த துறையில் விசா...லப்படுத்திய அந்த அனுபவசாலி நண்பர் யார்? நானும் அறிந்து கொள்ளலாமா?'' என்று அவசியம் போல வினவினான் கவுதமன்.

''யாரும் இல்லை, புத்தக ஞானம்.''

''ம்'' என்று புருவங்களை உயர்த்தினான் அவன்.

''இந்த விஷயத்தை என்று வெகு அக்கறையாகப் படித்துத் தெரிந்து வைத்திருக்கிறாயே!''

வேண்டுமென்றே காட்டப்பட்ட வியப்பு வேறு.

வார்த்தைகளுக்கு வார்த்தை மடக்குவது என்றால் உதயாவுக்கு உள்ளூற எரிச்சல் வந்தது.

அவன் மடக்க மடக்க இவள் தோற்றவள் போல விளக்கம் சொல்லிக் கொண்டே போவதா?

முகத்திலும் குரலிலும் அலட்சியத்தைக் காட்டி ''எந்த விஷயத்தையுமே நான் அக்கறையாகத்தான் படிப்பது'' என்றாள் அழுத்தத்துடன்.

''எந்த... விஷயத்தையுமா? அறியாப் பொண்ணு... எந்..ந்த விஷயத்தை வேண்டுமானாலும் படிப்பதா? ம்!... உலகம் கெட்டுப் போய் விட்டது...''

அவனது பாவனையில் தன்னையும் மீறிப் பக்கென்று சிரித்து விட்டாள் அவள்.

''நன்றாயிருக்கிறது உன் சிரிப்பு'' என்று ரசனையுடன் நற்சான்று வழங்கினான் அவன்.

இன்னும் கொஞ்சம் சிரித்துக் காட்டத் தூண்டிய மனதை ஆத்திரத்துடன் அடக்கினாள் உதயா.

ஒரு வார்த்தையில் உச்சி குளிர்ந்து விட வேண்டுமா?

[illegible]ளை உணர்ந்தவன் போல அவனும் பேச்சை மாற்றினான்.

''[illegible] உனக்குச் சரியாக உடைகள் - சேலை, சுடிதார் [illegible]னிடம் எதுவும் இல்லை. ஆனால் உனக்கு [illegible] இல்லை என்றால் என்னுடையது எதை [illegible]லும்...''

''[illegible] வேண்டாம். உங்கள் ஹீட்டரின் உதவியால் [illegible] காய்ந்து விட்டது.''

''[illegible]வதுதானே.''

[illegible] மேலும் பேச்சுக் கொடுத்தான்.

ஊரைப் பற்றி விசாரித்தான்.

கொள்ளிடம், காவேரி, மலைக்கோட்டை, ஸ்ரீரங்கம் என்று அவள் உயர்வாகப் பேசவும் ''பின்னே அங்கேயே இராமல் இங்கே வேலை தேடி வருவானேன்?'' என்று கேட்டான்.

''தப்புதான்'' என்று தயங்காமல் ஒத்துக் கொண்டாள் உதயாவும். ''அதனால்தான் உங்கள் வேலை வேண்டாம் என்று ஊரைப் பார்க்கத் திரும்பிப் போகிறேன்'' என்றாள் அமர்த்தலாக.

''என் வேலை?''

விளங்காதவன் போலத் திகைத்தான் கவுதமன்.

''உனக்கு வேலை தருவதாக நான் எப்போது சொன்னேன்?'' என்றான் வியப்புடன்.

திடுக்கிட்டாள் உதயா.

அவசர அவசரமாய் யோசித்தாள்.

'வேலை தருகிறேன்' என்ற வார்த்தைகளை அவன் சொன்னானா? இல்லையே.

'பேட்டி முடிவு வரும்' என்று மட்டும்தானே சொன்னான்.

இந்த வேலை பார்க்கப் போவதில்லை என்று அவள் நினைத்துக் கொண்டே வந்ததும் அனிதாவும் அவள் தந்தையுமாக அதை மறுத்துப் பேசியதுமாக வேலை தனது என்று நினைத்துவிட்டாளோ...

இல்லை இல்லை... என்னும்...

சட்டென நினைவு வர, ''நீங்கள் வேலை விவரம் எல்லாம் சொன்னீர்களே'' என்று மடக்கினாள்.

''வேலைக்குப் பின் வாங்குகிறாயா என்று பார்த்தேன்'' என்றான் அவன் குறுநகையுடனே.

''நான் ஒன்றும்...'' என்று தொடங்கியவள் சற்று நிதானித்து ''உண்மையான வேலைகள் எதைச் செய்யவும் நான் தயங்கமாட்டேன்'' என்று முடித்தாள்.

அவள் முகத்திலிருந்து பார்வையை விலக்காமல் அமைதியாக இருந்தான் அவன்.

கைநழுவி விடக்கூடுமோ என்ற எண்ணம் வந்த உடன் வேலையின் கவர்ச்சி வெகுவாக கூடிப்போயிற்று.

என்ன சம்பளம்!

அலவன்ஸ்!

அனிதாவின் அருகாமை!

அப்பாவின் வைத்தியம்!

வினுவின் படிப்பு!

கடவுளே! இத்தனையும் எப்படி மறந்தாள்?

சட்டென நிமிர்ந்தாள்.

''ஒருவேளை இப்போது உங்களிடம் வேலை பார்க்க நான் விருப்பம் தெரிவித்தால்?''

''யோசிக்கப்படும்.''

இப்போது அமர்த்தல் அவனுடையதாகிப் போயிற்று.

உதட்டைக் கடித்துக்கொண்டு அவள் பேசாதிருக்கவும் அவன் சட்டெனச் சிரித்தான்.

''உனக்கு விருப்பம் இருந்து என்ன பயன்? நாலே நாலு எழுத்து வார்த்தை. அது இல்லையே.''

''நாலு எழுத்து வார்த்தை?''

''ஆமாம் தைரியம்.''

''எனக்கா தைரியம் இல்லை என்கிறீர்கள், தன்னந்தனியாக சென்னைக்கு வந்திருக்கிறேன். இந்த ஊரைப் பற்றி [illegible]லாம்...''

''அதல்ல, உனக்கு வேறு பயம். உன்னிடம், என்னிடம் பயம்.''

''உங்களிடம் பயமா? நீங்கள் என்ன புலியா! சிங்கமா.''

''புலி சிங்கத்திடம் கொள்வதுதான் பயமா? உன் பயம் வேறு மாதிரி. என்னிடம் மயங்கிவிடக் கூடுமோ என்று உன்னிடம்... பயம், சுழலில் சிக்குகிற மாதிரி ஆகிவிடக் கூடாதே என்று...''

அவனது வெளிப்படையான பேச்சு தந்த அதிர்ச்சியை சமாளித்து முடிக்குமுன் மீண்டும் திடுக்கிட்டுப் போனாள் உதயா.

சுழலைப் பற்றி இவனுக்கு என்ன தெரியும்?

ஒருவாறு சுதாரித்துக் கொண்டு, ''பெரிய மன்மதன் என்ற எண்ணமா? ''ஹூம்!'' என்றாள் அலட்சியமாக.

கண்கள் பளபளக்க, ''அது மாதிரிப் பயம் இல்லை என்கிறாயா? துணிவுடன் என்னிடம் வேலை பார்த்தால் ஒரு நாள் படுக்கையில் இதை நான் நினைவுபடுத்துவேன்'' என்றான் கவுதம்.

''உங்கள் படுக்கையா? திமிரா? உங்கள் உடல் வலிமை ஒன்றுதான் உங்கள் பலம். அதைப் பயன்படுத்தாமல் இருந்தால் நீங்கள் சொல்வது ஒருநாளும் நடவாது'' என்றாள் உதயா சினச் சிவப்புடன்.

''பார்க்கலாமா?''

''நிச்சயம்'' என்றாள் உதயா திடமாக.

''அப்படியானால் பயந்து ஓடப்போவது இல்லை, துணிந்து வேலை பார்க்கப் போகிறாய்'' என்றான் அவன் கிண்டல் குரலிலேயே.

''ஆமாம் ஆமாம் ஆமாம்'' என்று வெடித்த உதயா சட்டென மவுனமானாள்.

இந்த வார்த்தையை அவளிடமிருந்து வரவழைப்பதற்காகத்தான் இப்படியெல்லாம் சீண்டினானோ?

6

அவன் எதிர்பார்த்தது போலவே நடந்து கொண்டோமோ என்று ஒருகணம் குழம்பிப் போனாள் உதயா.

சுலபமாய் ஏமாந்துவிட்டாற்போல ஓர் உணர்ச்சி உண்டாயிற்று.

''ஆனால் மறுகணமே இந்த வேலை வேண்டும்தான்'' என்று தன்னையே தெரிவித்துக் கொண்டாள்.

மற்றபடி அவன் சொல்வது போல பயம் கியம் ஒன்றும் தேவையில்லை.

அதெல்லாம் மன உறுதி இல்லாதவர்களுக்குத்தானே.

உதயாவின் நெஞ்சத் திண்மை யாருக்கு வரும்?

என்ன திடத்துடன் அப்பாவை, பசுபதியை எல்லாம் அடக்கிப் பேசிவிட்டு வந்திருக்கிறாள்!

இந்த மனம் இளகி இந்த மன்மதனிடம் மயங்கி விழுமாக்கும்?

தன்னையறியாமல் தலையைச் சிலுப்பி நிமிர்ந்தாள் உதயா.

அதுவரையிலும் அவளையே பார்த்துக் கொண்டிருந்த கவுதமன், ''நீ மாறிவிடுவாய் தெரியுமா?'' என்றான் ஒரு மாதிரிக் குரலில்.

அவனது குரலும் பார்வையும் ஏற்படுத்திய குழப்பத்தை ஒருவாறு ஒதுக்கித் தள்ளிவிட்டு மீண்டும் நிமிர்ந்தாள் உதயா.

இவனை வேறு மாதிரிதான் சமாளிக்க வேண்டும்.

''பரவாயில்லையே, இன்னொரு தொழிலும் கைவசம் வைத்து இருக்கிறீர்களே, கட்டிடத் தொழில் போனாலும் ஆருடம் சொல்லியே பிழைத்துக் கொள்வீர்கள்'' என்று சிரித்தாள்.

அவன் சிரிக்கவில்லை.

''இரவு முடிந்து பகல் வரும் என்பதைச் சொல்ல ஆருடம் கற்றிருக்கத் தேவையில்லை உதயா. கூட்டுப் புழுவைப் பார்க்கையில் சிறகடித்துக் கொண்டு பட்டாம் பூச்சி வெளிவரப் போவது தெரியாதா? உனக்கும் இது கூட்டுப் புழுப் பருவம். விரைவிலேயே கூட்டைக் கிழித்துக் கொண்டு வெளியேறி விடுவாய்.''

''சிவப்பும் நீலமுமாய்ச் சிறகுகளோடா?''

வெறும் கேலி அளவிலேயே பேச்சை நிறுத்த முயன்றாள் உதயா.

அவளை ஆழம் பார்த்துவிட்டு உதட்டைப் பிதுக்கினான் அவன். ''லிப்ஸ்டிக், ரூஜ், நெயில் பாலீஷ், ஜீன்ஸ்... டீ ஷர்ட்'' என்று தோளைக் குலுக்கினான்.

உதயாவுக்கு மீண்டும் சிரிப்பு வந்தது.

இவன் சொல்வது போலெல்லாம் அவள் மாறப் போவது இல்லை என்பது ஒரு புறம் இருக்க, இதற்கெல்லாம் பணத்துக்கு எங்கே போவதாம்?

அவளது முறுவலைக் கண்ட அவன் வேறு நினைத்து, ''நம்பு உதயா, இந்த அடக்கம், ஒடுக்கம், கைத்தறிச் சேலை, இந்த திருச்சி செட்டப் எல்லாம் மாறிவிடத்தான் போகிறது'' என்றான் உறுதியாக.

''திருச்சி என்ன பட்டிக்காடு என்றா நினைத்தீர்கள் பெரிய பிசினஸ் சென்டராக்கும். எத்தனை கல்லூரிகள் தெரியுமா? சீதாலட்சுமி ராமசாமி, ஹோலிக்ராஸ், செயிண்ட் ஜோசப், ஆர் ஈ சி...''

''நான் அதை சொல்லவில்லை. அங்கே நீ நாலு சுவர்களுக்குள் அடைபட்டுக் கிடப்பவள். பொறு... பொறு... சுவர் என்றால் நிஜச்சுவரை சொல்லவில்லை. உற்றார், உறவினர், தெரிந்தவர்கள் என்று ஒரு வட்டத்துக்குள் இருந்தாக வேண்டிய நிலைமை, விரும்பினால்கூட மாற முடியாது. இங்கே அப்படி இல்லை; கண்டிப்பு இல்லை; கவசம் இல்லை. தெரிந்தவர் கண்ணில் பட்டு விடுவோமோ என்கிற அச்சம் இல்லை.

''இதெல்லாம் இல்லாவிட்டால் கெட்டுப் போய்த்தான் ஆக வேண்டும் என்கிற கட்டாயம் இல்லை'' என்றாள் அவள் துடுக்காக.

''கெடுவது பற்றி யார் சொன்னது? கூட்டுப்புழு பட்டாம் பூச்சியாய் உருவெடுக்கும்போது கெட்டுப் போயிற்று என்றா சொல்ல முடியும்?''

இல்லைதான். அவன் அப்படிச் சொல்லவில்லைதான்.

அவன் சொன்ன லிப்ஸ்டிக், ரூஜ், நெயில் பாலிஷ்.

இதெல்லாம் பயன்படுத்துவது என்றால் அதுவும் தவறு [illegible] அடையாளம் அல்லதான்.

ஆனால், அடக்கம், ஒடுக்கம், என் படுக்கை என்று கூடச் [illegible]னே.

[illegible] பேச வாயெடுக்கும்முன் முந்திக்கொண்டு அவனே [illegible].

''[illegible] பழக்கமும் பால்உணர்வும் தவறு என்பதை [illegible]க்கொள்ள முடியாது உதயா, விருப்பம் [illegible]ருக்கம் கொள்வதும் அது தீர்ந்தால் விலகு[illegible] அல்ல'' என்று முடித்தான்.

அனிதாவின் வீட்டில் போலவே இந்தப் பேச்சில் முகம் கன்றியது உதயாவுக்கு.

காட்டிக் கொள்ளாமல், ''என் வரையில் இதற்கெல்லாம் வரைமுறை இருக்கிறது மிஸ்டர் கவுதமன். அந்தக் கோட்பாடுகளை விடுத்து வேறுவிதமாய் நான் மாறப் போவது இல்லை'' என்றாள் அவள் உறுதியான குரலில்.

''மாறுவாய்'' என்றான் அவன் அதை விடவும் அழுத் தத்துடன்.

''மாறுதலுக்குப் பயந்து ஊரை நோக்கி ஓடாமல் இருந்தாயானால் நிச்சயமாய், சர்வ நிதானமாய் மாறி விடுவாய்.''

அவளது விதியைக் கணிப்பவன்போல அவனது குரலும் சுற்றுப்புற அமைதியும் அவளைச் சஞ்சலப்படுத்தின.

சுற்றுப்புற அமைதி!

ஆமாம், மழை நின்றுவிட்டிருந்தது.

அவசரமாக எழுந்து, ''நான் வருகிறேன் சார்'' என்று கிளம்பினாள் உதயா.

''காரிலேயே கொண்டு விடுகிறேன் பொறு'' என்று அவனும் எழுந்தான்.

''பஸ்சே வசதிதான் சார்'' மறுத்தபடியே கைப்பையை எடுத்தாள் அவள்.

''பஸ் வசதியாக இருக்கலாம். ஆனால் ஸ்டாப்பிற்குச் செல்லுமுன் மீண்டும் மழை பெய்து, நீ நனைந்து விட்டால்...''

''நனைந்தால் கரைந்துவிட நான் உப்புமில்லை சர்க் கரையும் இல்லை'' என்று குறுக்கிட்டுப் பேசினாள் அவள்.

''சர்க்கரை இல்லை என்பது சர்வ நிச்சயமாய் ஒத்துக் கொள்ளப்பட வேண்டிய விஷயம்தான். ஆனால் உடம்புக்கு ஏதேனும் வந்துவிட்டால் நாளை என் வேலை அல்லவா தடைப்படும்.''

அவள் பிரமித்தாள்.

''நாளை?''

''ஆமாம். நாளைதான்...''

''நான் ஊருக்குப் போய்...''

''ஏன், ஊரில் எவனும் காதலன் கட்டி அணைக்கக் காத்துக் கொண்டு இருக்கிறானா?'' என்றான் அவன் ஓரப் பார்வையுடன்.

''சே என்ன புத்தி'' என்று கடுத்தபடியே வேகமாக வெளியேறினாள் உதயா.

அவன் தடுக்கவில்லை.

தங்கியிருந்த அறைக்குச் சென்றபோது, மறுநாள் வேலையில் சேருமாறு அவனது கையெழுத்துடன் கடிதம் காத்திருந்தது.

இந்தப் பக்கம் வேலைக்கு ஆர்டர் அனுப்பிவிட்டு, அங்கே வேலை தருவதாக யார் சொன்னது என்று அவளைக் [illegible] வைத்திருக்கிறான்.

[illegible] விட்டு அவளையே விரும்பி வேலையைக் கேட்க [illegible]க்கிறான்.

[illegible] சுண்டினால் எங்கே துடிக்கும் என்று அறிந்தவன் [illegible].

[illegible] ஜாக்கிரதையாக இருக்க வேண்டும்.

[illegible] ஒன்பதரைக்கு அலுவலகத்துக்கு அடைந்த [illegible] முன்னதாகவே வந்து வேலையில் முனைந் [illegible]

அவளது பார்வையில் வியப்பைக் கவனித்துவிட்டு, ''மற்றவர்களுக்கு நேரக் கணக்கு வேலை, முதலாளிக்கு வேலைக் கணக்குக்கு நேரம்'' என்று முறுவல் செய்தான்.

அவளது இடம், வேலை எல்லாம் விவரம் கூறினான்.

மெய்யாகவே பதினோரு மணிக்கு டீ போட வைத்துக் குடித்தான். அவளையும் குடிக்கச் சொன்னான்.

அந்தப் பத்து நிமிடங்களில் அலுவலகத்தின் மற்ற ஊழியர்கள் பற்றிய விவரம் சொன்னான்.

ஏற்கனவே ஊழியர்களின் ஃபைலைப் பார்க்குமாறு அவன் சொல்லியிருந்ததால் அவளால் இலகுவாக அவனைப் பின்பற்ற முடிந்தது.

கூடவே...

அவள் முகத்தில் யோசனையைக் கண்டதும் ''பரவா யில்லை கேட்டு விடு'' என்று ஊக்கினான் அவன்.

ஒரு கணம் தயங்கினாள் உதயா.

ஆனால் இவள்தான் வெளிப்படையான பேச்சைத் தவறாக எண்ணக் காணோமே என்ற நினைவுடன் ''டைப்பிங் பிரிவில் இருந்த ஒருவரைக் கொண்டு இந்த இடத்தை நிரப்பி இருக்கலாமே. இல்லாவிட்டாலும் யாரேனும் முன் அனுபவம் உள்ளவர்களைத் தேடியிருக்கலா மென்று தோன்றியது'' என்றாள் துணிவாகவே.

''டைப்பிங் பிரிவில் உள்ளவர்கள் வெறுமனே சொன் னதைச் செய்யக் கூடியவர்கள். சுருங்கச் சொன்னால் வெறும் கிளிப்பிள்ளைகள். முன் அனுபவம் உள்ளவர்களை எடுத்துக் கொண்டால்... ஒரு வேலையை விட்டு வந்தவர்கள் இதை விட்டுவிடவும் ஓடவும் தயாராகத்தானே இருப்பார்கள். சற்று அதிக முன் அனுபவம் இருந்தால் எனக்கே புத்தி சொல்லத் தொடங்கி விடுவார்கள். அதைவிட முதலில் சற்று

சிரமப்பட்டாலும் புதிதாக மூளை உள்ளவரைப் பார்த்து 'ட்ரெயின்' பண்ண விடுவது மேல் என்று முடிவு செய்தேன்.''

அவளது முறுவலைக் காணவும், ''ஒரே புத்திசாலியாக இருக்காவிட்டாலும் சொல்வதைப் பிடித்துக் கொள்ளும் அளவே போதும் - பரவாயில்லை'' என்று சேர்த்துச் சொல்லி முடித்துவிட்டுத் தானும் சிரித்தான்.

வேலையைத் தொடர்கையில் அந்தச் சிரிப்பு அடிக்கடி நினைவு வந்து அவளிடமும் புன்முறுவலைத் தோற்றுவித்தது.

அன்றைய வேலை முடிந்து கிளம்பும்போது ''டிக்கெட்டைக் 'கான்சல்' செய்து விடலாமில்லையா?'' என்று கேட்டு அவளைத் திடுக்கிட வைத்தான் கவுதமன்.

''இல்லை இல்லை. நான் ஊருக்குப் போய்விட்டுத்தான் வரவேண்டும் சார்.''

''ஏன்!''

''துணிமணிகள் எல்லாம் எடுத்து வர வேண்டுமே.''

''அனுப்பச் சொல்லலாமே.''

''சொல்லலாம்தான். ஆனால் இன்னமும் இரண்டு சேலைகள் கைத்தறிச் சேலைதான் என்றாலும் கடனில் வாங்கி வர வேண்டுமே, அதை நேரில் சென்றுதானே நடத்தியாக வேண்டும்.''

ஆனால் இந்தக் காரணத்தை இவனிடம் சொல்ல முடியுமா?

''அப்பாவிடம்... வீட்டில் சொல்லிவிட்டு வர வேண்டும்.''

''டெலிபோனில் சொல்லிவிடு.''

''திருச்சியில் எல்லோர் வீட்டிலும் டெலிபோன் இருப்ப தாக எண்ணமா?'' என்று மடக்கினாள் அவள்.

''திருச்சி ஒரு 'அல்ட்ரா மாடர்ன் சிட்டி'' யாரோ சொன்னதாக நினைவு இருக்கிறதோ'' என்றான். அவள் பதிலுக்கு, ''திருவானைக்காவலில் அப்படி இல்லை தெரியுமா?

அத்தோடு உங்கள் சென்னையில் மட்டும் அத்தனை பேர் வீட்டிலும் டெலிபோன் இருக்கிறதாக்கும்?''

நகை முகத்துடன் 'அம்பேல்' என்று கையை உயர்த்தி விட்டு, ''ஓகே, போய் வா, ஆனால் கல்யாணம் கால் கடுதாசி என்று சொல்லாமல் ஒழுங்காக வந்து வேலை செய்தால் போதும். நாளை - வெள்ளிக்கிழமை இரவு ரயிலுக்கு டிக்கெட் ஏற்பாடு செய்கிறேன். திங்களன்று வேலைக்கு வந்து விடு'' என்று முடித்தான் அவன்.

''கட்டாயம் வந்து விடுவேன்'' என்று உறுதிக் கூறிக் கிளம்பியபோது அந்த உறுதிமொழியைக் காப்பாற்றுவதற்குக் கஷ்டப்பட வேண்டியிருக்கும் என்று அவள் சற்றும் நினைக்கவில்லை.

ஆனால் நினைப்பது நடவாமல் போவதும் நினையாதது நடப்பதும் தானே உலக வழக்கு.

பெரிய வேலை கிடைத்துவிட்ட மகிழ்ச்சியும் உற்சாகமுமாகச் சென்று பார்த்தால் தம்பி தவிர வீட்டில் யார் முகமும் தெளிவாக இல்லை.

கேட்டு அனுப்பிய பொருட்களைப் பார்த்ததும் ஒரு கணம் மலர்ந்தாள் சுந்தரி.

அவ்வளவே.

பிறகு அவளும் தோளைக் குலுக்கிக் கொண்டு போய் விட்டாள்.

உதயா எதிர்பார்த்து வந்த வரவேற்பு என்ன, இங்கே நடப்பது என்ன?

உள்ளூர மண்டிய எரிச்சலை மறைத்தபடி ''என்னப்பா'' என்று வினவினாள்.

''அந்த வேலையெல்லாம் தோதுப்படாது என்று நினைக்கிறேன்'' என்றார் தந்தை எங்கோ பார்த்தபடி.

''என்னது!'' என்று அதிர்ந்த மகளுக்குக் 'கல்யாணம் கால் கடுதாசி' என்ற அவனது கேலி முகம் நினைவுக்கு வந்து உடம்பெல்லாம் ஒரு கணத்தில் வியர்த்துப் போயிற்று.

''ஏ... ஏன்... ஏன்.. தோதுப்படாது?''

''பின்னே கல்யாணம் கூடி வரும்போது கெடுத்தோம் என்று, எங்களைத்தானே பேசுவார்கள்'' என்று அங்கலாய்த்தாள் அபிராமி.

கல்யாணம் கூடுவதா?

அது எப்படி கூடும்!

காசு இல்லாமல் கல்யாணம்கூட இது என்ன மேல்நாடா அல்லது ஆயிரம் ஆண்டுகள் தாண்டிப் போய் விட்டதா!

பத்து பவுன் நகை! திருமணச் செலவு எல்லாம் சும்மாவா [illegible]க்கும்?

ஒருவாறு விவரம் அறிந்தபோது பசுபதி மேல் கொஞ்சம் [illegible]ந்சம்தான் என்றாலும் மதிப்பு ஏற்பட்டது உதயாவுக்கு.

[illegible]டியோ தன் பெற்றோரை வற்புறுத்திப் பெண் கேட்க [illegible]திருக்கிறான்.

[illegible] எப்படி?

[illegible] திருமணச் செலவும் அவர்களே செய்து [illegible]ம் அதைக் கடனாக ஏற்று மெல்ல மெல்ல [illegible] தீர்த்துவிட வேண்டும் என்பதாகவும் -

[illegible]க்குத் தன் தாயாரைச் சம்மதிக்க வைக்க [illegible]டுபட்டிருப்பான் என்பதை உதயாவால் [illegible].

[illegible] மதிப்பு ஏற்பட்டதே.

[illegible] கொண்ட கணவன் கிடைப்பது [illegible] இருக்கலாம்தான்.

ஆனால் அந்த அதிர்ஷ்டத்தை ஏற்கும் நிலையில் அவளோ, அவளது குடும்பமோ இல்லையே.

''முதலில் அவர்கள் செலவு செய்தாலும் உங்களுக்கு அது கடன் தானே அப்பா. எப்படித் தீர்ப்பீர்கள்? உடம்பு நன்றாக இருந்தால்கூட வீட்டுச் செலவோடு கடனையும் கட்டுவது என்றால் சிரமம்தானே. அதற்குமேல் சுந்தரியை வினுவின் படிப்பை என்று எத்தனை பார்க்க வேண்டும். அதற்கெல்லாம் என்ன செய்வீர்கள்? இங்கே வீட்டில் எல்லோரும் கஷ்டப்படுகையில் நான் மட்டும் எப்படி நிம்மதியாக இருக்க முடியும்? தயவு செய்து இப்போது இந்தக் கல்யாணப் பேச்செல்லாம் வேண்டாம்'' என்றாள் உதயா கெஞ்சுதலாக.

''அதை நீயாகச் சொன்னால் சரிதான் பையன் வீட்டில் விரும்பி வருகிறபோது நானாக எப்படித் தடுப்பது. இப்போதானால் பரவாயில்லை'' என்று தந்தை இலகுவாகச் சம்மதிக்கவும் மகளுக்குத் திகைப்பாகிப் போயிற்று.

''நான் சொல்லவில்லை; உதயாக்கண்ணு புத்திசாலி நிலைமை அறிந்தவள் ஒருநாளும் தன் கதையை மட்டும் பார்த்துக்கொண்டு ஓட மாட்டாள் என்றேன் இல்லையா அப்பா...டி'' என்று நிம்மதியாக அபிராமி பெருமூச்சு விடவும் உதயாவுக்கு முதலில் சிரிப்பு வந்தது.

உதயா திருமணத்துக்கு விருப்பம் தெரிவித்துவிட்டால் அதை நடத்தி வைப்பது தவிர அவர்களுக்கு வேறு வழியில்லை.

வெளி மனிதர்களின் வசை வந்து சேரும்.

ஆனால் பின்னர் என்ன செய்வோம் எவ்வளவு கலங்கி யிருந்திருப்பார்கள்.

கூடிவரும் மகளின் திருமணத்தை மன மகிழ்வுடன் நடத் முடியாத நிலைமையில் இருக்கிறோமே என்று அந் வேதனை வேறு.

பாவம்.

இவர்களை எப்படியும் நல்ல நிலைமைக்குக் கொண்டு வந்தே ஆக வேண்டும்.

இடையில், காதல், கல்யாணம் எதற்கும் இடம் இல்லை.

இது நிச்சயம்.

மாலையில் பசுபதி வந்தான்.

திரும்பிப் பார்க்கையில் கவுதமனை அண்ணாந்துதான் பார்க்க வேண்டும் என்பது நினைவு வந்தது.

அவனது காது உயரம் வருவானா இவன்?

உதயா பக்கம் கைகாட்டி விட்டு, ''அவள் விருப்பம் போலத் நான் ஓர் இரண்டு ஆண்டு கை நிறைய சம்பாதித்துப் பார்க் கட்டுமே. சின்னப் பெண்தானே, கொஞ்ச நாள் போகட்டும். அப்புறம்... என்றைக்கும் அவள் உனக்குத்தானே. இப் போதைக்கு அவள் இஷ்டம்போல விட்டுப் பிடிக்கலாம்'' என்று அவளது விருப்பம்தான் முக்கியம் போலக் கூறித் தன் [illegible]ரயில் ஒதுங்கிக் கொண்டு விட்டார் சிவராமன்.

வாழ்க்கையில் அடிபட்டு, அடிபட்டு, வயதில் சின்ன [illegible] பசுபதியிடம் கூடப் பயந்து ஓடுகிறாரே என்று [illegible]யிடம் பரிதாபப்பட்டாள் உதயா.

ஆனால் அவள் நிதானமாகப் பரிதாபப்பட்டுக் கொண்டு [illegible] இடம் கொடாமல் படபடவென்று பொரியத் [illegible] விட்டான் பசுபதி.

[illegible]க்காக அவன் எவ்வளவு பாடுபட்டிருக்கிறான்.

[illegible] செய்வது என்று மூளையைக் கசக்கி, ஒரு வழி [illegible], தாயாரிடம் கெஞ்சிக் கூத்தாடி, பேசி, பிகு [illegible], [illegible] கஷ்டப்பட்டு சம்மதிக்க வைத்திருக்கிறான்.

[illegible] ஆண்டுகள் தள்ளிப் போடுகிறாளே -

[illegible] ஆண்டுகளில் என்னவெல்லாம் நடக்கக்கூடும்.

அவனது தாயார் மனம் மாறி விட்டால்?

ஏன் அவன் மனமே மாறி விட்டால்?

'போகட்டுமே' என்று அலட்சியமான எண்ணம் தோன்றிய வேகத்தில் உதயா திடுக்கிட்டாள்.

அக்கம் பக்கத்துத் தோழிகள் பசுபதியைக் குறிப்பிட்டு, உனக்கென்னடியம்மா, கண்ணுக்கும் நிறைவாய் கை, நிறையவும் சம்பாதிக்கும் புருஷன் வலிய வந்துவிட்டான், என்று பொறாமை இழையோடப் பேசியதும், வெளியே காட்டிக் கொள்ளாவிட்டாலும் உள்ளூர அதை நினைத்துப் பெருமைப்பட்டதும் நினைவு வந்தது.

போகட்டுமே என்று அலட்சியமாய் எப்படி எண்ண முடிந்தது.

அவனை விடவும் அதிகம் சம்பாதிக்கப் போகிறோம் என்ற திமிர் உண்டாகி விட்டதா?

ஊகூம் இராது.

இந்தப் பணத்தைச் சம்பாதிப்பதற்காக இந்த வேலையைப் பார்த்தே ஆக வேண்டும் என்ற முடிவு எடுத்தது தவிர இந்த வேலை செய்வதால் தனக்கு நிகர் இல்லை என்று அவள் நினைத்ததே இல்லையே.

பின்னே அந்த இலட்சியம் எப்படி வந்தது.

அதிலும் தகப்பனார், அவள் உனக்குத்தான் என்றெல் லாம் வெளிப்படையாகப் பேசிய பிறகு?

அவன் தன்னுடைய விருப்பத்தை வெளிப்படுத்திய பிறகும்கூட அவனுக்கு எந்தவிதமான பதிலையும் அவள் ஒரு முகஜாடையில்கூட வெளிப்படுத்தியது இல்லை என்றும் அதன் முக்கிய காரணம் தந்தையின் பொருளாதார நிலைமையும் அதை அறிந்திருந்தபடியால் அவள் தனக்குத்தானே விதித்திருந்த சுயகட்டுப்பாடும்தான்.

அந்தக் கட்டுப்பாட்டைச் செயல்படுத்துவதில் அவன் சற்றும் சிரமப்பட்டு விடவில்லை என்றாலும் 'போகட்டுமே' என்ற அலட்சியம் தோன்றக்கூடும் என்று அவள் எண்ணவே இல்லை.

'வேறு பெண் பார்த்து மணந்து கொள்' என்று அவனிடம் சொன்னபோதும் கூட அவன் மாறுவான் என்ற எண்ணம் உண்டானது இல்லை.

என்றோ ஒரு நாள் கிடைக்க இருக்கும் ஏழைக்கேற்ற எள்ளுருண்டை, அல்லது அதை விட மேலான கமர்கட் என்றுதான் அடிமனத்தில் நினைப்பு இருந்தது.

இன்று இந்த மாற்றம் எப்படி வந்தது?

ஏதோ வந்தது போகிறது என்று விட்டுவிட முடியாமல் மனம் முரண்டியது.

ஏன்?

பசுபதி உள்ளே வந்தபோது உயரத்தில் கவுதமனின் காதளவு வருவானா என்று தோன்றியது நினைவு வந்தது.

அப்படியென்றால்...

கடவுளே!

கவுதமனோடு பசுபதியை ஒப்புநோக்கி மட்டம் தட்டவும் மனம் தயாராகி விட்டிருக்கிறது.

ஜாக்கிரதை மனமே ஜாக்கிரதை.

கவுதமன் பணக்காரன்தான், ஆண் அழகன்தான்.

ஆனால் ஒழுக்கம், பண்பாடு என்பதெல்லாம் மதியாதவன்.

ஏன், ஆண் பெண் உறவு பற்றி அவளிடமே அவன் வெளிப்படையாகப் பேசவில்லையா?

'விருப்பம் இருந்தால் நெருங்குவதும் அது தீர்ந்தால் விலகுவதும்...'

சீ என்ன பேச்சு பேசினான்?

"இதற்கென்ன சொல்கிறாய் உதயா?"

பசுபதியின் குரல் உரத்து ஒலிக்கவும் உதயா திகைத்தாள்.

இவன் எதற்கு பதில் கேட்கிறான்?

மீண்டும் சொல்லச் சொல்லிக் கேட்டாலும் மேலும் ஆத்திரம் வரும்.

நல்ல வேளையாகச் சித்தி உதவிக்கு வந்தாள்.

"அவள் சின்னப்பெண். அவளிடம் போய் அதட்டினால் எப்படி? எங்கள் வீட்டு நிலைமை இப்படி. அத்தோடு குழந்தைக்கும் நாலு காசு சம்பாதிக்க வேண்டும் என்று ஆசை. செய்யட்டுமே. ஓர் இரண்டு வருஷம் உறுதியாகக் காத்திருக்க முடியாதவர் காலம் பூராவும் வைத்துக் காப்பாற்றுவீர்கள் என்று எப்படி நம்புவது? காந்தி மகன் மூணு வருஷம் காத்திருந்து கல்யாணம் பண்ணிக் கொண்டார் என்று அன்றைக்கு அவன் அப்பா சொன்னார்..."

"கடைசியாக என்னதான் முடிவு சொல்கிறீர்கள்" என்று வெறுப்பை நன்றாகவே முகத்திலும் குரலிலும் காட்டிக் கேட்டான் பசுபதி.

"வேறு என்ன. இப்போதைக்கு ரெண்டு வருஷம் அவள் வேலை பார்க்கப் போகிறாள். அதன் பிறகு உங்கள் இஷ்டம், உதயாக்கண்ணு. நீ போய் துணிமணிகளை எடுத்து வைம்மா போ. வேலை இருக்கும்போது சும்மா வளவளவென்று பேசிக் கொண்டிருக்க முடியுமா? போம்மா" என்று கனிவாகப் பேசி மகளை அனுப்பி வைத்தாள்.

எதிலிருந்தோ தப்பிப் பிழைத்தாற் போல அதே சமயம் தப்பு இழைத்தாற் போன்ற உணர்வுடன், "சாரி, பசுபதி நான் கிளம்ப வேண்டும்" என்று முணுமுணுத்து விட்டு உட்புறமாய் நகர்ந்தாள்.

"கிளம்பு கிளம்பு. கிளம்பியாக வேண்டுமில்லையா? ஆனால் ஒன்றை மட்டும் நினைவில் வைத்துக்கொண்டு போ. தேவதாஸ் காந்திக்குக் காதலில் நான் ஒன்றும் மட்டம் இல்லை. ஆனால் நீயும் ராஜாஜி மகளாகவே இருக்கப் பார். சரத்சந்திரரின் பார்வதியாய் வேறு வழி தேடி ஓடாதே வருகிறேன்" என்று சட்டெனத் திரும்பி வேகமாக நடந்து வெளியேறினான் அவன்.

ராஜாஜியின் மகள் காந்தியின் மகனைக் காதலித்தவர் நான் ஒன்றும் அப்படி இல்லையே என்று தொண்டைக்குள் துடித்த வார்த்தைகளை, "என்றைக்கானாலும் அவன் உனக்குத்தான்" என்ற தந்தையின் சொற்கள் அடக்கப் பேசாமல் உள்ளே சென்றாள் உதயா.

அதன் பிறகு சென்னைக்குக் கிளம்புவதில், சிரமம் ஏதும் நேரவில்லை.

சொல்லப் போனால் வினு தவிர வீட்டினர் எல்லோருமே அவளை வெகு மகிழ்ச்சியுடனே வழியனுப்பி வைத்தனர்.

ரயில் நிலையத்தில், "கொஞ்ச நாளில் நான் அங்கே வருவேன்" என்று கூறிக் கண்ணைத் துடைத்துக் கொண்டான் தம்பி.

அவனது கண்களும் கசிந்தபோதும், "கட்டாயம்" என்று [illegible] கூறி விடைபெற்றாள் தமக்கை.

மறுநாள் வேலையில் அவளைப் பார்த்ததும் கவுதமன் கேட்டான். "அப்பா, அம்மா, அண்ணன், அக்கா, தம்பி, தங்கை, மாடு, கன்று எல்லாம் சுகமா?" என்றான் சிரியாமல்.

"அப்பா, சித்தி, தங்கை, தம்பி எல்லோரும் நலம்" என்று [illegible] அவள்.

"[illegible] எப்படி என்று கேட்டிருப்பார்களே உன் [illegible]?"

அவன் கேட்ட பிறகுதான் அவர்கள் அதைக் கேட்கவில்லை என்ற நினைவு வந்தது அவளுக்கு.

காட்டிக் கொள்ளாமல், ''இம்'' என்றாள்'' பொதுவாக.

''என்ன சொன்னாய்? வேலை பிடித்திருக்கிறது தானே!'' என்றான் தன் விசாரிப்பாகவும்.

''பின்னே நல்ல சம்பளம்; சுவாரசியமான வேலை'' என்று அடக்கினாள் அவள்.

''அத்தோடு அருமையான பாஸ்'' என்று இடைசேர்த்தான் அவன் கண் சிமிட்டலோடு.

வந்த சிரிப்பை அடக்கிக் கொண்டு உச்சுக்கொட்டினாள் உதயா. ''எதிலுமே எல்லாமே ஒன்றாக இருக்கத்தான் முடியுமா? ரோஜாவில் முள்போல ஒரே ஒரு குறை இருக்கத்தான் செய்யும், நாலு நல்லதை நினைத்து அந்தக் குறையைப் பொருட்படுத்தாமல் விட்டுவிட வேண்டியது தான்?'' என்று வேதாந்தம் பேசினாள். தன்னை மட்டம் தட்டியதை முகத்தில் ஒரு சிறு சுளிப்புகூட இல்லாமல் ஏற்று அவன் நகைத்ததைக் கண்டு உள்ளூர ஆச்சரியத்துடன் உவகையும் கொண்டாள் உதயா.

7

சென்னையில் அவள் வந்து தங்கும் இடத்திற்கு அனிதா ஏற்கெனவே ஏற்பாடு செய்துவிட்டிருந்தாள்.

மெயின் ரோட்டிலிருந்து பிரிந்து உட்புறமாய் ஒரு சிறு காலனி போல அமைந்திருந்த வீடுகளில் ஒன்று.

பழைய வீடுதான்.

ஒரு காலத்தில் வறுமையாக இருந்தபோது கட்டியிருக்கக் கூடும்.

இப்போது வெளிப்புறம் பூச்சு உதிர்ந்து நடைபாதை தளரச் சற்றுக் காடாய் வளர்ந்திருந்த தோட்டத்துடன் கொஞ்சம் பாழடைந்த தோற்றம் தந்தது.

''வெளியே பார்க்கக் கொஞ்சம் ஒரு மாதிரி இருக்கிறது இல்லையா, உதய். ஆனால் உள்ளே ரூம் வசதியாக இருக்கும். வாடகை கூட நூறு ரூபாய்தான். அதோடு வீட்டுக்கார ஆன்ட்டி மிகவும் நல்லவர்கள். வேறு ஒருவராக இருந்தால் எந்தக் காலத்திலோ பலமாடிக் கட்டிடம் கட்டி விற்றுவிட்டு அதிலே ஒரு அபார்ட்மெண்டில் குடியிருந்து கொண்டு வட்டியிலேயே சுகமாக வாழ்ந்திருப்பார்கள். இவர்கள் மணமாகி வந்து முப்பது ஆண்டுகள் - கணவனோடு வாழ்ந்த இடமாம், அவர்கள் உயிர் உள்ளவரை இப்படியேதான் இருக்க வேண்டுமாம். பாவம் வேற வருமானம் அதிகம் கிடையாதா? இப்படி ரூம்களை வாடகைக்கு விட்டு அதில் கொஞ்சம் பார்க்கிறார்கள். இன்னும் மூன்றோ நாலோ பெண்கள் இருக்கிறார்கள் என்று நினைக்கிறேன். அவர்கள் துணையும் உனக்கு இருக்கும். அதோடு நீ இங்கே இருந்தால் எனக்கு வசதியாக இருக்கும்'' என்று முறுவல் செய்தாள் அனிதா.

''என்ன வசதி உன் வீட்டிலிருந்து இங்கே நேராய் பஸ் வசதி இருக்கிறதா'' என்று கேட்க எண்ணித் திரும்பிய உதயா கேளாமல் வாயை மூடிக் கொண்டாள்.

வெறும் பஸ் வசதிக்கு இந்த நமட்டுச் சிரிப்பு ஏன்?

நமட்டுச் சிரிப்பின் காரணம் விரைவிலேயே ஸ்டோன் வாஷ் [illegible] ஷர்ட்டும் பளிச்சென்ற சிரிப்புமாக வந்து நின்றது.

''உன் தோழிக்கு ரூம் பிடித்திருக்கிறதுதானே'' என்று [illegible]

முகமெல்லாம் மலர்ந்து பிரகாசிக்க அறிமுகம் செய்து வைத்தாள் அனிதா.

''இவர் பெயர் சதானந்தன். எனக்கு, சதா இந்த சதாவின் நினைவுதான். இது சாதா ஆகிவிடக் கூடாது என்று கொஞ்...சம் கவலைகூட'' என்றாள்.

''அப்பப்போ கொஞ்...சம் சோதாப் பேச்சு பேசுவாள் இந்த அனிதா பொருட்படுத்தாதீர்கள்'' என்று சிரித்தபடியே சதானந்தன் பதிலுக்குக் கொடுக்க மூவரும் நகைத்தார்கள்.

''உங்களுக்கு எதுவும் தேவைப்பட்டால் தயங்காமல் என்னைக் கேளுங்கள். எங்கள் வீடு அடுத்த காம்பவுண்டு தான்'' என்று சதானந்தன் தொடர்ந்து கூறினான்.

அனிதாவின் 'வசதி' உதயாவுக்கு அப்போது புரிந்தது.

ஆன்ட்டி கடைக்குச் சென்றிருப்பதாக அனிதா கூற அவரைக் கண்டுபிடித்து அழைத்து வருவதாகச் சதானந்தன் சென்றான்.

சொல்வதற்கு ஓர் ஆள் வேண்டித் துடித்துக் கொண்டு இருந்தாற்போல சதானந்தன் சென்ற பிறகு உதயா கேளாமலே அனிதா கொட்டிப் பரத்தி விட்டாள்.

அனிதாவும் சதானந்தனும் உயிருக்கு உயிராய்க் காதலிக்கின்றார்களாம்.

ஆனால் இதுவிஷயம் சைமனுக்குச் சிறிதும் தெரியாது.

சொல்லக் கூடாது என்று சாதிக்கிறானாம் அவன்.

காரணம் இப்போதைக்கு அவன் வேலையில்லாத பட்டதாரி.

ஒரு நல்...ல வேலை கிடைத்த பிறகு சொன்னால் கவுரவமாக இருக்குமாம்.

இப்போதானால் ''வேலை வெட்டியற்றவனுக்குக் காதல் ஒரு கேடா'' என்று கூறிவிட்டால் அவனால் தாங்க முடியாதாம்.

''ஆனால் பிறகும்கூட உன் அப்பா சம்மதிப்பாரா?'' என்று வினவினாள் உதயா.

''ஏன் மாட்டார்... ஓ, காதல் கீதல் என்றால் அப்பாவுக்கு ஆத்திரம் வந்துவிடும் என்று நினைத்தாயா? எங்களில் காதல் மணம் சகஜம். ஏன் அம்மா அப்பா கூடக் காதல் திருமணத்தில் இணைந்தவர்கள்தாம்... இப்போது கூட இவருக்கு ஒரு வேலைக்கு அப்பாவையே சிபாரிசு செய்யச் சொல்லலாம்தான் உதய், ஆனால் இவருக்குப் பிடிக்க வில்லை; பிறகு மரியாதை இராதாம். பொல்லாத மரியாதை'' என்று முகத்தை சுளித்தாள் அனிதா.

''ஏன் அனி. அவர் சொல்வதும் சரிதானே. தன் காலால் தன் முயற்சியில் நிற்க நினைக்கிறார். பெருமைப்பட வேண் டிய விஷயம்தானே'' என்று நியாயம் பேசினாள் உதயா.

''வெறும் பெருமையில் என்ன இருக்கிறது? உனக்குத் தெரியாது உதய். சதா வேலை தேடத் தொடங்கி ஓர் ஆண்டு ஆகிறது. இன்னமும் எவ்வளவு நாள் தேட வேண்டி இருக்கும் என்று யாருக்குத் தெரியும்? இப்போதைக்கு அப்பாவால் உதவ முடியும். ஏற்றுக் கொண்டால் என்ன? அப்பாவிடம் பணமா பெற்றுக்கொள்ளச் சொல்கிறேன். வெறும் 'ரெக்கமண்டேஷன்' அதை ஏன் மறுக்கிறார் என்றால் எனக்குப் புரியக்கூட மாட்டேன் என்கிறது. ஒருவேளை என்னையே தட்டிக்கழிக்கிறாரோ என்று கூடத் தோன்றி விடுகிறது. ஆனால் அப்படி இல்லை என்று எனக்குத் தெரியும்...''

தோழியின் சந்தேகம் அவளுக்கும் தோன்றிவிட, ''அதெப்படி உறுதியாய் சொல்ல முடியும்'' என்று யோசியாது [illegible]டு விட்டாள் உதயா.

ஆனால் தோழியின் முகம் செக்கர் வானமாய்ச் சிவக்க, ''[illegible]... எல்லாம் சொல்ல முடியும்'' என்று கிளிமொழி [illegible] விஷயம் புரிந்து அவளும் சிவந்து போனாள்.

'கார்னர் ஷாப்'பில் ரொட்டி வாங்கிக் கொண்டிருந்த 'ஆன்ட்டி'யோடு திரும்பி வந்து கொண்டிருந்த சதானந்தனை பார்க்கையில் கொஞ்சம் கூச்சமாகக்கூட இருந்தது.

குழப்பமாகவும் இருந்தது.

வேலை விஷயத்தில் அது இது என்பவன் திருமணத் துக்கு முன் எப்படி...!

கூடவே பசுபதியின் மேல் மரியாதையும் உண்டாயிற்று.

அவளுடைய தந்தையின் சம்மதம் கிடைத்த பிறகும் கூட அவளிடம் அவன் கை நீட்டியதே கிடையாது.

அல்லது ஒருவேளை அவன் அவளை உண்மையாகக் காதலிக்கவே இல்லையா?

அந்தப் பகுதியில் சற்று அழகான பெண்ணைச் சொந்த மாக்கிக் கொள்ளும் விருப்பம் மட்டும்தானா!

எப்படியோ போகட்டும். இன்னும் இரண்டு ஆண்டுகள் இதைப்பற்றிக் குழம்பாமல் இருக்கலாம்.

இப்போதைக்கு அன்றாடப் பிரச்சினைகளை மட்டும் பார்த்தால் போதுமானது.

அந்த 'ஆன்ட்டி'யையும் உதயாவுக்குப் பிடித்துப் போயிற்று.

அறுபது ஆண்டுகளுக்கு மேல் கடந்து தன்னந்தனியாக நின்ற அந்த மூதாட்டியைப் பார்க்கையில் அவளுக்குப் பரிதாபமாக இருந்தது.

அவருக்கும் உதயாவைப் பிடித்துப்போய்விட, உதயா அன்றே அந்த வீட்டிற்குக் குடி வந்தாள்.

தனக்காகச் செலவு செய்யக்கூடிய தொகை என்று ஏற்கனவே உதயா ஒரு கணக்குப் போட்டு வைத்திருந்தாள்

அதில் சென்னையில் வாங்கி சாப்பிட்டுக் கட்டுப்படி யாகாது என்பதை உணர்ந்தவளாய், ஒரு ஸ்டவ் மண்

ணெண்ணெய், சில சின்னப் பாத்திரங்கள், அரிசி, பருப்பு என்று எல்லாம் சிக்கனமாகவே சேகரித்தாள்.

அவளது சிக்கனத்தையும் சீரையும் கண்ட வீட்டுக்கார அம்மாள் தன் சமையலறையின் ஒருபுறத்தையும் அவ ளுடைய உபயோகத்துக்குக் கொடுத்தார்.

உதயாவும் அவருக்குச் சில உதவிகள் செய்தாள்.

காலை வேளையில் தன் வேலையோடு வேலையாக அவருக்கும் காபி போட்டுக் கொடுப்பது, குடிநீர் பிடித்து வைப்பது, மூட்டு வலியால் துன்புறுகையில் இதமாகத் தைலம் தேய்த்து விடுவது எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக அந்த வயதான பெண்மணியிடம் சற்றுநேரம் பேசிக் கொண்டு இருப்பது... என்று.

காலையில் எழுந்தால் உடற்பயிற்சி செய்வது - குடிநீர் பிடிப்பது, முன்தினம் கஞ்சி போட்ட சேலையை வீட்டுக்கார அம்மாளின் அயர்ன் பாக்ஸ் கொண்டு பெட்டி போடுவது, அறையைச் சுத்தம் செய்வது என்று சரியாக இருக்கும்.

அலுவலக வேலை முடிந்து வந்தால் துணி துவைப்பது, ஏதாவது சமைப்பது, உண்பது என்று முடியும்.

அனிதா அடிக்கடி வருவாள்.

ஆனால் சதானந்தனுக்கும் அவளுக்கும் இடையே 'கூஸ் பெரி'யாக இருக்க விரும்பாமல் சற்று நேரத்தில் ஒதுங்கி வீட்டுக்கார அம்மாளிடம் - பெயர் சாவித்திரி - சென்று அமர்ந்து விடுவாள் உதயா.

அனிதாவும் சதானந்தனும் ஒருவரை ஒருவர் தோளோடு அணைத்துக் கொள்வதும் கைப்பற்றிக் கொள்வதும் முதலில் ஒரு மாதிரியாக இருந்தபோதும் மெல்ல மெல்லப் பழகிப் போயிற்று.

அந்த நெருக்கத்தை சைமனிடம் மறைப்பது தவறு என்று சில சமயம் தோன்றும்.

அனிதாவிடம் சொல்லியும் பார்த்தாள்.

''சதானந்தத்தின் கொள்கை தெரிந்தால் அவர்மீது அப்பாவுக்கு மரியாதைதானே தோன்ற முடியும்? பின்னே மறைப்பானேன்?'' என்று.

''நம்பினால், சந்தேகப்பட்டால்? உண்மைக் காதல் என்றால் வேலை கிடைக்கும் வரை பாராமலேயே பிரிந்து இருங்கள் பார்க்கலாம் என்றால் என்னால் தாங்க முடியாது'' என்று மறுத்தாள் அவள்.

''ஆனால்... ஆனால் அனி, உனக்காகத்தான் சொல்கிறேன் இப்படி பழகுகையில் வந்து... அதாவது எல்லை மீறாது கட்டுப்பாடோடு இருக்க முடியுமா!'' என்று ஒருவாறு கேட்டு விட்டாள் உதயா.

''எங்களிடம் எனக்கு நம்பிக்கை இருக்கிறது உதயா'' என்று முடித்துவிட்டாள் அனிதா.

காதல் கீதல் என்றால் ஆனா ஆவன்னா புரியாத தனக்கு இதற்கு மேல் தோழிக்குப் புத்தி சொல்லும் அருகதை கிடையாது என்று ஒதுங்கிக் கொண்டாள் உதயாவும்.

ஆனால் தனியா இருந்தால் வீட்டு நினைவு முக்கியமாய் வினுவின் நினைவு வந்து வாட்டியது. வேறுபுறம் மனதைத் திருப்பினால் அனிதா சதானந்தனின் நெருக்கத்தில் அது சென்றது.

வயதின் கோளாறா, தன்னை அனிதாவின் நிலையில் வைத்துப் பசுபதியின் அணைப்பைக் கற்பனை செய்து பார்த் தாள். பசுபதியின் சீரியசான முகத்தில் காதல் நோக்கைக் கொணர அவளால் முடியவில்லை.

ஆனால் வெகு சுலபமான அந்த ஆணுரு உயர்ந்து கவுதமனின் முகத்தோடு சிரித்தபடி அவளோடு உதடுகளை நோக்கிக் குனிந்தது.

என்ன மடத்தனம்.

இந்த நினைவுகளிலிருந்து தப்பிப்பதற்காகவே பெரும் பாலும் வீட்டுக்கார சாவித்திரி அம்மாளிடம் சென்றமர்ந்து அவரோடு வெகுவாக ஒட்டிக் கொண்டாள்.

அவருக்கு உதயா உதவி செய்வதைக் கண்டு மற்றொரு அறையில் குடியிருந்த ஒருத்தி உதட்டைப் பிதுக்கினாள்.

''அந்தக் கிழவிக்காக ஏன் உழைக்கிறாய்? இதனாலெல் லாம் அது ஒன்றும் இளகிவிடாது. வாடகையில் ஒரு பைசாக் கூட குறைத்து வாங்காது அந்தப் பணப்பிசாசு?'' என்றாள் உதாசீனமாக.

சற்றுத் திகைத்துப் பின் ''வாடகைக்காகச் செய்யவில்லை. ஆனால் அவர் நல்ல மாதிரியாகத்தானே தெரிகிறார்'' என்றாள் உதயா.

''ஒரு மாதம் வாடகை கொடாமல் இருந்து பார்'' என்றாள் அவள்.

இந்த வாடகையைக் கொண்டு பிழைக்கும் ஒரு மூதாட்டி யிடம் ஒழுங்காகப் பணம் கொடாமல் இழுத்து அடிப்பவள் அவள் என்பதை உதயா புரிந்து கொண்டாள்.

''வாடகைக்கு மட்டும் கழுவாய் வந்து நிற்கிறவள் வீட்டை ஒழுங்காக வைத்திருந்தால் என்ன என்று'' முணு முணுத்துவிட்டுப் போனாள் அவள்.

''பென்சன் நானூறு, வாடகை நானூறு, வரிக்கு மாதா மாதம் ஒதுக்கி வைத்தால் எல்லாம் சரியாகப் போகிறதம்மா. வீட்டு ரிப்பேருக்கும் தோட்டக்காரனுக்கும் நான் எங்கே [illegible]வேன்?'' என்றார் சாவித்திரி அம்மாள்.

முதல் ஞாயிறன்று தோட்டத்தில் ஒரு பகுதியை வெட்டி [illegible] காடாய்க் கிடந்த இடத்தில் தானாய் முளைத்துப் [illegible]ருந்த ஒரு ஜாதிமல்லிக் கொடியை வேர் ஒடியாமல் [illegible] கொணர்ந்து நட்டு வைத்தாள்.

வாடாமல் தொடர்ந்து பூத்தது செடி.

பூவுக்கும் மேலாக மனம் மலர்ந்தது.

கூடுதலாக மூன்று சேலையிருந்ததால் இந்த ஞாயிறு ஓய்வில் மொத்தமாய்த் துவைத்து அயர்ன் பண்ணி வைத்துக் கொள்ளலாமே என்று தோன்றியது.

ஆனால் அதற்குப் பதிலாகத் தன்னிடம் இருந்த மூன்று சேலைகளையும் இரண்டிரண்டு நாட்களாகக் கவனத்துடன் அலங்காமல் கட்டிக் கொண்டாள்.

மாலை திரும்பியதும் மடிப்புக் கலையாமல் களைந்து மடித்து வைத்து விடுவாள். மறுநாளும் அதுவே.

அவ்வப்போது கவுதமனின் பார்வை சேலை மீது படிந்தபோது கொஞ்சம் கஷ்டமாகத்தான் இருந்தது.

ஆனாலும் பணம் எதுவும் தேவைப்பட்டால் வாங்கிக் கொள் என்று அவன் கூறியபோது 'தேவையில்லை' என்று கூறி மறுத்து விட்டாள்.

தனக்கு சேலைக்காக அட்வான்ஸ் வாங்கி விட்டால் சம்பளம் வாங்கும்போது ஊருக்கு அனுப்பப் பணம் இராதே.

''தேவையில்லை?'' என்று அவன் பார்வை மீண்டும் சற்றே நலுங்கிய சேலை மீது படிந்தபோது, ''இல்லை'' என்று இருமடங்கு அழுத்தத்துடன் முடித்தாள்.

லேசாகத் தோளைக் குலுக்கிவிட்டு வேலையைத் தொடர்ந்தான் அவன்.

ஆனால் அவன் சற்றே கட்டி முடித்திருந்த ஒரு பங்களாவிற்குத் திரைச் சீலைகள் தேர்வுக்காக அவளையும் அழைத்துச் சென்றான்.

அவன் அலசி ஆராய்ந்த திரைத் துணிகளின் விலையைப் பாராதது போலப் பார்த்த அவளுக்கு 'ஷாக்' அடித்தது.

வேகமாக ஆராய்ந்தவன் கடைசியாக ஓர் இளம் பழுப்பு வண்ணத்தில் முழுவதும் லேஸ் பின்னல்போல அமைந்திருந்த ஒன்றை ''எல்லா அறைகளின் வண்ணப் பூச்சுகளுக்கும் பொருந்தும்'' என்று தேர்ந்தெடுத்தான்.

''நாளையே ஆள் அனுப்பி அனுப்பி அளவு எடுத்து ஒரு வாரத்தில் தைத்து டெலிவரி செய்துவிட வேண்டும்'' என்று பொறுப்பாளரிடம் கூறிவிட்டுக் கிளம்பினான்.

உள்ளூர நெருடலுடன், ''இதெல்லாம் வீட்டு மனிதர்கள் அதாவது வீட்டுப் பெண்கள் விருப்பப்படிதானே தேர்ந்தெடுக்க வேண்டும்!'' என்றாள் உதயா.

அத்தோடு என்ன விலை?

''அவர்கள் குடும்பம் இப்போது இந்த நாட்டில் இல்லை, அத்தோடு தேர்ந்தெடுக்கும் பொறுப்பை என்னிடம் ஒப்படைத்து இருக்கிறார்கள்.''

''ஒருவேளை இது பிடிக்காவிட்டால்?''

''பொறுப்பை என்னிடம் கொடுத்தால் பிடித்துத்தான் ஆக [illegible]ண்டும். பிடிக்கும்'' என்றான் அவன் சர்வ நிச்சயமாய்.

உ டனேயே குரலைத் தணித்து, ''விலையைப் பார்த்தாயா?'' [illegible] வினவினான்.

''[illegible] மீட்டர் எண்பத்தி ஆறு ரூபாய்!'' இன்னமும் மலைப்பு [illegible]மல் கண்ணை விரித்தாள் அவள்.

''[illegible]ம் சில பேர் வெறும் சன்னல் கதவுக்குக்கூட மீட்டர் [illegible] ஆறு ரூபாய் விலையில் திரை போடுகிறார்கள்...'' [illegible] [illegible]ளது சேலையை பார்த்தான்.

[illegible] [illegible]ங்கள் - சில கணங்கள்தாம் என்றாலும் அந்த [illegible] [illegible] ரூபாய்க் கைத்தறிச் சேலை பட்ட இடமெல்லாம் [illegible]க் குத்திவிட்டது.

திரைச் சீலையின் வழுவழுப்பு எட்டாப் பழமாய் ஏங்க வைத்தது.

கூடவே இன்னொரு குரலும் கேட்டது.

''நீ மாறி விடுவாய், இந்த அடக்கம், ஒடுக்கம், கைத்தறிச் சேலை...''

அவள் முகத்தில் பதிந்திருந்த அவன் பார்வை புரிந்தது.

இவனிடம் புரியாதது போலப் பாவனை செய்வது வீண்.

நிமிர்ந்து, ''நம் நாட்டில் பல லட்சம் நெசவாளர்களுக்குச் சோறு போடுவது இந்தக் கைத்தறிச் சேலைதான் சார். அதோடு பருத்தி நூல் உடம்புக்கும் நல்...'' என்று அவள் மேலே தொடருமுன் 'அம்பேல்' என்று அவன் குறுக்கிட்டான்.

''ஓகே உதயா. உன் உத்தமக் கைத்தறிச் சேலையைப் பற்றி இனி ஒரு வார்த்தை சொல்வது இல்லை. சரிதானா?'' என்று கருமீசைக்கு அடியே வெண்ணிறப் பற்கள் பளீரிடச் சிரித்தான்.

பாதாளத்தில் விழுவதுபோல உணர்ந்தாள் உதயா.

கூடவே ஏன் இந்த தோல்வி உணர்ச்சி?

அவளது வெற்றியை ஒத்துக்கொண்டு தோற்றேன் என்றவன் அவன்.

அதற்குள் எத்தனை வாதங்கள் தயார்ப்படுத்தி வைத்து விட்டாள்.

காந்தி எப்பேர்ப்பட்டவர். இதைவிட முரட்டுக்கதர் கட்ட வில்லையா? வியர்வையை உறிஞ்சி விடுவதில் சருமம் அழுக்கடைவது இல்லை... அது இது என்று.

வாதம் செய்தால் இவளுக்குத்தான் சாதகம் என்று தோல்வியை ஒப்புவதுபோல அவள் வாயை அடைத்தானா?

எதிராளியின் பலம் பார்த்து ஒதுங்குகிறவன் பலவீனம் கண்டு வெற்றியும் கொள்வானா?

அவன் வெல்வது என்றால்...?

முதல் நாள் பேச்சுக்கள் நினைவுவர அவளுக்கு மூச்சை அடைத்தது.

சமாளித்துக் கொண்டு போகலாமா என்று காரை நோக்கி நடந்தாள்.

காரின் முன் இருக்கையில் ஏறி அமர்கையில் யாரேனும் தவறாக எண்ணக் கூடும் என்று முதலில் அவள் தயங்கி மறுத்ததும் அவன் வாதம் புரிந்து வெற்றி பெற்றதும் நினைவு வந்தது.

''உன்னிடம் ஒரு வார்த்தை சொல்வது என்றாலும் கழுத்தைத் திருப்பிச் சொல்ல வேண்டும். முதல் காரியமாய்க் கழுத்துச் சுளுக்கிக் கொள்ளும்.''

அவளிடம் சொல்லி முடித்து மீண்டும் முன்புறம் திரும்பிச் சாலையில் கவனம் வைக்குமுன் ஏதாவது விபத்து நேர்ந்து விடலாம்.

அறியாதவர்கள் அவளுடைய கார் ஓட்டி அவன் என்று நினைப்பார்கள்.

''அறிந்தவர்களோ ஊழியம் செய்வோரை உடன் அமர்த்திச் சொல்ல விரும்பாத அளவு அகம்பாவி என்று எண்ணுவார்கள். அது அநியாயப் பொய் என்பது உனக்கே தெரியும்...''

எத்தனை அடுக்கினான்.

அப்போது அவன் பக்கம் சரியாக பாயிண்ட் இல்லை என்பது புரிந்தவுடன் ஏதோ அவளுக்காக விட்டுக் கொடுப்பது போலக் காட்டி விட்டான்.

[illegible]. அதைப் புரிந்து கொள்ளும் அளவாவது புத்தி [illegible] இருக்கிறதே. அதைக் கொண்டு பிழைத்துக் கொள்ள வேண்டும்.

அத்தோடு, வீட்டுத் தேவையெல்லாம் தீர்ந்த பிறகு அந்த லேஸ் திரைத்துணி போல மிருதுவான துணியில் இரண்டு சேலைகள் வாங்க வேண்டும் என்றும் முடிவு செய்து கொண்டாள் உதயா.

8

கவுதமன் அவ்வப்போது உதயாவை 'ஸைட் இன்ஸ்பெக்ஷ'னுக்கு அழைத்துப் போவது உண்டு.

குறுக்கும் நெடுக்குமாய் நீள மூங்கில்களும் சவுக்குமாய்க் கட்டிய மரச் சாரங்களின் உயரே நின்று கொத்து வேலை செய்கிறவர்களைப் பார்க்கையில் அவளுக்குப் பிரமிப்பாய் இருக்கும்.

ஒருநாள் அந்த மாதிரிக் கட்டடம் ஒன்றில் சிமெண்ட் பூச்சைக் கீழிருந்து கவனித்தவன் "அந்தப் பையன் பூசும் இடம் சற்று அதிக வழுவழுப்பாய் இல்லை? சுனோசம் பிடிக்காதே..." என்று தானும் அந்த மரச் சாரத்தின் மேல் கிடுகிடு என்று ஏறலானான்.

உதயாவின் இதயம் தொண்டைக்கே வந்து குதிக்கத் தொடங்கி விட்டது.

"கவனம் கவனம்!" என்று தன்னையறியாமல் கூவி விட்டாள்.

அவன் திரும்பி லேசாகச் சிரித்துவிட்டு நில்லாமல் மேலே சென்று விட்டான்.

என்ன பொல்லாத சிரிப்பு என்று அவளுக்கு ஆத்திரமாக வந்தது.

என்ன செய்ய வேண்டும் என்று யாரிடமேனும் சொல்லி அனுப்பிவிட்டால் போதாதா?

அங்கே உயரே சென்று அந்த இளைஞனிடம் வேலை விதம் விளக்கிவிட்டு, லாவகமாக அவன் கீழே இறங்கி வந்து சேரும்வரை அவளுக்கு உயிரே கைவசம் இல்லை.

எதிரே வந்து நின்று "என்ன, பயம்?" என்று அவன் கேட்டபோது ஒரே ஆத்திரமாக வந்தது அவளுக்கு.

"பின்னே, விழுந்துவிட்டால்?" என்றாள் கோபம் தணியாமலே.

காரில் ஏறி அமர்ந்தபடியே, "எத்தனை பேர் செய்கிறார்கள்" என்றான் அவன் விட்டேற்றியாக.

"அவர்கள் பழகியவர்கள்" என்று விடாமல் கூறியபடியே அமர்ந்து கார்க் கதவை மூடினாள் உதயா.

"எல்லோருக்கும் முதல் தடவை உண்டுதானே, நான் மட்டும் என்ன ஸ்பெஷல்?" என்று கேட்கையிலேயே அவன் கண்களில் சுவாரசியம் பிறந்து விட்டது.

காலையிலிருந்து அவன் பார்வை தன்புறம் திரும்பு[illegible]தைக் கண்டு சட்டென சமாளித்து, "என்ன ஸ்பெஷல்? [illegible] என்பதுதான். அடுத்த மாதச் சம்பளம் எப்படி வரும் [illegible] கவலைதான்" என்றாள் இலகுபோல காட்டி.

[illegible] சிரித்துவிட்டு, "பரவாயில்லை என் உயிரின் [illegible] இப்போதேனும் தெரிந்து கொண்டாயே" என்றான் [illegible].

[illegible]!

[illegible], அவ்வளவு உயரத்தில் இருந்து விழுந்தால் [illegible] துகூட அரிதுதான்.

[illegible] ஒரு வலியுடன், அதைக் காட்டிக் கொள்ள [illegible] வெளிப்புறமாய்த் திரும்பிக் கொண்டாள் [illegible]

சிறு அமைதிக்குப் பிறகு, ''இந்தக் கட்டுமானக் கலையில் ஒவ்வொரு துறையிலும் நேரடிப் பயிற்சி உண்டு எனக்கு.''

''என் தந்தையின் ஏற்பாடு. எல்லா வேலையிலும் அய்யா எக்ஸ்பர்ட்டாக்கும். எப்படி ஏறினேன் பார்த்தியா?'' என்று பெருமையடித்தான் அவன்.

பெரிய பெருமைதான்!

அவன் இறங்கி வந்து சேரும்வரை நெஞ்சு படபடத்தது. இப்போதும் அதே உணர்வுடன் நினைவு வந்தது அவளுக்கு.

அவளை அப்படிப் பயமுறுத்துவதா? உள்ளே குமுறிய கோபத்தைக் காட்ட வகையற்று ''வேலை விஷயம் எப்படியோ, டார்வினுடைய பரிணாமத் தத்துவத்தில் எனக்கு இப்பொழுதுதான் முழு நம்பிக்கை வந்திருக்கிறது'' என்று மட்டம் தட்டினாள்.

அவன் மீண்டும் சிரித்தான்.

''என்னைக் குரங்கு என்கிறாயாக்கும் பரவாயில்லை. உனக்குத் துணிச்சல் அதிகம்தான்.''

அவனை மடக்குகிற வேகத்தில், ''கொஞ்ச நாட்களுக்கு முன்னாலேதான் - யாரோ எனக்கு பயம் அதிகம் என்றார்களே'' என்று கூறிவிட்டு நாக்கைக் கடித்துக் கொண்டாள் உதயா.

அவனும் விடாமல், ''அந்தப் பயம் இம்மியும் குறையாமல் அப்படியேதான் இருக்கிறது'' என்றான்.

''பயமே கிடையாது என்கிறேன். இதில் குறைச்சல் கூடல் எல்லாம் எங்கிருந்து வரும்.'' என்று உறுதியான குரலில் கூறிவிட்டு அத்துடன் பேச்சு முடிந்தது என்பது போல வெளிப்புறமாய்த் தலையைத் திருப்பினாள் உதயா.

உடனே திடுக்கிட்டு, ''கார் எங்கே போகிறது?'' என்று கேட்டாள்.

''பயம் இல்லாத இந்தப் பட்டாம்பூச்சியை இந்தப் பொல்லாத சிலந்தி தன் வலையாகிய வீட்டுக்கு அழைத்துப் போகிறது'' என்று நகைத்தான் அவன்.

அவனோடு வார்த்தைக்கு வார்த்தை மல்லுக் கட்டுவது உற்சாகத்தை அளிக்க, ''குரங்கு, சிலந்தி... உவமானங்கள் பிரமாதம்!'' என்று லேசாகக் கைதட்டினாள் உதயா.

''என்ன குறைச்சலாம்? குரங்கின் பிடிவாதத்துடன் எடுத்த காரியத்தை முடிக்க வேண்டும். சிலந்தி வலையை அருகில் நின்று பார்த்திருக்கிறாயா? என்ன அருமையான வேலைப்பாடு தெரியுமா?''

அன்று வரையிலும் சிலந்தி வலையைப் பார்க்கையில் உதயாவுக்கு உண்டான உணர்வு அருவருப்பு மட்டுமே.

வீட்டில் பார்க்கையில் 'ஒட்டடை' உடனே சுத்தம் செய்ய வேண்டும் என்று தோன்றும்.

மற்றபடி சின்னச் சின்ன கள்ளம் அறியாத பூச்சிகளைப் பிடித்துக் கொல்ல உதவும் பொல்லாத சிலந்தியின் வலை என்று மட்டும் தோன்றும்.

அவன் பேச்சைக் கேட்ட பிறகு சிலந்தி வலையின் அமைப்பையும் வரிவரியாக ஒழுங்காகக் கட்டப்பட்டிருக்கும் [illegible]ரத்தையும் அதைக் கட்டி முடிக்கும் சிலந்திப் பூச்சியின் பொறுமையையும், விடா முயற்சியையும் நினைத்துப் பாராட்டத் தோன்றுகிறது.

சின்ன வயதில் படித்த 'கிங் ப்ரூசும் சிலந்தி'யும் பாடம் அப்போது நினைவு வந்தது.

எதையும் உரிய விதத்தில் ரசித்துப் பாராட்டவும் புத்தி வேண்டும் போலும்.

அப்போ அவன் மீதும் மரியாதை உண்டாயிற்று.

அவனுடைய யூனிட்டில் வேலை செய்வோர் அத்தனை பேரும் அவனது பேச்சுக்கு மறு பேச்சின்றி கீழ்ப்படிவதை - அதுவும் சிரித்த முகத்துடனேயே கீழ்ப்படிவதும் நினைவு வந்தது.

அவனது முதல் நாள் பேச்சு மட்டும் இல்லையானால் -

காரைத் தன் வீட்டின் முன் நிறுத்தினான் கவுதமன்.

வேலையாளை அழைத்துக் காரைப் பார்த்துக் கொள்ளச் சொல்லிவிட்டு, 'சில 'டாக்குமென்ட்ஸ்' எடுக்க வேண்டும். அதுவரை உள்ளே வந்து உட்கார்ந்திரு'' என்று அவளை அழைத்துச் சென்றான்.

முன் வராந்தாப் படிகளில் ஏறிக்கொண்டு இருக்கையில் பக்கத்து வீட்டுக் கார் வேகமாய் உள்ளே வந்து சரக்கென்ற பிரேக்குடன் நின்றது.

தன்னிச்சையாய் இருவர் பார்வையும் அங்கே சென்றது.

தன்புறக் கதவைத் திறந்து கொண்டு துள்ளி ஓடி வந்து ஓட்டி வந்தவன் புறம் வந்து நின்றாள் ஓர் அழகி.

அவனும் அதற்குள் இறங்கிவிட இருவரும் ஒருவரை ஒருவர் அணைத்தபடி வீட்டினுள் செல்லலாயினர்.

உள்ளே செல்லுமுன் அழுந்தப் பதித்த முத்தம் ஒன்று கூட 'ஃப்ரீஷோ.'

இதை உள்ளே போய் வைத்துக் கொள்ளக் கூடாதா?

ஹாலில் அவளை உட்கார வைத்துவிட்டு அவன் உள்ளே சென்றுவிட, இவளுக்குப் பக்கத்து வீட்டு நடப்பு திரைப் படமாய் மீண்டும் முன்னே விரிந்தது.

அவனும் நன்றாகத்தான் இருந்தான்.

காதல் மணம் புரிந்தவர்கள் போலும்.

தொடாமல் இருக்க முடியாதோ?

அனிதா சதானந்தனும் இப்படித்தான் இல்லையா?

கவுதமன் யாரிடமேனும் இப்படி ஒரு தீவிர வேட்கை கொள்வானோ? ஒரு வேளை...

ஏனோ உள்ளூர ஓர் அமைதி இன்மை நாடி நரம்புகளில் பரவியது.

வரும்போதெல்லாம் அவனோடு ஏட்டிக்குப் போட்டி யாய் வார்த்தையாடியதில் உண்டாகியிருந்த மகிழ்ச்சியும் பறந்து போயிற்று.

''உட்காரவில்லை?'' என்று கேட்டபடி கையில் இரு டம்ளர்களுடன் கவுதமன் வந்தான்.

''வெறும் பழச்சாறு'' என்று அவளிடம் ஒன்றைக் கொடுத்து விட்டு, ''குடி இதோ வந்து விடுகிறேன்'' என்று மீண்டும் உள்ளே சென்றான்.

அமைதியாக உட்கார முடியாமல் தன் போக்கில் நடந் தவள் சன்னல் அருகே வந்து நின்றாள்.

கீச்சுக் குரலில் ஒரு பெண்ணின் சிரிப்பு கேட்டது.

எதுவோ துரத்தினாற் போல் விலகி வந்து மெத்தென்ற சோபாவில் அவள் அமரவும் கையில் ஒரு ஃபைலுடன் அவனும் வந்தான்.

வழக்கமான கூர்மையுடன் பார்வை அவள் முகத்தில் பதிய ''என்ன?'' என்று வினவினான்.

அவள் பார்வை சட்டெனச் சன்னல் புறம் பாய்ந்து விட்டது.

உடனேயே முகத்தைத் திருப்பிக் கொண்டு, ''ஒன்றும் இல்லை'' என்று கையிலிருந்த பானத்தை அருந்துவதில் [illegible].

''மெள்ள மெள்ள, புரையேறிவிடப் போகிறது!'' என்று [illegible] அவன்.

பிறகு "இதைப் பார்த்ததிலேயே இப்படித் தடுமாறு கிறாயே, சில சமயம் பவுர்ணமி நாட்களில் மொட்டை மாடியில் புளுபிலிம் நடத்துவார்கள் தெரியுமா?" என்று மேலும் நகைத்தான்

எவ்வளவு சாதாரணமாகப் பேசுகிறான்.

தனக்கு மட்டும் ஏன் இப்படிக் காதுவரை சூடாகிவிட வேண்டும்.

வெகுவாகச் சமாளித்து நிதானமாக ஒரு மிடறு பழச் சாற்றை உறிஞ்சி விழுங்கிவிட்டு, "காதல் மணம் புரிந்த வர்களாக்கும்?" என்று குரலில் அலட்சியத்தைக் காட்டிக் கேட்டாள் உதயா.

"ஆனால், திருமணமா? தெரியாத்தனமாய் எப்போதேனும் அவர்கள் முன்னிலையில் இப்படிக் கேட்டு விடாதே, சிரிக்கிற சிரிப்பில் இருவருக்கும் வயிற்று வலி வந்து விடப் போகிறது" என்று ஏளனமாக அவன் கூறவும் கலங்கிப் போனாள்.

"பின்னே?"

"அவள் ஒரு மாடல் அழகி. அவன் பணக்காரன், விருப்பம் இருக்கிறவரை சேர்ந்து இருக்கிறார்கள்."

"வேசித்தனம் சீ!" என்றாள் உதயா அருவருப்புடன்.

அவன் முகம் மாறியது.

"அதெப்படி உதயா? உணர்ச்சிகளின் தொடர்பே இல்லாமல் உடம்பை விற்பது என்றால் அப்படி சொல்லலாம். இவளைப் பார்த்தால் அப்படியா தோன்றுகிறது? அப்படியே அவனிடம் அவள் ஏதேனும் வாங்கிக் கொண்டாலும்தான் என்ன தப்பு? கரும்பும் கிடைத்து அதைத் தின்னக் கூலியும் கிடைத்தால் மறுப்பது முட்டாள்தனம் இல்லையா?"

சுள்ளென்று எரிச்சல் வந்தது அவளுக்கு.

"கரும்பா? பின்னே திருமணம் செய்து கொள்வதுதானே?"

"நாலு நாள் சந்தோஷமாக இருப்பதற்காக வாழ்க்கை முழுவதும் விலங்கை மாட்டிக் கொள்ள வேண்டுமா?"

"திருமணம் எப்படி விலங்கு ஆகும்?"

"ஆகாதா? நாலே நாளில் இவனுக்கு வேறு ஒருத்தி மேல் ஆசை வரலாம். அவளுக்கு இன்னொருவனிடம் விருப்பம் தோன்றலாம்."

"அதெப்படித் தோன்றும்?"

"தோன்றாதா? நான் பார்க்க, இந்த வீட்டை அவன் வாங்கிய பிறகு இவள் மூன்றாவது பெண், கல்யாணம் என்று கைகட்டு கால்கட்டு மாட்டிக் கொண்டிருந்தால் இது முடியுமா? இப்போதானால் எப்போது விலகிக் கொள்ளவும் அவர்களுக்குச் சுதந்திரம் இருக்கிறது" என்றான் அவன்.

"நல்ல சுதந்திரம், படிப்படியாய் நாகரிகம் பெற்று முன்னேறி, சமூகம், ஒழுக்கம், கட்டுப்பாடு என்றெல்லாம் இருந்துவிட்டு மீண்டும் கற்காலத்துக்கு - அதிலும் பழைய கற்காலத்துக்குத் திரும்புகிறார்களாக்கும்!" என்றாள் உதயா ஆத்திரமும் வெறுப்புமாக.

"அப்படி நினைப்பானேன்? இன்னும் கொஞ்சம் முன் னேறியிருப்பதாக எண்ணினால் என்ன? அவரவர் விருப்பம் போல நடந்து கொள்ளும் உரிமையை மறுப்பது குறுகிய மனப்பான்மை என்று எனக்குத் தோன்றுகிறது." என்றான் அவன் பிடிவதாமாக.

அன்றும் - முதல் நாளன்று கூட இதையேதான் சொன்னான்.

அப்படியானால் அவனது கொள்கையே அதுதான்.

தன்னைச் சீண்டுவதற்காகச் சொல்லியிருப்பான் என்று அவள் எண்ணியதுதான் தவறு.

அவ்வப்போது, தலைக்குக் குளித்துத் தளரப் பின்னிக் கொண்டு செல்லும்போது, மனம் விட்டுச் சிரிக்கும்போது எல்லாம் நீ 'வெகு அழகாய் இருக்கிறாய்' என்று அவன் சொல்வது உண்டு.

உள்ளூர மகிழ்ச்சியாய்த்தான் இருந்தது.

ஆனால் அதை வெளிக்காட்டிக் கொள்ளாமல் சிறு முறுவலோடு நன்றி கூறிவிட்டு ஒதுங்கிக் கொள்வாள்.

''தேவியில் நல்ல ஆங்கிலப் படம் நடக்கிறது வருகிறாயா?''

''சோழாவில் இன்று இத்தாலிய உணவு விழா, வரு கிறாயா?'' என்றெல்லாம் அவன் கேட்கையில் பிடிவாதமாக மறுப்பாள்.

ஒருநாள் தேநீருடன் உண்ண சாதாரண பிஸ்கட்டுகளுடன் விலை உயர்ந்த சாக்லேட் க்ரீம் பிஸ்கட் ஒரு பாக்கெட் உட்கார்ந்திருந்தது.

ஜாடையாக விலையைக் கவனித்த உதயா தொடவே இல்லை.

அவன் கவனியாத வண்ணம் வெறும் சாதாரண பிஸ்கட் ஒன்றுடனேயே தன் டீயை முடித்துக் கொண்டாள்.

ஆனால் திடுமென, ''கிரிக்கெட் விளையாடுவாயா?'' என்று அவன் கேட்டான்.

அவள் திகைக்கவும், ''அதில் 'ஓவர் டிஃபென்ஸ்' வைப்பவர்கள்தான் உடனே அவுட் ஆவார்கள்'' என்று கூறி பிஸ்கட்டைப் பார்த்தான்.

அவள் உதட்டைக் கடித்துக் கொண்டு பேசாமல் இருந்தாள்.

''பொறுமை இழந்தாற்போல, வாழ்க்கையை இலகுவாக எடுக்கப் பழகிக் கொள் உதயா. ஓரளவு வயதுக்குப் பின்

இதையெல்லாம் விரும்பினால்கூட உண்ண முடியாது. உணவு மட்டுமல்ல. பல சுகங்கள் அப்படித்தான். வாழும் காலம் கொஞ்சம். அதிலும் இளமைக் காலம் மிகச் சிறியது. இதில் சமுதாயம், பழக்கம், வழக்கம் என்று ஆயிரம் தளைகளைப் பூட்டிக்கொண்டு அவதிப்படுவானேன்!'' என்று கொட்டித் தீர்த்தான்.

''அவதியாக தோன்றவில்லை'' என்று கூறிவிட்டு காலியான டீ கப்புகளை ட்ரேயில் கவனத்துடன் எடுத்து வைக்கலானாள் உதயா.

அப்போதைக்குத் தோளைக் குலுக்கிவிட்டுப் போனாலும் விடாமல் அடிக்கடி இதைப்பற்றி கவுதமன் பேசுவது உண்டு.

ஆனால் இப்படி ஒரு மட்டமான கொள்கையா?

இதை எங்கிருந்து பிடித்தான்?

ஸ்டேட்சில் படித்தவன், மேல்நாடுகளில் சுற்றியவன் என்று சைமன் கூறியது நினைவு வந்தது.

ஆனால் அங்கேகூட ஒழுக்கமான குடும்பங்களும் இருக்கும்தானே.

அவர்களைப் பார்த்து நல்ல விஷயங்களை மட்டும் கற்று வரக்கூடாதா?

உள்ளூர எழுந்த ஏக்கத்தின் தீவிரத்தைக் கண்டு உதயா திடுக்கிட்டுப் போனாள்.

என்ன இது!

இவனுடைய சொந்த வாழ்வும் கொள்கையும் எப்படிப் போனால் அவளுக்கு என்ன?

அவளுக்காக அங்கே பசுபதி காத்திருக்கிறான்.

அதற்குமுன் ஓர் இரண்டு ஆண்டுகால சுதந்திரம் இருக்கிறது.

மீண்டும் திடுக்கிட்டாள்!

இரண்டு ஆண்டுகால சுதந்திரம் என்று தோன்றுவது என்றால் அவளும் திருமணத்தை விலங்காகக் கருதினாள் என்றுதானே பொருள்!

இல்லை, இல்லை, இல்லை என்று ஆத்திரத்துடன் தலையைச் சிலுப்பிக் கொண்டாள் அவள்.

''என்ன?'' என்று அவன் கேட்கவும் திகைத்தபின், ''இதெல்லாம் பேச எனக்குப் பிரியம் இல்லை. வேலை விஷயம் என்றால் சொல்லுங்கள் போதும்'' என்றாள் கறார்க் குரலில்.

அவள் முகத்தைக் கவனித்து அப்போதைக்கு அந்தப் பேச்சைக் கவுதமன் விட்டுவிட்டான்.

முதலில் இந்த விஷயத்தில் இருந்த கூச்சமும் அரு வருப்பும் மெல்லக் குறைந்து அவனை எப்படியாவது திருத்திவிட வேண்டும் என்ற வேகத்தில் உதயாவும் விடாமல் பேசுவாள்.

''ராமாயணம், பாரதம் என்றெல்லாம் சும்மா இருக்க முடியாமலா எழுதி வைத்தார்கள்?''

''தறிகெட்டு ஓடும் மனதை அடக்கி நல்வழிப்படுத்து வதற்காகத்தான்.''

''அப்...படியா?'' அவன் அதிகமாகவே வியந்தான். ''அதெப்படியாம்?''

''சீதையும் ராமனும் எப்படி வாழ்ந்தார்கள் என்று எண்ணிப் பாருங்கள். இலங்கையில் சீதை எவ்வளவு உறுதியோடு இருந்தாள்! சீதையைக் காட்டுக்கு அனுப்பிய பிறகு ஒரு யாகத்திற்காக என்றுகூட ராமன் வேறு பெண்ணை மணக்கச் சம்மதிக்கவில்லையே.''

''ராமாவதாரத்தில் அப்படி இருந்த இதே விஷ்ணு மகா பாரதக் காலத்தில் கிருஷ்ணனாகப் பிறந்து எத்தனை பெண்களை மணந்து கொண்டார்? ஏன், இன்னொருவன் மனைவியாக இருந்தபோதுதானே ராதை கண்ணனை நாடி வந்தாள்?''

''அதெல்லாம் பக்தி சம்பந்தப்பட்டது. இதில் இழுக் காதீர்கள்'' என்றாள் உதயா அவசரமாக.

''நீதான் சீதைராமன் என்று தொடங்கியதே. மீண்டும் உன் மகாபாரதத்தை எடுத்துக்கொள். திரௌபதி ஐந்து பேருடன் வாழவில்லையா?'' என்று கேட்டான் அவன்.

''அதன் கதையே வேறு. எது கிடைத்தாலும் பகிர்ந்து கொள்வது என்று பாண்டவர்கள் சத்தியம் செய்திருந்த தால்...''

''நான் பாண்டவர்களைப் பற்றிப் பேசவில்லை உதயா. அவர்கள் ஐந்து பேருடனும் பாஞ்சாலி ஆனந்தமாக இருந் தாளா, இல்லையா? ஏன் பாண்டவர்களிலும் அர்ச்சுனன் எத்தனை பேரை மணக்கவில்லை? பீமனை எடுத்துக்கொள். இடும்பியிடம் அவனுக்குப் பிறந்தவன் தானே கடோத்கஜன்.''

''ஹூஇஸ் அர்ச்சுனா?'' என்று கேட்பான் என எண்ணி இருந்த கவுதமன் இதிகாசங்களைப் பற்றியும் இவ்வளவு அறிந்து வைத்திருப்பான் என்று எதிர்பார்த்திராததால் அவனது கேள்வியில் உதயா சற்று திகைத்தாள்.

பிறகு, ''சார், பாரதம் சகோதர ஒற்றுமையை எடுத்துக் காட்டுவதற்காக எழுதப்பட்ட ஒரு காவியம். இயற்கைக்கு [illegible] ஒரு பெண்ணை மணந்திருந்தபோதும் அவளிடம் [illegible] வைத்திருந்த போதும், அந்த ஐந்து சகோதரர் [illegible] பொறாமையோ பூசலோ இல்லாமல் ஒற்றுமையாக

இருந்தார்கள் என்பதுதான் பாரதத்தின் முக்கிய உட்கருத்தே'' என்று விளக்கம் கூறினாள்.

ஒரு முறுவலுடன், ''ஒத்துக் கொள்கிறேன். ஆனால் பீமன், அர்ச்சுனன் செயல்களுக்கு நீ சமாதானம் கூற வில்லையே'' என்றான் அவன்.

பழைய கதைகளில் பல தாரம் கொள்ளும் நிகழ்ச்சிகளைப் படிக்கையில் உதயாவுக்கு எப்போதுமே கோபம் வரும்.

இப்போது அது இன்னமும் அதிகமாக வந்தபோதும் காட்டிக் கொள்ளாமல், ''அரசியல் காரணங்களுக்காகப் பல பெண்களை மணப்பது அந்தக் காலத்தில் உயர்வாகவே கருதப்பட்டது'' என்றாள்.

''பரவாயில்லை, சமாளித்து விட்டாய்'' என்று நன்றாகவே நகைத்தான் அவன்.

தொடர்ந்து, ஆனால் சமூகக் கட்டுப்பாடு கொள்கை எல்லாம் காலத்துக்குத் தக்கபடி மாறுவது என்று நீயே ஒத்துக் கொண்டு விட்டாய் இல்லையா? அதுதான் - உயர்வாகக் கருதப்பட்ட பல தார மணம் இப்போது சட்டப்படியே குற்ற மென்றுகூட ஆகிவிட்டது. இப்படி காலத்துக்குத் தக்கபடி நீயும் மாற வேண்டியதுதானே. இந்த ஒதுங்கிப் போகிற கட்டுப்பெட்டித்தனத்தை ஒதுக்கிவிட்டு நீயும் கொஞ்சம் இலகுவாகப் பழகலாம்'' என்றான் அவன் சாதாரணமாகவே.

சொல்லுகிற விஷயம் எப்படிப்பட்டதாக இருந்தாலும் அதை ரொம்பவும் சின்ன விஷயம் போல புன்னகையுடனே சொல்லி விடுகிறானே.

அவனையே பின்பற்ற முயன்று, ''அப்படியே பழகுவது என்றாலும் என்னுடன் பழக யார் சார் காத்திருக்கிறார்கள்?'' என்று சோகம் போல உதட்டைப் பிதுக்கினாள் உதயா.

அவன் சட்டென எழுந்து, கால்களைச் சேர்த்து நின்று தலையைத் தாழ்த்திச் சொன்னான். ''உன்னுடைய அடிமை காத்திருக்கிறேன் பேபி. நீ இம்மென்றால் நான் தயார்.''

மூச்சடைத்துப் போயிற்று அவளுக்கு.

9

மூச்சுடன் கூடப் பேச்சு, செயல் எல்லாமே இழந்த வட்டக் கண்கள் பெரியதாய் விரியச் சற்று நேரம் பேந்த விழித்தாள் உதயா.

பார்வைக்கு நேராக இருந்த அவன் முகம் கூடச் சற்று நேரம் மரத்துப் போன மூளையில் பதிவதாக இல்லை.

சற்றுப் பொறுத்துப் பார்த்துவிட்டு அவன் அவள் [illegible]ார்வைக்கு நேராய்ச் சொடக்குப் போடவும்தான் ஒரு [illegible]றாய்ச் சுய நினைவு வந்தது.

கண்ணெதிரே இருந்த அவன் முகத்தில் விளையாடிய [illegible]ஞ்சிரிப்பும் மனதில் பட்டது.

[illegible]ல்லாம் சீண்டல்!

[illegible]குவாகச் சமாளித்துக்கொண்டு அவனைப் போலவே [illegible]க்குரலில், ''ஒரு நாளில்லாவிட்டால் ஒரு நாள், உங்கள் [illegible] சீரியசாக எடுத்துக்கொண்டு நாலு பேர் சேர்ந்தாற் [illegible] சரியென்று விடப்போகிறார்கள். நீங்கள் தவியாய்த் [illegible] போகிறீர்கள் பாருங்கள்'' என்று எச்சரிக்கை [illegible]டு டீ கப்புகளை எடுத்துக் கொண்டு அகன்றாள் [illegible]

''[illegible] ஓட்டம்! பி.டி. உஷாதான்.''

[illegible] அவளை விடாமல் தொடர்ந்தது.

அன்று மாலை இன்னொரு 'சைட்' பார்க்கச் செல்ல வேண்டியிருந்தது.

கிளம்ப வேண்டிய நேரத்தில் ஒரு புதுவித 'டைல்ஸ்' உற்பத்தியாளர் ஒருவர் வந்து அறுத்தார்.

சாதாரண மொசைய்க் போல தரையில் பதித்து பாலிஷ் பண்ண வேண்டியது இல்லையாம்.

அடியில் சிமெண்ட் பரத்தி ஒட்டி விட்டால் வேலை முடிந்தது என்றார் அவர்.

'பரிசோதனை' செய்து பார்த்து விட்டுத்தான் ஆர்டர் கொடுக்க முடியும் என்றான் கவுதமன்.

ஒரு கட்டடத்துக்காவது மொத்தமாய் ஆர்டர் கொடுங்கள் என்று ஒற்றைக் காலில் நின்றார் வந்தவர்.

தள்ளுபடி விலை என்று ஆசை காட்டினார்.

இந்த மாதிரி கம்பெனிகள்தானே புதிய முயற்சிகளை ஆதரிக்க வேண்டும் என்று கொஞ்சினார்.

ஒரே பிடிவாதமாய் ''மாதிரிக்குக் கொணர்ந்த 'டைல்'சை வைத்துவிட்டுப் போங்கள் 'டெஸ்ட்' பண்ணிப் பார்த்து விட்டு சொல்கிறேன்'' என்று எழுந்து விட்டான் கவுதமன்.

''நான் கிளம்ப வேண்டும் உதயா, அட்டென்டரை வரச் சொல். ஆபீசைப் பூட்ட வேண்டும்'' என்று இரண்டு எட்டு எடுத்தபின் வேறு வழியின்றி வந்தவர் நகர்ந்தார்.

கார் கிளம்பியதும் உதயா கேட்டாள். ''டைல்சை எப்படி சார் டெஸ்ட் பண்ணுவீர்கள்? வீட்டில் பதித்து வருஷக்கணக்காக ஆனால்தானே உழைக்கிற காலம் தரம் தெரியும்?''

''இங்கே ஒரு கம்பெனி இருக்கிறது. இதைக் கொடுத்தால் இத்தனை ஆண்டுகளுக்கு இவ்வளவு சுமை, அழுத்தம்,

உரசல் ஏற்படக்கூடும் என்று கணக்கிட்டுச் செயற்கையாக அதைச் செய்து எவ்வளவு காலம் உழைக்கும் என்று கண்டு பிடித்துச் சொல்வார்கள். அதை வைத்து வாங்கவோ மறுக்கவோ செய்யலாம். மற்றபடி இதையெல்லாம் நாமே பயன்படுத்தித் தர நிர்ணயிப்பது முடியாத காரியம்'' என்று ஒரு சின்ன அரைகுறை வீட்டின் முன் காரை நிறுத்தினான் அவன்.

பிரமித்தாள் உதயா.

பலமாடிக் கட்டிடம், தியேட்டர், ஓட்டல் என்று அவனது மற்ற வேலைகளைப் பார்த்த கண்களுக்கு இது கடுகாய்த் தோன்றியது.

உள்ளேயிருந்து ''ஹல்லோ கவுதம்'' என்று அவனை ஒத்த வயதில் ஒருவரும் அவருடன் ஒரு பெண்ணும் வந்தார்கள்.

இரண்டு வயது மதிக்கத் தகுந்த ஒரு குழந்தையும்கூட.

''அங்கிள்!'' என்று பாய்ந்தவனிடம் ஒரு பைவ் ஸ்டாரை [illegible]டினான் கவுதமன்.

[illegible]அவனைத் தோளில் தூக்கிக் கொண்டு, ''என் செகரட்டரி'' [illegible] அறிமுகம் செய்து வைத்தான்.

[illegible]னிமையாக இரண்டு நிமிடம் பேசிவிட்டு கட்ட[illegible] சுற்றிப் பார்த்தார்கள்.

[illegible]ளில் பிள்ளையுடன் கவுதம் நடப்பதைப் பார்க்கையில் [illegible]ன் உள்ளூர ஆனந்தமாகவும் இருந்தது உதயாவுக்கு.

[illegible] சொகுசாகச் சாய்ந்திருக்கிறான் சிறுவன்.

[illegible]தான் என்ன இதமாகத் தூக்கியிருக்கிறான்!

[illegible]பிள்ளையை இப்படி என்றால் சொந்தப் பிள்ளையை...

[illegible]னாக அவனைக் கற்பனை செய்து வைத்தாள்.

ஏதோ பேசியபடியே தலையைத் திருப்பிய அந்தப் பெண்ணின் - ராதையின் கண்களில், கருவிழிகளில் கனவு சிதைந்தோட உதயா நின்ற தோற்றம் பட்டது.

சுவாரஸ்யத்துடன் திரும்பிக் கணவனிடம் ராதா சொன்னாள்.

அவனும் திரும்பிப் பார்த்துவிட்டு ''என்ன மிஸ் உதயா. காம்பவுண்டு சுவர் ஓரமாய்ச் செடி வைக்க என்று வட்டம் வட்டமாய் இடம் வைத்தால் நன்றாக இருக்குமா'' என்று உதயாவைப் பேச்சுக்குள் இழுத்தான்.

''பொதுவாகச் செடிகளைச் சுற்றி அவுட் லைன் போட்டால் வட்டமாகத்தான் வரும். அதனால் தரையிலும் வட்டமாகவே இடம் வைக்கலாம். அழகாகவும் இருக்கும்'' என்றாள் உதயா.

''பலே பலே'' என்று கைதட்டினான் அவள் - கணவன்.

''கம்பன் வீட்டுத்தறியும் கவிபாடும் கவுதமனிடம் வேலை செய்தாலே இந்த ஞானம் வந்துவிடும் போலும். இவனும் இதேதான் சொன்னான்... ம்... ஒரே மாதிரி நினைக்கிறீர்களே'' என்று வியந்தாள்.

சற்று அளவுக்கு அதிகமாகவேதான்.

''என்ன கவுதம் பிரதர் ஏதேனும் விஷயமா?'' என்று கவுதமனிடம் கேட்டுவிட்டு உதயாவைக் குறுகுறுவென்று பார்த்தாள் ராதை.

''கையிலிருக்கும் சுருக்கெழுத்து நோட்டினாலேயே ஓங்கி ஒன்று போட்டுவிடுவாள் ஜாக்கிரதை'' என்று பயந்தவன் போல கவுதமன் நடிக்க எல்லாரும் சிரித்தனர்.

''ராதா நீ சொன்னால் நம்பிக் கொள்கிறோம். அவ்வளவு தான்'' என்றான் கண்ணன் நகைமுகத்துடனேயே.

ஆண்கள் இருவரும் இயல்பான பெரிய எட்டுகளோடு சற்று முன்னே சென்று விட ''கவுதம் என்றால் எங்கள் எல்லோருக்கும் பிரியம். திருமணம் செய்து கொண்டு நன்றாக இருக்க வேண்டும் என்று ஆசை. ஆனால் அவரானால் வழுக்கிக் கொண்டே போகிறார். என்னென்னவோ பேத்தல் கொள்கைகள். அதெல்லாம் விரைவிலே மாறிவிடும் என்று இப்போது தோன்றுகிறது'' என்றாள் ராதை.

இவள் தன்னைப்பற்றி தவறாக எண்ணிக் கொண்டு பேசுகிறாள் என்பது உதயாவுக்குப் புரிந்தது.

கன்னங்களில் சிவப்பு ஏற, ''நான் மெய்யாகவே...'' என்று தொடங்கினாள்.

''நேரமாகவில்லை உதயா?'' என்று கேட்டபடி கவுதமன் திரும்பி வந்து விட அவள் பேச்சு இடையிலே நின்றது.

விடைபெற்றுக் கொண்டு இருவரும் கிளம்பினர்.

உடனேயே, ''நான் திரும்பி வரும்போது என்ன பேசிக் கொண்டு இருந்தீர்கள். ராதா சிஸ்டர் அவ்வளவு ஆர்வமாய்க் கண் கொட்டாமல் உன்னைப் பார்த்துக் கொண்டு இருந்தாளே?'' என்று கேட்டான் அவன்.

''ச்சு ஏதோ பெண்கள் பேச்சு'' என்று அசுவாரஸ்யமாக முடித்துவிட்டு, ''இவ்வளவு சின்ன வீடு கூடக் கட்டுகிறீர்களே பார்த்ததும் ஒரே ஆச்சரியமாய்ப் போயிற்று'' என்று பேச்சை மாற்றினாள் உதயா.

லேசாகத் தோளைக் குலுக்கிவிட்டு, ''எல்லாம் கண்ணனுக்காக என்னுடைய மிகப் பிரியமான தோழன் ரொம்பவும் கஷ்டப் பட்ட குடும்பத்திலிருந்து வந்தவன். ஒரு சின்ன உதவி, பணம் [illegible] பெற்றுக் கொள்ள மாட்டான். ராதா சிஸ்டரும் நல்லவள் [illegible]. காதல் திருமணம் இருவர் சம்பளத்திலுமாய்

சேமித்து, கொஞ்சம் கடன் வாங்கிக் கட்டுகிறார்கள். ஒரு மாதிரி காண்ட்ராக்டரிடம் போனால் இவர்களுக்கு இந்த வீட்டைக் கட்டி முடிக்குமுன் தனக்கு ஒரு 'அவுட்ஹவுஸ்' கட்டிக் கொள்வார். வீண் செலவு, ஏமாறாமல் இதுகளையாவது தடுக்கலாமே என்று தான் இந்த சின்ன சிரம தானம். இதற்கு மேல் எதையும் அவன் ஏற்க மாட்டான்'' என்று சிறு வருத்தத்துடன் முடித்தான் அவன்.

காதல் திருமணம்?

அவனை மாற்றிவிட வேண்டும் என்ற வேகத்தில் இருந்த உதயா கப்பென்று அதைப் பிடித்தாள்.

''காதல் திருமணம் செய்தவர்களா? பார்த்தாலே தெரிகிறதே, ஒருவனுக்கு ஒருத்தி என்று உணர்ந்து இணைந்த ஆனந்தமான குடும்பம்'' என்றாள் குதூகலக் குரலில்.

''என்ன ஆனந்தமோ?'' என்று மீண்டும் தோளைக் குலுக்கினான் அவன். ''இந்த வீட்டுக் கடனைக் கட்ட சாப்பாட்டுச் செலவையே குறைக்க வேண்டியிருக்கும். சாம்பாரில் கிடக்கும் காய்களைக் கூட்டுக்கறி என்று பாவித்து சாப்பிட்டுக் கொள்வார்களாம். அப்படியாவது எதற்கடா என்று கேட்டால் குடும்பம் பிள்ளை என்று ஆகி விட்டால் கொஞ்சம் சிரமப்பட்டாவது வீடு, எல்.ஐ.சி. என்று சேமிக்கத்தான் வேண்டும் என்கிறான் ச்சு'' என்றான் கவுதமன் அலுப்புடன்.

கண்ணன் ராதை தம்பதியரிடம் மதிப்பு கூடியது உதயாவுக்கு.

ஆனால் அவன் நேர்மாறாகக் குடும்பம் என்று வந்தால் கண்ணன் கஷ்டப்படுவதாக அல்லவா எண்ணுகிறான். அத்தோடு...

''குடும்பம் என்று வந்தால்தான் சேமிக்க வேண்டுமா' சார்? ஏன் நீங்கள் சேர்க்கவில்லையா? உங்களிடம் இருக்கும் பணம் போதாதா? எதற்கு இத்தனை கட்டுகிறீர்கள்? அடியிலிருந்து நுனி வரை அலைந்து திரிந்து ஏன் கஷ்டப்படுகிறீர்கள்?'' என்று மடக்கினாள்.

''முழுக்க முழுக்க இது வேறு உதயா. புதுப்புது 'வென்ச்சர்'களில் ஒரு 'த்ரில்' நன்றாகச் செய்தோம் என்று ஒரு திருப்தி. நிறைய சம்பாதித்தோம் என்று ஒரு சந்தோஷம். கண்ணன் அப்படியில்லையே. குவைத்திற்குச் செல்ல ஒரு நல்ல சான்ஸ் வந்தது. இரண்டு வருஷ காண்ட்ராக்ட். போய் வந்தால் குறைந்தது. ஏழெட்டு லட்சம் கையில் இருக்கும். அவளைத் தனியே விட்டுப்போக முடியாது என்று விட்டு விட்டான்.''

''தனியே என்ன? மிஸஸ் கண்ணனின் பெற்றோர் உறவினர் இருப்பார்கள் இல்லையா?'' என்று வெள்ளையாய்க் கேட்டாள் உதயா.

அவளை ஒரு தரம் வெறித்துவிட்டு ''காதல் திருமணம் என்றேனே, மறந்து விட்டதா? அவ்வளவு எளிதில் உறவினர் சேர்ந்து நடந்து விடுமா? அத்தோடு காதல் மனைவியைப் பிரிந்துதான் இருக்க முடியுமா?'' என்று ஏளனம் தொனிக்கப் பேசினான் கவுதமன்.

''ஓ!'' என்று முகம் சிவந்தாள் உதயா.

''ஆமாம், 'ஓ'தான். காதல், கல்யாணம் என்று கையிலும் காலிலுமாக ஆயிரம் கட்டுகளைப் போட்டுக் கொண்டு நல்ல வாய்ப்பைத் தவற விட்டுவிட்டான். இப்போது இந்த [illegible] ரூபாய் வீட்டுக்கு இந்தப்பாடு, மடத்தனம்.''

'குடும்பம் சுகம் எல்லாம் அனுபவிப்பவர்கள்தான் [illegible] வேண்டும்! எனக்கென்னவோ அவர்கள்

மகிழ்ச்சியாக இருப்பதாகத்தான் தோன்றுகிறது'' என்றாள் உதயா விடாமல்.

ஊர்ந்து கொண்டிருந்த ஒரு வண்டியை தாண்டிச் சென்றபடி ''இது மெய்தான்'' என்று மனமில்லாமல் ஒத்துக் கொண்டான் கவுதம்.

கிடைத்த வாய்ப்பை விட மனம் இன்றி ''பின் என்ன, அவரை நீங்களும் பின்பற்ற வேண்டியதுதானே?'' என்றாள் உதயா துணிச்சலாக.

''எப்படி எப்படி?''

அவனிடம் பணிபுரிகிறவள் என்ற அளவில் இது மிகவும் அதிகப்படியான பேச்சுதான்.

ஆனால் அவன் மட்டும் முதலாளி என்கிற அளவோடா நிறுத்துகிறான்?

தைரியமாகவே, ''அதுதான். மிஸ்டர் கண்ணனைப் போல நீங்களும் திருமணம் குடும்பம் என்று தொடர வேண்டியதுதானே'' என்றாள் உதயா விடாமல்.

''புலிக்கு வரி இருந்தால் அது கடவுளாய்க் கொடுத்தது. அதையே பூனையும் பின்பற்ற முயன்றால் சூட்டுப் புண்தான் மிஞ்சும். அந்த முட்டாள்தனம் செய்ய நான் தயாரில்லை தாயே'' விளையாட்டு போலவே கூறினான் அவனும்.

இவனோடு பேசிப்பயன் இல்லை; இவன் தானாகத் திருந்தினால்தான் உண்டு என்று தோன்றியது உதயாவுக்கு.

கூடவே அவன் பேச்சில் இன்னொன்றும் மனதில்பட ''குரங்கு, சிலந்தி, இப்போது பூனையா? மிருகக்காட்சி சாலைக்கே போக வேண்டாம் சார்'' என்று சிரித்தாள்.

''டார்வின் தத்துவம்'' இணைந்து நகைத்தான் அவனும்.

அவுட்டுச் சிரிப்பும் இல்லாமல் குதிரைக் கனைப்பும் இன்றி அவன் சிரிப்பு எப்போதும் போல அவளை மகிழ வைத்தது.

அந்தச் சிரிப்பை அவள் ரசித்துக் கொண்டிருக்கையி லேயே ''ராதா சிஸ்டர் ஏதும் விஷயமா என்று கேட்டாள்'' என்று திடுமெனக் கேட்டான் கவுதமன்.

ஒரு கணம் திகைத்துவிட்டு ''என்னைக் கேட்டால் கேட்டவர்களைத்தான் கேட்க வேண்டும்?'' என்று தோளைக் குலுக்கினாள் உதயா.

''அவள் இங்கே இருந்தால் கேட்கலாம்தான். ஆனால் உதயா, சும்மா ஒருத்தி திடுதிப்பென்று அப்படிக் கேட்டு விடுவாளா? ம்... நீ அப்போது என்னைப் பார்த்துக் கொண்டு இருந்தாய் என்று நினைக்கிறேன், உன் பார்வையில் ஏதாவது பசி மாதிரி...''

''பசியேதான், சிறு குடலைப் பெருங்குடல் தின்கிறது சார்... இங்கே ஏன்...''

''ஏன் 'டிரைவ் இன்'னுக்குள் டிபன் சாப்பிடத்தான் வருவார்கள்'' என்று காரை வசதியாக இடம் பார்த்து நிறுத்தினான் அவன்.

''வேண்டாம் சார், நான் வீட்டிலேயே சாப்பிட்டுக் கொள்வேன். காரைத் திருப்புங்கள்'' என்று அவனைத் தடுக்க முயன்றாள் அவள்.

''ஏன் 'தக்காளி காரட் சான்ட்விச்' மிச்சம் இருக்கிறதா?'' என்று கேலி பேசினான் அவன்.

தன்னுடைய 'தக்காளி காரட் சான்ட்விச்' பற்றி இவனுக்கு எப்படித் தெரியும் என்று எண்ணியபடி, ''அந்த உணவுக்கு என்ன குறைச்சல் சார்? சத்து நிறைந்தது, உடம்புக்கு நல்லது'' என்று பதிலிறுத்தாள் அவள்.

அவன் அவளை மறுத்துப் பேசவில்லை.

ஆனால், ''சரிதான் தாயே, உன் சத்தான ரொட்டி பச்சைக் காய்கறியை இரவு உணவுக்கு வைத்துக் கொள், இப்

போதைக்கு இங்கே சத்தே இல்லாத வெஜிடபுள் கிச்சடியும் பிஸ்தா கேக்கும் சாப்பிடலாம், சரிதானா?'' என்று அங்கே வந்த வெயிட்டரிடம் ஆர்டர் தந்து அனுப்பினான்.

வெயிட்டர் சென்றபின் காரின் இருக்கையிலும் இலகுவாகச் சாய்ந்து கொண்டு ''மெய்யாகவே உனக்கு வயிற்றுப் பசிதானா உதயா? வேறு மாதிரிப் பசி - அது தான் ஆசைப் பசி, காதல் பசி என்று கொஞ்சமேனும் என் மேல் இருந்திருக்கும் என்றேதான் எனக்கு ஒரே சந்தேகம். அப்படி ஏதும் இருந்தால் தயங்காமல் சொல்லிவிடு. நான் காத்துக் கொண்டு...'' என்று அவளைச் சீண்டினான்.

தன் மறுப்பை மதியாமல் உணவுக்கு அவன் ஆர்டர் கொடுத்ததே உதயாவுக்கு உள்ளூர ஒரே ஆத்திரம்.

இப்போது சீண்டி வேறு பேசவும் சினம் பொங்கியது.

அதைக் காட்டாமல் மறைத்து, ''காதல் பசியா? உங்களிடமா? நோ சான்ஸ், ஊரில் எனக்காக மாப்பிள்ளை காத்திருக்கிறார்'' என்று கர்வத்துடன் அறிவித்தாள்.

அவனுடைய இலகுத் தோற்றம் கணத்தில் மறைந்தது.

நாண் ஏறிய வில்லின் விறைப்புடன் திரும்பியவன்,

''என்ன சொன்னாய்?'' என்று ஆத்திரத்துடன் கேட்டான் - இல்லை அடிக்குரலில் உறுமினான்.

10

உதயா கவுதமனிடம் வேலையில் சேர்ந்து மூன்று வாரங்கள் முடிந்திருந்தன.

இன்று வரையில் அவளிடம் மட்டும் என்று இல்லை யாரிடமுமே அவன் கோபம் காட்டி அவள் கண்டது இல்லை!

மறுப்பைக் கூட இலகுப் பேச்சிலேயே முடிக்கிறவன்.

இப்போது அவளிடமே உறுமவும் திக்கென்றது.

கூடவே அவனது கோபத்தின் காரணம் புரியாததால் திகைப்புடன் விழித்தாள்.

தொடர்ந்து பேசிய அவன் குரல் சற்றே அமர்ந்திருந்தது. ''இதோ பார் உதயா, கல்யாணம் கால் கடுதாசி என்று வந்து நிற்கக் கூடாது என்று நீ வேலையில் சேர்ந்தபோதே சொன்னேன் இல்லையா? அப்போது தலையாட்டிவிட்டு இப்போது மாப்பிள்ளை காத்திருக்கிறான் என்றால் என்ன அர்த்தம்?''

ஓ!

அவள் பாட்டில் திருமணம் செய்து கொண்டு போய் விட்டால் இன்னொருவரைத் தேர்ந்து எடுத்து வேலையில் பழக்க வேண்டுமே என்று எரிச்சல் போலும்.

அந்த எரிச்சலைத் தணிக்க விரும்பி ''கல்யாணம் இப்போதைக்கு இல்லை சார். குறைந்தது இரண்டு ஆண்டுகள் ஆகும்'' என்றாள் அவசரமாக.

''இரண்டு ஆண்டுகள்! மகாத் தீவிரமான காதல்தான்!'' என்றான் அவன் எகத்தாளமாக.

தாங்காமல் ''பசுபதிக்குக் காத்திருக்க இஷ்டம் இல்லை நான். ஆனால் என்...'' என்று தொடங்கியவள் சட்டென நிறுத்தினாள்.

''ஆனால் என்ன?''

''ஒன்றும் இல்லை ஆனால் இப்போதைக்குத் திருமணம் இல்லை, அவ்வளவுதான்'' என்று கூறி உதடுகளை அழுந்த மூடிக் கொண்டாள் அவள்.

சில கணங்கள் பேசாமல் இருந்துவிட்டு, ''நம் நாட்டுப் பெண்கள் ஆட்டு மந்தைகள், சரியான கட்டுப் பெட்டிகள்,

மற்ற நாடுகளில் எவ்வளவு முன்னேறியிருக்கிறார்கள்'' என்று அவர்களை சிலாகித்துப் பேசினான் கவுதமன்.

''நம் நாட்டில் மட்டும் என்ன குறைவு? எத்தனை துறைகளில் பெண்கள் முன்னேறி இருக்கிறார்கள்! ஜட்ஜ், வக்கீல், போலீஸ், இன்சினீயரிங்.''

அவளது பேச்சை இடைமறித்து, ''இதெல்லாம் சம் பாதிக்கும் வழிகளே தவிர முன்னேற்றம் இல்லை, எந்த நிலைக்கு உயர்ந்தாலும் கடைசியில் அப்பா சொல்கிற இடத் தில் கழுத்தை நீட்டி விடுவீர்கள்'' என்றான் அவன் ஏளன மாகவே.

''அதெல்...'' என்று மறுக்கத் தொடங்கிய அவள் உள்ளூர இருந்த உண்மைத் தன்மையால் பேச்சை நிறுத்தி விட்டாள்.

பசுபதியை ஒரேயடியாக மறுக்கும் துணிவு அவளுக்கு வருமா?

ஆனால் அதில் இவனுக்கு இவ்வளவு கோபம் வருவானேன்?

நல்ல வேளையாக வெயிட்டர் வந்து விட்டதால் அந்தப் பேச்சு நின்றது.

தட்டைப் பொருத்தி வைத்துவிட்டு அவன் போக இருவரும் சாப்பிடத் தொடங்கினர்.

பிஸ்தா கேக்கும் வெஜிடபிள் கிச்சடியும் சும்மா எப்படி இருக்குமோ. அவனுடைய கோபத்தைக் கண்ட பிறகு மரத் தூளாய் தொண்டையில் சிக்கின.

இவ்வளவையும் எப்படிச் சாப்பிட்டு முடிப்பது என்று திணறினாள்.

அவளைப் பற்றிய கவனமே இல்லாதவன் போல அவன் உண்பதைக் காண்கையில் இன்னமும் தொண்டையில் அடைத்தது.

உண்டு முடித்துவிட்டு அவன் கையைக் கட்டிக் கொண்டு அமர்ந்திருக்க, விழுங்கவும் இயலாமல், விலக்கி தள்ளவும் தைரியமற்று, ஸ்பூனால் அளந்தாள் அவள்.

ஒரு வழியாய் வெயிட்டர் வந்து காபி, ஐஸ்கிரீம் என்று வினவ 'ஒன்றும் வேண்டாம்' என்று ஒருவாறு முடித்தாள்.

பில்லுக்காக காத்திருந்த வேளையில் வெகு அருகில் இடிப்பது போல ஒரு கார் வந்து நின்றது.

உள்ளிருந்து ''ஹாய் கவுதம்!'' என்ற கூச்சலுடன் இறங் கினார் சுமார் நாற்பது வயது மதிக்கத்தக்க ஒருவர்.

கணத்தில் மாறினான் கவுதமனும்.

''ஹலோ...!'' என்று முறுவலித்தான்.

''என்ன பிரதர் ஒரு மாசமாய் ஆளையே காணவில்லை? ரொம்ப பிசியோ?'' என்று கேட்டு ஓர் அசட்டுச் சிரிப்பை விட்டார்.

தொடர்ந்து, ''யாரு மேன்?'' என்று சற்றும் நாகரீகம் இன்றி அவளைப் பார்வையாலேயே குடித்தார்.

சே. இவரும் கவுதமனுடைய நண்பரா!

அந்தக் கண்ணனுக்கும் இந்த மனிதனுக்கும் எவ்வளவு வித்தியாசம்!

இன்னொன்றும் கூட.

கவுதமனுடைய குணம், அதை ஒட்டிய நடத்தை எல்லோரும் அறிந்ததாகத்தானே இருக்கும்.

அவனோடு டிரைவ்இன் வந்தது அவளது பிழை.

இதுவே திருச்சியாக இருந்தால் அவ்வளவுதான்.

ஆனால் பசுபதிக்கு அவளிடம் நம்பிக்கை இருக்கிறது.

ஆனாலும்...

''என் புது செகரட்டரி'' என்றான் கவுதமன் சுருக்கமாக.

''ம்!'' என்று கண்ணை சுழற்றினார் வந்தவர் ''நமக்கும் வந்து வாய்க்கிறதே!''

''ஒன்று செய்வோமா, தோஸ்த். வரும் ஞாயிறன்று மகாபலிபுரத்தில் வைத்துக் கொள்வோமா? கீசெயின்...''

சற்றுத் திகைத்தாற்போல கவுதமனுடைய பார்வை திரும்பி உதயாவின் மீது படிந்தது.

கண்கள் இடுங்க ஒரு கணம் பார்த்தவன் லேசாகத் தோளைக் குலுக்கினான்.

''ப்ளீஸ் கவுதம், எனக்கும் ஒரு லக் அடிக்கிறதா என்று தான் பார்ப்போமே'' என்று தொண தொணத்தார் வந்தவர்.

பில்லைக் கொணர்ந்த வெயிட்டரின் தட்டில் ஒரு நோட்டைப் போட்டுவிட்டு, ''ஓகே. மற்றவர்களிடம் சொல்லி ஏற்பாடு செய்யுங்கள் ராமன்'' என்று காரைக் கிளப்பினான் கவுதமன்.

விடைபெற நிமிர்ந்த உதயா, அந்த ராமனின் பார்வை தன் உடம்பில் இருந்ததைக் கண்டு எரிச்சலுடன் திரும்பிக் கொண்டாள்.

இவனெல்லாம் சிநேகம்!

ஒரு தவறும் செய்யாத அவளை மட்டம் தட்டிப் பேசுவதாக்கும்!

சாலைப் போக்குவரத்தோடு இணைவதற்காகக் காத்து நின்றபோது ''அவர் பெயர் என்ன சொன்னீர்கள். ராவணன் தானே?'' என்றாள் கொஞ்சம் குத்தலாக.

சட்டென சிரித்தான் அவன்.

அந்தச் சிரிப்பின் எதிரொலியால் அவளது உதடுகளிலும் முறுவல் அரும்பியது.

சற்றுக் கிடைத்த இடைவெளியில் நுழைந்து காரைச் செலுத்தியபடி, ''ராமனோ, ராவணனோ, அதுதான் ஞாயிற்றுக் கிழமை பார்க்கப் போகிறாயே'' என்றான் அலட்சியம் போலக் காட்டி.

''எப்படி? அவருக்கும் ஏதேனும் கட்டிக் கொடுக்கிறீர்களா?''

''இல்லை... ஒரு போர்டு மீட்டிங்.''

சிறு திகைப்பின் பின், ''அதாவது உங்கள் கம்பெனியில் இவரும் டைரக்டரா?... போர்டு மீட்டிங் என்றால் அஜண்டா எல்லாம் தயார் பண்ண வேண்டுமே, இரண்டு நாட்கள் தானே இருக்கிறது'' என்று பரபரத்தாள் அவள்.

''அதெல்லாம் அவர்கள் பார்த்துக் கொள்வார்கள்'' என்றான் அவன் சுருக்கமாக.

''ஆனால்... ஆனால் சார் நீங்கள்தானே எம்.டி...''

''அதுதான் பார்த்துக் கொள்வார்கள் என்றேனே, விடு'' என்றான் அவன் சற்று அழுத்தம் கொடுத்து.

என்னவோ மனதில் உறுத்தியபோதும், நமக்கென்ன என்று உதயாவும் விட்டு விட்டாள்.

அலுவலகத்தில் இறங்கி டிபன் பாக்ஸ், கைப்பை என்று எல்லாம் எடுத்துக் கொண்டு பஸ் ஏறி அவள் இருப்பிடம் சென்றபோது மணி ஏழாகி விட்டது.

''[illegible] தயாவா? நேரமாகி விட்டது என்று கவலையாக இருந்தது. காபி குடிக்கிறாயா'' என்று வரவேற்றார் சாவித்திரி.

''[illegible]சோடு சைட்டுக்குப் போனேன். வரும் வழியில் டிபன் எல்லாம் முடிந்து விட்டது ஆன்ட்டி'' என்று பதிலுரைத்தபடி [illegible] அறையை நாடிச் சென்றாள் உதயா.

[illegible]ன்று ஞாபகமாக அவனுக்கு நினைவுபடுத்தினாள். [illegible] போர்டு மீட்டிங் போகிறீர்கள் சார்... மாமல்லபுரத்தில்'' என்று சிறு [illegible]ப்பத்துடன் முடித்தாள்.

இவ்வளவு பெரிய ஆபீஸ் இங்கே இருக்கையில் ஏன் மாமல்லபுரம் போக வேண்டும்?

மீட்டிங் முடிந்த பிறகு சிலையெல்லாம் சுற்றிப் பார்ப்பார்கள் போலும்.

''போகிறீர்கள் இல்லை. போகிறோம்'' என்று திருத்தினான் அவன்.

''ஓ!''

''ஆமாம், என் அழகான செயலாளர் இல்லாமல் சென்றால் நான் செயல் இழந்து போய்விட மாட்டேனா?'' என்றான் அவன் உயர்த்திய புருவங்களுடன்.

சுவரோடு பதிந்திருந்த அலமாரியின் கதவை நகர்த்தித் திறந்து ஒரு பாக்கெட்டை எடுத்து வந்து அவள் முன்னே வைத்தான்.

''பிரித்துப் பார்.''

பிங்க் கலரில் வழுவழுத்த ஒரு சைனா சில்க்.

''அங்கே நீ கட்டிக் கொண்டு வா.''

ஆவலுடன் சேலையை வருடிப் பார்த்தவள் மீண்டும் கவரினுள் வைத்தாள்.

மறுத்துப் பேசத் தொடங்கியவளைக் கையை உயர்த்தி நிறுத்தினான் கவுதமன்.

''கவனி உதயா. இது ஒரு வகையான 'இன்ஃபார்மல்' மீட்டிங். மற்றவர்களுடைய செயலாளர்கள் எல்லாம் வித விதமான உடையணிந்து வருவார்கள். அந்த மாதிரி நீ அணிவது சந்தேகம் என்பதால் இதை வாங்கி வந்தேன். பொறு, உன் உத்தம கைத்தறியின் புகழைப் பற்றி நீ திரும்பவும் சொல்லாமலேயே எனக்குத் தெரியும். ஆனால் அதையெல்லாம் அங்கே அணிந்து வந்து என்னைக் கேவலப்

படுத்தி விடாதே. உன் செகரட்டரிக்குச் சம்பளம் கொடுப்பது இல்லையா என்று முகத்துக்கு நேரே கேட்டு விடுவார்கள், வேண்டுமானால் இதை யூனிபாரம் போல அணிந்துவிட்டு மீண்டும் திருப்பித் தந்துவிடு, ப்ளீஸ்.''

கொஞ்சம் யோசித்தாள் உதயா.

சேலையின் வழுவழுப்பு கட்டிப் பார்க்கும் ஆவலைத் தூண்டியது.

ஆனால் அவன் தருவதைப் பெற்று அணிவது என்றால் கொள்கையில் முரண்பாடாய்த் தோன்றியது.

எப்படியும் திருப்பிவிடத்தான் போகிறோமே என்று எண்ணிச் சரியென்றாள்.

அவன் கொஞ்சம் பணத்தையும் கொடுத்து, ''உள்ளாடைகள், பிளவுசுக்கு ரெடிமேடாய் வாங்கிக் கொள்... பரவாயில்லை உதயா, பணமாக அல்லது துணியாகவோ திருப்பிவிடு, அவ்வளவுதானே... ஆனால் என்னிடம் இவ்வளவு கணக்குப் பார்க்கத் தேவையில்லை...'' என்றான்.

''[illegible]யாகக் கிடைப்பது என்று உலகத்தில் ஒன்றுமே [illegible] என்று எங்கள் டீச்சர் கற்றுத் தந்து இருக்கிறார்கள் [illegible]'' என்று கூறிவிட்டுக் கிளம்பினாள் உதயா.

[illegible] சேலையுடன் சென்று அதற்குப் பொருத்தமாய் [illegible], ஜாக்கெட் எல்லாம் வாங்குகையில் உதயாவுக்கு [illegible]ோடு கூச்சமாகவும் இருந்தது.

[illegible] சேலை அவளுடையது அல்லவே.

[illegible] கொடுத்துவிட வேண்டுமே என்று சிறு வருத்தம் [illegible] திருப்பிவிட வேண்டும் என்பதில் இருந்த [illegible] தளரவில்லை.

மறுநாள் அந்தச் சேலையை அணிந்து மெரூன் கலர் பொட்டுடன் தலையில் சிவப்பு ரோஜாவுமாக அவள் கிளம்பி வந்தபோது வீட்டுக்கார அம்மாள் அதிசயமாய்ப் பார்த்தார்.

''அழகாக இருக்கிறதம்மா'' என்று பாராட்டிவிட்டுப் ''பிறந்த நாளாம்மா? வீட்டில் கேக் இருக்கிறதே சாப்பிடு கிறாயா?'' என்று பிரியமாய்க் கேட்டபோது உதயாவுக்கு சங்கடமாகிப் போயிற்று.

''இன்றைக்கு ஆபீசில் ஒரு விழா, அதற்காகத்தான்'' என்று சமாளித்து வைத்தாள்.

ஆனால் அப்போது தொடங்கிய சங்கடம் அன்று முழுமை யுமே அவளை விடவில்லை.

விசுவரூபம் எடுத்து அவளை விரட்டி அடித்தது.

எல்லோரும் மகாபலிபுரத்தில் இணைந்து கொள்வதாக ஏற்பாடு.

அழைத்துச் சென்ற கவுதமன் கிளம்பியதிலிருந்து அவளிடம் பேசவே இல்லை.

ஏன், சொன்னதுபோலப் பொருத்தமாக வாங்கி அணிந் திருக்கிறாளா என்று நிமிர்ந்து பார்த்ததாகக் கூடத் தெரிய வில்லை.

ஏதேனும் பிழை செய்திருப்போமோ என்று எண்ணிப் பார்த்ததும் அவளுக்கு புரிவதாக இல்லை.

என்னவென்று கேட்கலாம் என்று திரும்பினாலோ சாலையை வெறித்திருந்த அவனது கல்லான தோற்றம் அவளது வாயைத் திறக்க விடவில்லை.

மகாபலிபுரத்திற்குக் கடைசியாகச் சென்று சேர்ந்தவர்கள் இவர்கள்தான்.

கவுதமனைத் தவிர ஐந்து பேர். அவரவர் காரியதரிசி களுடன் எல்லாச் செயலாளர்களுமே பெண்கள்தான் வந்திருந்தனர்.

அந்தப் பெண்களைப் பார்க்கையில் எல்லோருமே வாங்குகிற சம்பளம் முழுவதையுமே ஆடை அலங்காரங் களுக்காகவே செலவு செய்து விடுவார்களோ என்று தோன்றியது உதயாவுக்கு.

ஆனால் உடனேயே, 'இந்தச் சேலையில் என்னைப் பார்க்கையில் மற்றவர்களும் அப்படித்தானே நினைப்பார்கள். வெறும் பார்வையில் முடிவு கட்டி விடுவதா?' என்று தன்னையே கடிந்து கொண்டாள்.

ஆண்களைப் பொருத்தவரையில் எல்லோருமே இளமை [illegible]கக் காட்டிக் கொள்ள முயல்வது தெரிந்தது.

ஜீன்சுக்கும் டீ ஷர்ட்டுக்கும் பொருந்தாதபடி அங்கங்கே [illegible] பிதுங்கியது.

[illegible] டெனத் திரும்பி அருகே இருந்தவனைப் பார்த்தாள்.

[illegible] கிரே கலரில் ஸ்டோன் வாஷ் ஜீன்சும் ஸ்லாக்கும் [illegible]

[illegible] தொப்பை சதைச் சரிவு என்று இல்லாததால் [illegible]மாகத் தோன்றியது.

[illegible] பெருமையுடன் இறங்கினாள்.

[illegible] என்று சத்தம்.

[illegible] ?''

[illegible]ல் எழுந்திருக்க முடியவில்லையா?''

[illegible] மறந்து விட்டதா?''

[illegible] சினார்கள்.

கனைத்தார்கள் - இல்லை சிரித்தார்கள்.

பொருள் புரியாதபோதும் பேச்சும் சிரிப்பும் சரியாகப் படாமல் அவன் பின்னே ஒதுங்கி நின்றாள் உதயா.

எதையும் கவனியாதவன் போல, ''முதலில் சாப்பிட லாம்'' என்றான் கவுதமன் பொதுவாக.

பெரிய ஓட்டல் ஒன்றிலிருந்து வந்திருந்த 'வேனிலிருந்து வெயிட்டர்கள் உணவுப் பொருட்களை இறக்கினார்கள்.

வண்ணக் குடை வைத்தார்கள்.

டேபிள் 'செட்' பண்ணினார்கள்.

பரிமாறினார்கள்.

உணவு வகைகளைப் பார்த்துவிட்டு கவுதமனிடம் 'நான்... சைவம்' என்று முணுமுணுத்தாள் உதயா.

தலைமை வெயிட்டரை ஒரு விரலால் அழைத்து அவன் சொன்னான்.

''மற்றதைப் பார்த்துக் கொண்டு சாப்பிடக் கஷ்டமாக இருக்குமா?'' என்று அவளிடம் கேட்டான்.

''இல்லை. என் சிநேகிதி அனிதா கொண்டு வருவாள். பார்க்க ஒன்றும் தோன்றாது'' என்றாள் அவள்.

ஃப்ரைட் ரைசும் பன்னீர் குருமாவும் வந்தது அவளுக்கு.

''கேக் சாப்பிடுவாயல்லவா?'' என்று கொண்டு வரச் செய்தான்.

லேயர் கேக்.

ஐஸ்கிரீம்! என்ன ருசி!

கடைசி ஸ்பூன் ஐஸ்கிரீமை ருசித்து விழுங்கியபோது தான் கவுதமன் ஒரு மாதிரி கவனிப்பது புரிந்தது.

ஆனால் அவளது பார்வை நிமிர்ந்து சந்திக்குமுன் அவசரமாகத் திரும்பிக் கொண்டான்.

மற்றவர்கள் இன்னமும் ரோஸ்ட் சிக்கனில் இருக்க உதயா பார்வையை மேயவிட்டாள்.

வெகு தூரத்தில் மகாபலிபுர - மாமல்லபுரத்து தேர்களில் உச்சி தெரிந்தது.

இந்த இடம் மாமல்லபுரம் அல்ல.

அதற்கு முன்னாலேயே உள்ள காட்டேஜ்.

இவர்களில் யாருடையதாகவேனும் இருக்கும்.

உள்ளே போர்டு மீட்டிங் நடக்குமோ?

இவர்களில் யாருமே வேலையை நினைப்பது போலக் கூடத் தோன்றவில்லை.

எப்போது மீட்டிங் தொடங்கி எப்போது முடியும்?

நேற்று வேறு லேட்.

இன்றும் தாமதமாகச் சென்றால் வீட்டுக்கார அம்மாள் என்ன நினைப்பாள்?

''இன்னும் ஒரு ஐஸ்கிரீம் கொண்டுவரச் சொல்லட்டுமா?''

சிந்தனையிலிருந்து மீண்டு ''வே... வேண்டாம் சார். இப்போதே வயிறு டொம்மென்று ஆகி விட்டது'' என்று [illegible]றுத்தாள் உதயா.

உணவு முடிந்ததும் அலங்காரம் சீர்திருத்தம் என்று மற்ற [illegible] கிளம்பினர்.

''நீயும் போவதுதானே'' என்று அருகே நின்ற உத யாவையும் அனுப்பினான் கவுதமன்.

[illegible]வென்று, பழைய கால மார்க்கச்சு மட்டும் [illegible] சேலையைச் சுற்றியிருந்த ஒருத்தி உதயாவிடம் ''நீ

புதிதா? எந்த ஏஜென்சியிலிருந்து வந்தாய்?'' என்று விசாரித்தாள்.

சற்று விழித்துவிட்டு, ''நான் மிஸ்டர் கவுதமனுடைய செகரட்டரி, வேலையில் சேர்ந்து ஒரு மாதம் ஆகிறது'' என்றாள் உதயா.

''ஓ, மின்னி மாதிரியா? மின்னியாலேயே அவள் பாசுக்கு நிறைய பிசினஸ், இவளுக்கு கமிஷன் உண்டாம். நல்ல வருமானம்.''

''முதல் தடவையாக வருகிறாயா? அந்தப் பேராசை கோபியிடம் மாட்டாமல் இருக்க வேண்டும். பின்பு விடாது'' என்று இரக்கத்துடன் கூறினாள் ஒருத்தி.

''அதுகூட சமாளிக்கலாம். அந்த அல்பம் சதாதான் மோசம், பிச்சைக்காரப் புத்தி'' என்றாள் இன்னொருத்தி.

மீண்டும் ஒன்றும் புரியாமல் உள்ளூரத் தவித்து ''நீங்கள்... உங்கள் பெயர் என்ன? யாரிடம் வேலை செய்கிறீர்கள்'' என்று விசாரித்தாள் உதயா.

''நான் பிரேமா, கால் கேர்ள். இதுபோலத் தேவை என்று எங்கள் ஏஜென்சியில் சொன்னால் அனுப்புவார்கள். மாதம் மூன்றிலிருந்து நாலு வரை கிடைக்கும். அதோ நளினா அப்படி இல்லை. மிஸ்டர் யோகானந்தத்திற்கு இது மாதிரி பார்ட்டி செகரட்டரியே மாதம் நாலாயிரம் கொடுக்கிறார். மின்னியும் அப்படித்தான்...''

''ஷ் வாருங்கள். இல்லையென்றால் அந்த அல்பம் தேடிக்கொண்டு உள்ளேயே வந்துவிடும் என்னம்மா உதயா லிப்ஸ்டிக் போட்டுக் கொள்ளவில்லையா?'' என்று ஒருத்தி வினவினாள்.

''பழக்கம் இல்லை'' என்று உதயா மறுக்கவும் விசித்திரமாய்ப் பார்த்தாள்.

இவளுக்கும் எல்லாம் விசித்திரமாய்த்தான் இருந்தது.

கால் கேர்ளுக்கும் கம்பெனி மீட்டிங்கிற்கும் என்ன சம்பந்தம்.

ஒரு வேளை இந்தப் படிப்பும் பயின்றிருப்பாளோ?

ஆனால் அல்பம், பேராசை... மாட்டுவது... இதெல்லாம் என்ன?

என்னவோ அடிவயிற்றில் பிசைய மற்றவர்களோடு வெளியே சென்றாள்.

கவுதமனின் பார்வை கூர்மையின் பளபளப்புடன் அவள் மீது படிந்தது.

11

''இவ்வளவு நேரம் அங்கே என்ன செய்தீர்கள். எவ்வளவு நேரம் வேஸ்ட், தொடங்கலாமா?'' என்று ஒரு டப்பாவை எடுத்து வைத்தார் ஒருவர்.

இவர்தான் அந்த அல்பம் சதாவோ?

கலக்கத்துடன் கவுதமனிடம் ஒதுங்கி நின்றாள் உதயா.

எல்லோருடைய கார் சாவிகளையும் மின்னி வாங்கி அவரிடம் கொடுக்க அவைகளை டப்பாவின் உள்ளே போட்டுக் குலுக்கினார் அவர்.

ஒருவர் கைவிட்டு ஒரு சாவியை எடுத்தார்.

'ஓ'வென்று ஒரே சத்தம்.

''[illegible]ஸ்தானே கொணர்ந்தாய் யோகா? ஓட்டிப் பார்க்க [illegible] என்று ரொம்ப நாளாய் நினைத்திருந்தேன். [illegible] நளினா'' என்று கையை நீட்டினார் அவர்.

நளினா அவரிடம் சென்று நிற்க அவளை ஏற இறங்கப் [illegible], ''இவ்வளவு கஷ்டப்பட்டு அலங்காரம்

செய்து இருக்க வேண்டாம்'' என்று அவள் கன்னத்தைத் தட்டக் கூச்சலும் சிரிப்பும் காதைப் பிளந்தது.

என்ன இது? என்ன இது?

யோகானந்தத்தின் செயலாளரை இந்த மனிதன் ஏன் அழைக்கிறான்?

கன்னத்தைத் தொடுகிறான்.

காலித்தனமான பார்வையும் பேச்சும் வேறு.

''சார்...'' என்று பிறர் கவனத்தைக் கவரா வண்ணம் கவுதமனை அழைத்துப் பார்த்தாள்.

அவன் திரும்பினால் தானே.

அங்கே அடுத்து ஒருவர் சாவியெடுத்தார்.

அடுத்து ஒருவர்.

அந்த ராமன் டப்பாவினுள் கையை விட்டுத் துழாவினார்.

''நான் ஓர் அதிர்ஷ்டத்தைத் தேடுகிறேன். கிடைக்குமா...'' என்று எடுத்தவர் குதித்தார்.

''கிடைத்துவிட்டது. கிடைத்துவிட்டது. கவுதம், உன்னுடையது மாருதிதானே? வாம்மா நீ... பெயர்... ஆ.. உதயாதானே, வாவா. சற்று இரு, என் பார் காபினட்டை எடுத்து மாருதியில் வைத்துவிட்டு வருகிறேன்'' என்று போனார்.

பரக்க விழித்தாள் உதயா ''சார் என்ன இது?''

''சாவிக்குரிய காரும். காருக்கு உரியவரின் செகரட்டரியும் சாவியை எடுத்தவருக்கு'' என்றான் அவன் நிதானமாக.

வெறித்த அவளிடம் ''மற்றவர்கள் போகவில்லை? அவர்களும் பெண்கள்தானே. அதிலும் நீதான் மகா

துணிச்சல்காரி ஆயிற்றே'' என்ற கவுதமனை அழைத்தார் சதா.

''கவுதம் நீ கடைசி ரூபா உனக்கு'' என்ற ஒரு கார் சாவியை அவனிடம் வீசிவிட்டு மின்னியுடன் சென்றார்.

ரூபா கவுதமனிடம் ஓடிவர, திரும்பி அவளுடன் அந்த காரை நோக்கி நடந்தான் கவுதமன்.

கார்கள் கிளம்பும் ஓசை, கியர் மாற்றும் ஒலி எல்லாம் ஏக காலத்தில் கேட்டது.

விறைத்து நின்ற உதயா ஒருவாறு சுயஉணர்வு பெற்றுப் பார்க்கையில் கவுதமனுடைய மாருதியையும் ''நமக்கு ''ரா''வாகத்தான் பிடிக்கும்'' என்ற ஒரு பாட்டிலைக் காலி செய்து கொண்டிருந்த ராமனையும் தவிர எதுவும் யாரும் கண்ணில் படவில்லை.

என்ன தைரியம்!

என்ன திமிர்!

குலப் பெண்களிடம் கை மீறுகிறவன் இல்லை என்று சைமன் சொன்னாரே.

அவரிடம் சொல்ல வேண்டும்.

ஆனால் முதலில்...

சுற்றும் பார்த்தாள்.

முகம் கழுவிக் கொண்ட அந்தச் சின்ன காட்டேஜ் தவிர மற்றும் சவுக்குத் தோப்பு.

நெடுஞ்சாலையிலிருந்து வெகுதூரம் உள்ளே வந்தது [illegible] வந்தது.

தூரத்தில் சின்னதாகத் தெரிந்த மாமல்லபுரத்துக் கோவில் [illegible] குறி வைத்துக் கொண்டு ஓடலாமா என்று ஒரு கணம் [illegible]தாள்.

முட்டாள்தனம் என்று அந்த யோசனையைக் கைவிட்டாள்.

இடையே எத்தனை வேலிகள், தோப்புகளா என்பது ஒருபுறம் இருக்க இந்த ஒரு குடிகாரனிடமிருந்து தப்ப எண்ணிப் பலரிடம் மாட்டிக் கொண்டால்?

கார் கதவு மூடும் சத்தம் கேட்டது.

பதைப்புடன் திரும்பிப் பார்த்தாள்.

தன் 'மினி பாரை' உள்ளே வைத்து மூடிவிட்டு ராமன் அவளை நாடி வந்து கொண்டிருந்தார்.

''அந்த சதா மாதிரி கன்னத்தைக் கின்னத்தைத் தொடட்டும், முழியைத் தோண்டி விடுகிறேன்.''

தைரியமான வார்த்தைகள்தான்.

ஆனால் நெஞ்சுக் குழிக்குள் குதிரை ஓடுவதைத் தடுக்க இயலவில்லை.

ராமன் அருகே வருவதைக் கைகால் விளங்காதவளைப் போன்று செயலற்றுப் பார்த்துக் கொண்டு இருந்தாள்.

''வாம்மா, நம்மளும் போகலாம். சாந்தோம்ல நமக்கு ஒரு பங்களா இருக்குது. இது மாதிரி வேலைக்கு என்று அங்கே போயிடலாம் வாம்மா'' என்றார் அவர் சிறு குமுறலோடு.

அவள் நகராது நிற்கவும் ''வாண்டாமா, அல்லது இங்கேயே தங்கிடலாமா? நம்ம இரண்டு பேர் மட்டுமா-'' என்று கேட்கவும் பதறிப்போய் வேகமாகச் சென்று காரில் ஏறினாள்.

''சும்மா முன்னாலேயே ஏறிக்கோ. நம்ம சம்சாரம் ஒன்றும் கேட்கமாட்டா, என்கிட்டே பயம். ஆனால் என் மாமன்

இருக்கானே, கிழவன் அவன் லோலோறிபான். வேணுமானா பின்னாலேயே இருந்துக்கோ'' என்று காரை எடுத்தார் அந்த ராமன்.

போர்டு மீட்டிங்கா?

கவுதமன்மேல் ஆத்திரம் பொத்துக் கொண்டு வந்தது அவளுக்கு.

அவனை... ஆனால் அது நாளை விஷயம்.

இன்று இவனிடமிருந்து ஒரு நகம் கூடப் படாமல் தப்பியாக வேண்டும்.

சாந்தோம் சென்றடையுமுன் தப்புவது முடியாத காரியம் என்பது புரிந்தது.

சும்மாவே மாருதி.

இந்தக் குடிகாரன் கையில் கார் பறந்தது.

கதவைத் திறந்து கொண்டு குதித்தால் துண்டு துண்டாகத் தான் பொறுக்க முடியும்.

சாந்தோம் சாலை மீதும் அதன் போக்குவரத்தின் மேலும் நம்பிக்கை வைத்திருந்த உதயா ஏமாந்து போனாள்.

சாந்தோம் சாலையை நெருங்கும் முன்னரே ராமனுடைய பங்களா வந்து விட்டது.

கேட்டைத் திறக்கும் சமயம் ஓடிவிடலாம் என்று நினைத்ததும் நடக்கவில்லை.

அதுவே வழக்கம்போல கேட்டைத் திறந்து வைத்துக் கொண்டு காத்திருந்தான் ஒரு மல்லன்.

அவனைப் பார்க்கவும் உதயா மெய்யாகவே பயந்து போனாள்.

இதுவரையிலும் எப்படியாவது தப்புவது; தப்பிச் சென்ற பிறகு கவுதமனை எப்படிப் பழிவாங்குவது என்று மட்டும் அவள் நினைத்தாள்.

இப்போது தப்ப முடியாதா என்ற எண்ணம் முதல் தடவையாகத் தோன்றியது.

நெஞ்சு படபடத்து முதுகுத்தண்டு குளிர்ந்து சிந்திக்கக் கூட இயலாது திணறிப் போனாள்.

''இறங்கி வாம்மா கண்ணு. ஆளு பார்த்தியா? மாசம் ரெண்டாயிரம் குடுக்கிறேன். சாப்பாடெல்லாம் நம்ம வீட்டோட. வேண்டாதவங்க யாரையும் உள்ளே வுடவே மாட்டான்... ம்... நீ நாளைக்குப் போனால் போதுமில்லையா? வா வா, உள்ளே வா. பீமு... பார்த்துக்கோ.''

உள்ளே வர மறுத்து முரண்டினால் என்ன என்று தோன்றிய எண்ணத்தை பீமனின் தோற்றம் ஒதுக்கியது.

ஓர் அறைவிட்டுத் தூக்கிச் சென்று உள்ளே போட்டான் என்றால் பிறகு இந்த ராவணனோடு போராடக்கூட சக்தி இராது.

அதைவிட இவனிடமே மெதுவாகப் பேசிப் பார்க்கலாமா, நான் இப்படி இல்லை. விட்டுவிடு என்று...

உள்ளே சென்றதும் நேராக ஓர் அலமாரியைத் திறந்து பாட்டிலை எடுத்துக் கொஞ்சம் கொட்டிக் கொண்டார் அந்த நாற்பது வயது மைனர்.

''பார்த்தியா, உனக்காக... அதாவது வரவளுக்காக வென்று வாங்கி வைச்சேன். நீ வந்தாக்கா நல்லதுன்னு ஆசை. வந்துட்டே. பாரு என்ன வளுவளுப்பு'' என்று சோபாவைக் காட்டினார்.

நாலு அழகிய வண்ணங்களில் சைனா சில்க் சேலைகள்.

இனி ஒரு சைனாசில்க் சேலையை மனதில் அருவருப்பு இன்றி என்றேனும் கட்ட முடியுமா?

ராமன் மீண்டும் அலமாரிப் பக்கம் திரும்பவும், முழுப் போதை ஏறுமுன் பேசி விடுவது நல்லது என்று நினைத்து அவரை அழைத்தாள்.

''மிஸ்டர் ராமன் உங்களிடம் ஒன்று சொல்ல வேண்டும்.''

''என்னா கண்ணு. சொல்லு. சொல்லு. கேக்கக் காத்துக் கிட்டு இருக்கேன்'' என்று அசடு வழிந்தார் அவர்.

அருவருப்பை சிரமப்பட்டு வெளிக்காட்டாமல் மறைத்துக் கொண்டு - ''இதெல்லாம் எனக்கு வேண்டாம். நான் இந்த மாதிரி இல்லை'' என்றாள்.

''ஏன் கண்ணு, இதைவிட ஒசத்தியா வேணுமா? இதோ ஃபாரின் பிடிக்காட்டி பட்டுச்சேலை வாங்கித் தரவா? அல்லது நகை...''

''ஒரு மண்ணும் வேண்டாம்'' என்று வெடித்தாள் உதயா.

உடனேயே குரலைத் தணித்தாள். ''மிஸ்டர் ராமன். நான்... என்னைத் தவறாக நினைத்து... சே இதோ பாருங்கள் மிஸ்டர் ராமன். நான் ஒழுக்கத்தைப் பெரிதாக நினைப்பவள். இந்த மாதிரி என்று தெரியாமல் வந்து... வர நேரிட்டு விட்டது. தயவு செய்து உடனே என்னை அனுப்பிடுங்கள்'' என்று ஒருவாறு சொல்லி முடித்தாள்.

''உடனே அனுப்புறதா...? என்னம்மா விளையாடுறியா?''

ராமன் குரல் மாறிவிட்டிருந்தது.

''அதெல்லாம் நாளைக்குக் காலையிலே டாண்ணு ஆறு மணிக்கு அனுப்பி விடுகிறேன். அதுக்கு முன்னே அனுப்ப நான் என்ன இளிச்சவாயனா. ஆங்? என்னைச் சொல்லணும். மத்த பயலுக மாதிரி முடிச்சுகிட்டு அப்புறம் எதையாச்சும் பிச்சை போட்டிருக்கணும். நான் பிரசண்டைக் கொடுத்து முதல்லேயே சந்தோஷமாக்கணும்னு நெனைச்சேன் பாரு. அது தப்பு. வாடி இங்கே'' என்று அவளை நெருங்கினார்.

''கிட்டே வராதீர்கள்'' என்று வேகமாக விலகி சோபாவின் மறுபுறம் சென்று நின்று கொண்டாள் உதயா.

''ஓடுறியா? எங்கேடி ஓடுவே. வெளியே பீமன் இருக்கான் தெரியுமா? ஒரு குரல் கொடுத்தா வந்து கையைக்

காலைக் கட்டிப் போட்டு விடுவானாக்கும்'' என்று டீபாய் மேல் வைத்திருந்த பாட்டிலை எடுத்து மீண்டும் கொஞ்சம் ஊற்றிக் கொண்டார் அந்த மனிதர்.

உதயாவின் பயம் இப்போது பரிபூரணம் ஆயிற்று.

சொன்னது போலச் செய்தால்?

பெண்ணை அடக்கப் பயில்வான் வைத்திருப்பதாகப் பெருமை அடிக்கும் ஈனன், நிச்சயமாய்ச் செய்வான்.

அப்படி என்றால்?

எவ்வளவோ கட்டுப்படுத்தியும் மீறிக் கொண்டு உடம்பெல்லாம் உதறத் தொடங்கியது.

பாட்டிலைக் கீழே வைத்துவிட்டு நிமிர்ந்த அந்த ராவணனுக்கு அவள் முகத்தைப் பார்த்ததும் சிரிப்பு வந்தது.

ஓணான் போலத் தலையை ஆட்டி ''ஆ... இப்போ... புரியுதா? அதுக்கெல்லாம் இடம் வைக்காமல் மரியாதையா நீயே வந்துவிடு'' என்று மப்பாக பேசியவனுடைய பார்வை அவள் பின்னே பாய முகம் மாறியது.

''கவுதம்!'' என்றான் குழப்பத்துடன்.

''கவுதம்!''

மறுவிநாடி அவன் கைகளுக்குள் இருந்தாள் உதயா.

அவன்மேல் இருந்த கோபம், வருத்தம், ஆத்திரம், ஆங்காரம் எதுவும் நினைவு இல்லை.

எப்படித் திரும்பினாள், எப்படிப் பாய்ந்து அவனிடம் சேர்ந்தாள் என்பது தெரியவில்லை.

ஆனால் பாதுகாப்பான இடத்தில் சேர்ந்து விட்டோம், இனி ஆபத்து இல்லை என்பது மட்டும் புரிய அவன் மார்பில் அப்படியே புதைந்தாள்.

அவளது முதுகை ஒரு கரம் ஆதரவாய் வருட, அவளை அணைத்து நின்ற கவுதமன், ''சாரி ராமன் நான் உதயாவை அழைத்துப் போகிறேன்'' என்றார் ராமனிடம்.

''ஆஆ... ஆங்...'' புரியாதவர் போலத் தலையை உலுக்கிக் கொண்டு மீண்டும் பாட்டிலை எடுத்து வாயில் ஊற்றிக் கொண்டார் ராமன்.

உடனே புது வீரத்துடன் நிமிர்ந்து ''அதெப்படி? அது எப்படி என்கிறேன். கீசெயின் விதியை மாற்றுகிறாயே? அதெல்லாம் முடியாது. எனக்கு இவள்தான் வேண்டும்'' என்று முன்னே வந்து உதயாவைப் பற்ற முயன்றார்.

மறுகணம் வேகத்துடன் தரையில் விழுந்தார்.

முக்கால் மயக்கத்தில் இருந்த மனிதர், கவுதமன் தன்னை அறைந்து தள்ளியதுகூடப் புரியாமல் கீழே கிடந்தபடி பேந்த விழித்தார்.

கோபமாக முறைத்துவிட்டு ''பார்த்துக் கொள்கிறேன் பாஸ். ஆனால் இந்தக் கை நீட்டல் அவசியம்தானா? பாவம்'' என்று ராமனுக்கு ஏந்தலாகக் கைகொடுத்து அவர் சோபாவில் சாய்ந்து கொள்ள உதவி செய்தாள் அவள்.

உதடு அழுந்த ஒருகணம் பேசாமல் இருந்தான் கவுதமன்.

பிறகு ''நான் கிளம்புகிறேன்'' என்று கூறி கை வளைவுக்[illegible] இருந்த உதயாவுடன் திரும்பினான். ''திங்களன்று [illegible] ஒரு கவர் வரும்.''

''நன்றி கவுதம் சாப். ஆனால் ஒரு சின்ன ஃபிரண்ட்ஸ் [illegible] ஸ், இந்த மாதிரி மான்குட்டிகளை எல்லாம் உங்கள் [illegible] த்திற்குள் அழைத்து வரவேண்டாம். அதற்குத் [illegible] ளைப் போலக் கழுதைகள் எத்தனையோ [illegible] மே'' என்றாள் அவள் முறுவலுடனேயே.

வெளியே கைகூப்பி பணிவுடன் நின்றான் பீமன்.

அவனிடம் ஒரு நூறைக் கொடுத்துவிட்டு உதயாவை அமர வைத்து மாருதியை ஓட்டிச் சென்றான் கவுதமன்.

கடல் காற்று முகத்தில் மோத மோத உதயாவுக்குச் சுரணை திரும்பியது.

அன்று வரையில் அவள் அனுபவித்து அறியாத அவமானத்திற்கு ஆளாக்கியவன்.

அவனோடு காரில் போகிறாள்.

உடம்பெல்லாம் எரிந்தது.

''காரை நிறுத்துங்கள். நான் இறங்கிக் கொள்கிறேன்'' என்றாள் மொட்டையாக.

''உன்னிடத்திற்கே கொண்டு போய்விட்டு விடுகிறேன் உதயா.''

''தேவையில்லை. நான் பஸ்சில் போய்க் கொள்வேன். காரை நிறுத்துங்கள்'' என்றாள் அவள் சினம் தலைக்கேற.

''உதயா...''

''நிறுத்துகிறீர்களா, இல்லையா'' என்றாள் கடித்த பற்களுக்கிடையே.

''சரி... சரி, நிறுத்தி விடுகிறேன்'' என்று காரைப் போக்கு வரத்திலிருந்து மெல்ல இடப்புறமாய் ஒதுக்கலானான் அவன்.

''ஒன்றை மட்டும் நினைவு வைத்துக்கொள் உதயா. உனக்குப் பிடிக்காத எதுவும் நிகழ நான் விட்டு விடவில்லை மறக்காதே'' என்று ஓரமாய்க் காரை நிறுத்தினான்.

பதிலே சொல்லாமல் இறங்கித் திரும்பிப் பாராமல் நடந்தாள் அவள்.

சுண்ணாம்புக் கால்வாயாய் மனம் கொதித்தது.

கண்மண் தெரியாத ஆத்திரத்தில் துடித்துக் கொண்டிருந்த அவள் தன் இருப்பிடம் செல்ல பஸ் ஏறும் வரை கவுதமன் பின் தொடர்ந்து வந்ததைக் கவனிக்கவே இல்லை.

ஏன், எங்கும் முட்டாமல் மோதாமல் எப்படித் தன் அறைக்கு வந்து சேர்ந்தாள் என்பதே அறியாத ஒன்று.

அறைக்குள் சென்றதும் அந்த சைனா சில்க் சேலையை அவிழ்த்து எறிந்தாள்.

கொணர்ந்திருந்ததில் மிக மிகப் பழைய சேலையை எடுத்துக் கட்டிக் கொண்ட பிறகு உள்ளக் கொதிப்பு சற்றே அமர்ந்தாற்போல உணர்ந்தாள்.

யார் முகத்தையும் பார்க்கப் பிடிக்காமல் உள்ளே பூட்டிக் கொண்டு படுத்து விட்டாள்.

ஆனால் உடம்புதான் அசைவற்றுக் கிடந்ததே தவிர, உள்ளம் ஓடாத ஓட்டமெல்லாம் ஓடிக் களைத்தது.

அவளை எவ்வளவு ஈனமாய் மதித்து விட்டான்!

மேல் நாடுகளில் பழகியவன், அந்தப் பழக்க வழக்கங் [illegible] கொண்ட ஈடுபாட்டில் ஏதேதோ சொல்கிறான். [illegible]விட்டுப் போகிறான் என்று இருந்தால் அதை [illegible] அவளும் ஏற்றுக் கொண்டதாகவா அர்த்தம்.

[illegible] அர்த்தம் கொள்ளும் விதமாக அவனை அவள் [illegible]யது கூட இல்லையே.

[illegible], பிரேமா போல அவளை எண்ண அவனால் [illegible]?

[illegible] தட்டளவில் பேசுகிறான்: கொள்ளு கண்டால் [illegible] குதிரை போல: நல்ல உணவிலும், துணி [illegible] விடுவாள் என்றல்லவா நினைத்து விட்டான்.

[illegible], அவன் முன்னிலையில் உதறல் [illegible]ணர்வுடன் நினைவு வந்தது.

இது எல்லாவற்றையும்விட இத்தனை வேதனைக்கும் மூல காரணமான கவுதமனின் மார்பிலேயே வெட்கமின்றி ஒண்டியதை நினைக்கையில் அவமானத்தில் முகத்தில் ரத்தமே வெளுத்தது.

அவன் முகத்தில் விழியாமலே ஒதுங்கிவிட முடிந்தால் எவ்வளவோ நன்றாக இருக்கும்.

ஆனால் இந்தச் சேலையைத் திருப்பிக் கொடுக்க வேண்டும்.

வேலையை ராஜினாமா செய்ய வேண்டும்.

அதன் பிறகானால் அவனைப் பார்க்கத் தேவையில்லை.

பார்க்கும் வாய்ப்பே இராது.

பார்க்கவே முடியாது...

தலையணையில் முகம் புதைந்து அழுதவள் அப்படியே உறங்கிப் போனாள்.

12

மறுநாள் காலையில் அவளுக்கு எழவே மனம் இல்லை.

என்னவோ பெரிதாக நேரப் போவது போலவும் பெரிதாகவும் இழக்கப் போவது போல இதயம் கனத்தது.

வேறென்ன, வேலையை விடப் போகிறாளே.

வினுவின் படிப்பு, அப்பாவின் வைத்தியம், சுந்தரி, சித்தி...

எத்தனை எத்தனை செலவுகளை எளிதாக ஈடுகட்டும் வேலை.

இப்போது திரும்பவும் திருச்சி, பத்துமணி நேரக் கணக்கு, கைக்கும் வாய்க்கும் இழுபறி, சித்தியின் புலம்பல் ஊம்... பட்டுத்தான் ஆகவேண்டும்.

பெருமூச்சுடன் எழுகையில், இத்தனைக்கும் காரணமான முன்தினம் நினைவு வந்தது.

எதிர்கால இடுக்கண் எல்லாம் மறைந்து ஆத்திரமே மேலோங்கியது.

அந்த ஆத்திரம் வடியும் முன்பாக அவசரமாகக் கிளம்பி அலுவலகம் சென்று அவன் முன் நின்றாள்.

அவள் முகத்தையே ஊடுறுவியபடி பேசாமல் இருந்தான் அவன்.

சரக்கு மலிந்தால் சந்தைக்குத்தானே வருகிறது என்று இருக்கிறானாக்கும்.

இருக்கட்டும் என்று கறுவியபடி சேலை பாக்கெட்டை மேசை மேல் வைத்தாள்.

அடுத்து ராஜினாமாக் கடிதத்தைப் பிரித்து அவன் முன்னே பார்வைக்கு நேராக வைத்தாள்.

ஒரு பார்வையில் அதை முடித்துவிட்டுக் கிழித்துக் குப்பைக் கூடையில் போட்டான்.

''இப்போதே இன்னொரு டைப் பண்ணிக் கொண்டு விடுவேன்'' என்றாள் உதயா கோபத்தில் குரல் நடுங்க.

''ஏன்!''

என்ன திண்ணக்கம் இருந்தால் ஏன் என்று கேட்பான்?

''அது உங்களுக்கே தெரியும்'' என்றாள் சுட்டெரிப்பது [illegible] பார்த்து.

''தெரியாமல்தான் கேட்கிறேன். உன்மேல் நகம் கூடப் படா [illegible] அழைத்து வந்து விட்ட பிறகு இந்த 'மெலோ[illegible]' ஏன்?'' என்று குரல் மாறாமல் விசாரித்தான் அவன்.

அவனை வெறுத்துப் பார்க்கையிலேயே 'நகம்கூடப் படாமல் [illegible]' என்று நினைத்தது நினைவுக்கு வந்தது.

''அட, அவள் நினைத்த அதே வார்த்தைகளையே அவனும் பேசுகிறானே!

குறையப் பார்த்த கோபத்தை இழுத்துப் பிடித்துக் கொண்டு, "என்னை என்னவென்று நினைத்து அங்கே அழைத்துப் போனீர்கள்? உங்... உங்களுக்கு எவ்வளவு... இது இருக்க வேண்டும்'' என்றாள் கொதிப்பைக் காட்டி,

அவன் சற்றும் கூட அசையவில்லை.

சொல்லப் போனால் அவளைப் பார்க்க வேடிக்கையாகக்கூட இருந்ததோ.

யோசிப்பது போன்ற பாவனையுடன், ''உன்னை என்னவென்று நினைத்தேன்! ...ம்? கோபப்படா விட்டால் சொல்கிறேன். கேள். கதவு, சன்னல் அத்தனையும் மூடி வைத்துக் கொண்டு மூச்சுக்குத் திணறும் ஒரு முட்டாள் என்று நினைத்தேன். அப்புறம்... நாலு பேர் எப்படி வாழ்கிறார்கள் என்பதை உனக்கு காட்டப் பெரிதாக என்ன 'இது' வேண்டும்'' என்று சிறு கேலி இழையோடச் சொன்னான்.

"எப்பேர்ப்பட்ட நாலு பேர்!'' என்றாள் உதயா இகழ்ச்சியாக.

''ஏன்? அவர்களுக்கு என்ன குறை?''

''வேறென்ன? அவர்கள்.. மனிதர்களே இல்லை என்கிற குறை மட்டும்தான்'' அவனைப் போலவே பேச முயன்றும் அதை மீறிக் கொண்டு, முன் தின நினைவில் கோபம் பொங்கிற்று அவளுக்கு,

''ராட்சசன் அவன் விருப்பம் போல நடந்து கொள்ளவில்லை என்றால் மல்லனை விட்டுக் கை கால்களைக் கட்டி... கட்டி என்றெல்லாம் அந்த ராவணன் சொன்னான் தெரியுமா?'' சொல்லுமுன் மீண்டும் கோபம் துக்கமுமாய்க் குரல் நடுங்கிற்று.

''ஷ்... ஷ்... உதயா'' என்று அவளைத் தோளில் தட்டி அமர வைத்தான் கவுதமன்.

''அதெல்லாம் சும்மா... அந்த மாதிரி யாரும் யாரையும் கட்டாயப்படுத்த மாட்டார்கள். ஏன் மின்னி பிரேமா இருவருக்கும் வேற நாட்டம் உண்டு என்பதால் நானே அவர்களை திருப்பி அனுப்பியிருக்கிறேனே.''

''ஆகா என்ன பெருந்தன்மை'' என்றாள் உதயா சட்டெனக் கொதித்து.

''பெருந்தன்மை இல்லை. சாதாரண மனிதத்தன்மை அவ்வளவுதான். அதே போல எல்லாருமே சாதாரண மனிதர்கள்தான். நேற்றுக் குடி மயக்கத்தில் ராமன் ஏதேனும் உளறியிருக்கக் கூடும். மற்றபடி சீரியசாக ஒன்றும் இல்லை'' என்றான் அவன்.

அல்பம், பேராசை என்றெல்லாம் அந்தப் பெண்கள் பேசியது உதயாவுக்கு நினைவு வந்தது.

அதெல்லாம் இவனுக்குத் தெரியாதோ?

தெரியாததால் தன்னைப் போலப் பிறரை எண்ணச் சொல்கிறானோ?

ஆனால் தானாகச் சென்றால் தவறு இல்லை என்கிறானே.

அது தவறு என்று இவன் மண்டையில் படும்படி எப்படிச் சொல்வது?

[illegible] தோன்ற, நிமிர்ந்து, ''இதே போல அவரவர் மனைவி அவரும் செய்யலாம் இல்லையா?'' என்றாள் குத்தலாக.

''பூரண உரிமை உண்டு?'' என்றான் அவன் சலனமே இல்லாமல்,

''ஆ! ஆனால் உங்கள் மனைவிக்கு?'' என்றாள் அவள் நம்பாத [illegible]

அவள் எதற்கு முயல்கிறாள் என்பது புரிந்தவன்போல புன்னகை செய்துவிட்டு ''புத்திக்கோ உடம்புக்கோ வேறு

தேடும் தேவை ஏற்பட்டாது என்கிற நிச்சயத்தைத் தராத பெண்ணை நான் மணக்கப் போவது இல்லை...'' என்றவனை அவள் இடைமறித்துப் பேசினாள்.

''நான் உங்கள் மனைவியைப் பற்றிச் சொன்னேன்...''

''அவளை என்னால் திருப்திப்படுத்த முடியும் என்கிற நிச்சயம் எனக்கு இருக்கிறது. ஆனால் என்னைத் திருப்தி செய்யக்கூடிய பெண் இருக்கமாட்டாள் என்பதால் என் மனைவி என்று ஒருத்தி வரவும் வாய்ப்பில்லை.''

திமிரைப்பார்! என்று ஆத்திரம் பொங்கிய போதும் இதைப் பற்றி மேலே பேச முடியாமல் வேறுபுறம் திரும்பினாள் அவள்.

இதுவரை பேசியதே ரொம்ப அதிகம் என்று தோன்றியது.

எதிலோ தோற்றுவிட்டாற்போல மனம் சோர்ந்தது.

சிறு அமைதியின் பின்னே ''வாழ்க்கையை இலகுவாக எடுத்துக் கொள் உதயா. ருசியாக உண்பதும், சங்கீதம் கேட்பதும், நன் மணத்தை நுகர்வதும் அழகைப் பார்ப்பதுமாய் மற்ற நான்கு புலன்களுக்கு மகிழ்ச்சியைக் கொடுப்பது தவறு இல்லை என்றால் இன்பத்துப் பாலில் மட்டும் என்ன தவறு? அதற்கு மட்டும் திருமண லைசன்ஸ் பெற்றுத்தான் ஆக வேண்டும் ஒன்றோடு ஒன்றுமட்டும்தான் என்றெல்லாம் என்ன கட்டாயம்?'' என்று வாதம் செய்தான் அவன்.

உள்ளூர வெறுத்தது அவளுக்கு,

எத்தனை விஷயங்களில் உயர்வாய் இருந்தென்ன?

இந்த ஒன்றில் இப்படி இறங்கி விடுகிறானே.

வாய்ப்புக் கிடைத்தபோதெல்லாம் திருப்பித் திருப்பி...

இனியும் தொடராமல் இதை வெட்டியே தீர வேண்டும்.

லேசான படபடப்பைக் கட்டுப்படுத்திக்கொண்டு ''தப்பு தான். அதற்கு என்ன செய்யலாம்? ஏதாவது சிவப்பு

விளக்குப் பகுதியில் குடியேறிவிடலாமா? கட்டுப்பாடு, கணக்கு என்று ஒன்றும் இராது'' என்றாள் எங்கோ பார்த்தபடி அலட்சியத்துடனேயே.

மேசைமேல் இலகுவாகச் சாய்ந்து நின்ற அவள் உடல் பூட்டிய நாண்போலச் சட்டென விறைப்பது ஓரக்கண்ணில் பட்டது.

திரும்புமுன், சட்டெனக் குனிந்து அவளது தோளைப் பற்றி இழுத்து நிறுத்தி உலுக்கி, ''என்ன சொன்னாய்?'' என்று உறுமினான் அவன்.

அவனை அதிரச் செய்தாயிற்று.

ஆனால் வெற்றி பெற்ற உணர்வு வரவில்லை.

இவ்வளவு மட்டமாகப் பேசுகிறானே என்ற வெறுப்பு தான் மூண்டது.

அதற்குள் அவனும் சுதாரித்துக் கொண்டாள்.

அவளை விட்டு விலகி, ''உளறல் பிரமாதம்!'' என்றான் ஏளனமாக.

தொடர்ந்து ''வாழும் காலம் கொஞ்சம்... அதிலும் இளமைக் காலம் மிகவும் சிறியது. இதை அனுபவித்து வாழு என்றேனே தவிர ஒரேயடியாய் அடுத்தவர் அனுபவிக்க விட்டு விடு என்றா சொன்னேன்?''

''கைக்கும் காலுக்குமாய் ஆயிரம் தளைகளைப் பூட்டிக் கொண்டு நீளமாய் ஓர் எட்டு எடுத்து வைக்கவும் பயந்து கொண்டு இராதே என்றால் ஒரேயடியாய் அவிழ்த்துப் போட்டுவிட்டு ஆடு என்றா அர்த்தம்?''

ஆக அவன் அதிர்ச்சி அடைந்தாலும் தன் எண்ணத்தை மாற்றிக் கொள்வதாக இல்லை!

எரிச்சல் மிக, "அப்படி ஆனால் அதைப் பார்க்கவும் உங்களைப் போலப் பத்து பேர் இருப்பார்கள்" என்று முணுமுணுத்தாள்.

ஆனால் அதையும் கவனித்து ''பைத்தியக்காரன் பின்னேகூட பத்துபேர்... ஆனால் அந்த பத்து பேருக்காகப் பைத்தியமாகிக் கல்லெறி படத் தேவையில்லை'' என்றான் அவன் ஓர் அழுத்தத்துடன்.

''புரியவில்லை.''

''சிவப்பு விளக்கு ஏரியா போகிறவன் பைத்தியத்தின் பின்னே போகிறவன். பைத்தியத்திடம் அடிபடவும் அடிக்கவுமாக இருவருமே நஷ்டப்படுகிறவர்கள்தான். அப்படி இரு என்று உன்னிடம் நான் சொல்லவில்லை.''

ஆக இவன் சொல்வது எல்லாம் நாயாக இரு தெரு நாயாக வேண்டாம் என்பதுதான்.

அவள் ஒரு குடும்ப விளக்காக இருக்க வேண்டும் என்ற எண்ணமே அவனுக்கு இல்லையே.

இவன் என்ன மனிதன்?

இவனை மறுத்துப் பேசவேண்டும் என்ற வெறியில் ''எல்லாமே ஒன்றுதான்'' என்றாள்.

''எப்படி?''

''அது... பின்னே பரிசை வாங்கிக் கொண்டு பதில் கொடுப்பது என்றால் அப்படித்தான் தெரிகிறது'' என்றாள் பிடிவாதமாக.

''பறவைகளைப் பார்த்திருக்கிறாயா? ஆண் இனம் இரை தேடிக் கொணர்ந்து பெண்ணிடம் கொடுத்துக் காதல் செய்யும் அதே கதைதான். இப்போது பணத்தால் பரிசு கொடுப்பதில் நிற்கிறது.''

''முதல்லே பரிசு கொடுத்து சந்தோசப்படுத்தி...''

குமட்டிக் கொண்டு வந்தது.

அந்த ராமன் - ராவணன் கொடுத்த சேலைகளை வாங்கிக் கொண்டு இளித்திருந்தால் அதில் இவனுக்கு ஒன்றுமே இல்லை.

'குட்' என்று தட்டிக்கூட கொடுத்திருப்பான்.

அடுத்து அந்த அல்பம் சதா...

அடுத்து அந்த பேராசை...

திரும்பவும் உடம்பெல்லாம் பற்றி எரிந்தது.

இந்த மாதிரி வாழ்வுக்கு இவனே தூண்டுவதா?

மிகுந்த ஆத்திரமும் அதற்குச் சற்றும் குறையாத வேதனையுமாக அவனைப் வெறித்துப் பார்த்தாள்.

எதையோ சொல்ல வாயெடுத்தவனுடைய பேச்சு நின்றது.

புரிந்து கொள்ள முடியாத பார்வையுடன் மீண்டும் தொடங்கி, ''சரி போ, உன் விருப்பம் இல்லாமல் இது போல் எதுவும் நடவாது என்பதற்கு நான் உத்திரவாதம். போய் வேலையைப் பார்'' என்றான் மெதுவான குரலில்.

[illegible]ரையைப் பார்த்தபடி அவள் பேசாமல் நிற்கவும் ''நிச்[illegible], [illegible]பேபி அவர்களுடைய பார்வைகூட உன்மேல் படவிடு[illegible]லை. சரிதானா?'' என்றான் இதமாக.

[illegible] விழிகள் பளிச்சிட... ''தோல்வியை ஒத்துக் [illegible]றீர்கள் சார்'' என்று முகம் மலர்ந்தாள் உதயா.

[illegible]ந்து முறுவலித்து விட்டு ''என் தூண்டுதல் இல் [illegible]வே மாறுவாய் என்கிற நிச்சயம்'' என்றான் அவன்.

[illegible]மாகத் தலையைச் சிலுப்பி விட்டுச் சென்றாள் [illegible]

[illegible] வேண்டுகோள்'' என்று அவளை நிறுத் [illegible].

[illegible]''

''எதிலுமே முதல் தடவைதான் கொஞ்சம் கஷ்டப் படும்... அது முடிந்துவிட்டால் தொடர்வதற்கென்ன?''

அவள் புரியாமல் விழிக்கவும், ''அதுதான் 'இந்த சார் மோர்கள் ஏன்?' கவுதம் என்றே அழைக்கலாமே' என்றான் முறுவலோடு.

சம்பளம் கொடுப்பவரை பேர் சொல்லி அழைப்பதாம்!

திருச்சியில் கணக்கு எழுதிய கடை முதலாளி கேட்டால்...

நினைக்கையிலே சிரிப்பு வந்தது.

அந்தச் சிரிப்புடனேயே தன்னிடத்திற்குச் சென்றாள்.

இடையிலே இந்த நிகழ்ச்சி நடவாததுபோல ஒதுங்கிப் போயிற்று.

அவன் கிட்டத்தட்ட இந்த 'இலகு வாழ்வு'ப் பேச்சை எடுப்பதே இல்லை.

அந்தப் பேச்சு இல்லாததால் அதன் தொடர்பாக வரக் கூடிய கூச்சம், அருவெறுப்பு, சங்கடம், ஆத்திரம் எதுவும் எழவும் வழி இல்லாது போயிற்று.

சாதாரணமான வேலை, கிண்டல், சிரிப்பு என்று வாழ்க்கை எளிதாக ஓடியது.

இடையே ராதையை மூன்றுமுறை உதயா சந்திக்க நேர்ந்தது.

இரண்டு தடவை அவர்கள் வீடு கட்டும் இடத்தில்.

ஒரு தரம் உதயா செருப்பு வாங்க சென்றபோது.

தடவைக்குத் தடவை ராதையின் மேல் பிரியம் அதிகரிப்பதை உதயா உணர்ந்தாள்.

கோபம் என்கிற ஒன்றை இவள் என்றேனும் உணர்ந் திருப்பாளா என்பதுபோல அப்போதும் ஒரு புன்முறுவல்.

இவள் வீட்டை எதிர்த்துத் திருமணம் செய்தாள் என்றால், உதயாவுக்கு வியப்பாய் இருந்தது.

ராதையின் குடும்பத்தில் கவுதமனுக்குத் தனியிடம் இருந்தது.

அவளது பேச்சு பெரும்பாலும் கவுதமனைப் பற்றித் தான் இருக்கும்.

அல்லது அவளது மகனைப்பற்றி.

தன் காதல் மணம் பற்றிக் கூட ஒருதரம் சொன்னாள்.

இருப்பது சென்னையாயினும் இருவர் குடும்பத்துக்கு சொந்த ஊர் ஒன்றே, ஊர்த் தகராறை அப்படியே உடும்பாய் பற்றியிருந்தனர் பெரியோர்.

இங்கே மக்கள் இருவரும் சந்தித்து காதலிக்க பெற்றோர் எதிர்க்க, இருவருமே குடும்பத்தை விட்டு வெளியேறி விட்டனர்.

உறவைப் பிரிந்திருப்பதைத் தவிர கஷ்ட நஷ்டம் என்று பெரிதாக ஒன்றும் இல்லை.

எள்ளுருண்டைக்கு மேல் ஆசைப்படாவிட்டால் [illegible]ழக்கு ஏன் வருகிறது.

இப்போது மகன் பிறந்த பிறகு அங்கங்கே இருவர் [illegible]ற்றோரும் நின்று பார்ப்பது கண்ணில் படுகிறது.

''[illegible]ின்னே நீங்கள் போய்ப் பார்ப்பதுதானே?'' என்று [illegible]ாள் உதயா.

''[illegible]தெப்படி? என்று ஆசி வேண்டியபோது உதைத்து [illegible]னார்களே. இனி அவர்களாகத்தான் வரவேண்டும். [illegible] அப்படி வந்தால் பிகு பண்ணக்கூடாது என்று [illegible] சொல்லியிருக்கிறேன்'' என்றாள் ராதை.

[illegible]ம் பிரியமும் கொண்ட இனிய கவலை.

"என் கதை இருக்கட்டும். வேற ஒன்றும் விஷயம் இல்லையா.'' என்று குறும்பும் கனிவுமாக வினவினாள் ராதை.

தோளைக் குலுக்கி விட்டுக் குழந்தைக்கு விளையாட்டு காட்டினாள் உதயா.

ஒருநாள் சற்றுத் தனியாகப் பேச வேண்டும் என்று உதயாவைப் பூங்காவுக்கு அழைத்துச் சென்றாள் அனிதா.

''உன் சதா எங்கே?''

''ஏதோ இன்டர்வ்யூ என்று பங்களூர் போயிருக்கிறது' என்றாள் அனிதா அசுவாரசியமாக.

''இதைக் கொஞ்சம் சிரித்த முகமாய்ச் சொல்வதற்கு என்னவாம்? ம்... இனி பங்களூர் வாசியா! நான் தசராவுக்கு வந்து டேரா போட்டு...'' என்று கிண்டலாகப் பேசத் தொடங் கியவள், தோழியின் முகத்தைப் பார்த்து ''என்ன அனிஷ் இதோ பார், என்ன விஷயம்?'' என்று பரிவாக வினவினாள்.

''உதயா, அவருக்கு வேலை கிடைக்கப் போவதும் இல்லை; எங்களுக்குத் திருமணம் நடக்கப் போவதும் இல்லை. அங்கேயானால் அப்பா... எனக்கு வேற இடத்தில் முடிவு செய்யப் போகிறார்'' என்று விசும்பினாள் அனிதா.

''ஏய்! என்ன இது!... உங்களில் காதல் திருமணம் எல்லாம் ஒன்றும் இல்லை, அங்கிள் சம்மதிப்பார் என் றெல்லாம் சொன்னாயே!''

''இப்போதும் அப்பா சம்மதிக்கத்தான் செய்வார். ஆனால் சொன்னால்தானே. வேலை கிடைக்கும்வரை சொல்லவே கூடாது என்று சதாவின் பிடிவாதம், கொஞ்ச நாட்களாகவே வீட்டில் கல்யாணப் பேச்சுதான்... 'காரணம் இல்லாமல் வேண்டாம் வேண்டாம் என்று என்ன உளறல்' என்று நேற்று அப்பா அதட்டினார் ரொம்பக் கோபமாக...

அப்பா கம்பெனியில் அவரை ஆஸ்திரேலியாவுக்கு அனுப்பு வதாக ஏற்பாடாம். செல்லும்முன் என் திருமணத்தை முடித்து விடுவதாக இருக்கிறாராம். நானானால்...''

உதயாவுக்கு ஓர் ஐடியா உதித்தது.

ஆனால் அது எந்த அளவுக்கு வெற்றி பெறக்கூடும் என்று நிச்சயம் இல்லாததால் அனிதாவிடம் ஒன்றும் சொல்லாமல் விட்டு விட்டாள்.

'இந்து' விளம்பரம் எல்லாம் முயற்சிக்கிறாரா, அனி? என்று மட்டும் கேட்டுத் தெரிந்து கொண்டாள்.

இந்துவில் கொடுத்திருக்கிறார். மொய்க்கப் போகி றார்கள் என்று தனக்குத் தெரிந்த ஒரு கம்பெனியின் விஸ் தரிப்பு. வேலை வாய்ப்புப் பற்றி அன்று காலையில் கவு தமன் சொன்னது நினைவு வர மறுநாள் தேனீர் வேளைக் காகக் காத்திருந்தாள்.

தேநீர் வேளை வந்தபோது வாய்விட்டுக் கேட்க முடியாமல் திண்டாடிப் போனாள்.

அவன் ஜபர்தஸ்து பாராமல் பழகுகிறவன்தான்.

ஆனால் இதை அதிகப் பிரசங்கம் என்ற கருதி விட்டால்?

அவனிடம் உதவி கேட்டுப் பழக்கம் இல்லாததால் வந்த தயக்கம் வேறு.

ஒவ்வொரு விதமாய்த் தொடங்க எண்ணி அது சரி யில்லை என்று ஒதுக்கி இன்னொன்றை அவள் யோசித்துக் கொண்டிருக்கையில் அவனாகவே தன் பேச்சை இடையில் நிறுத்தி ''என்ன உதயா என்ன வேண்டும்? சொல்லி விடு'' என்றான் கவுதமன் புன்னகையோடு.

''என் சிநேகிதி அனிதா என்று சொல்லியிருக்கிறேன் [illegible]? அவளுக்காக ஓ... ஒன்று செய்ய வேண்டும்'' என்று [illegible]டென்று உடைத்தாள் உதயா.

''ஓ மாட்டிக் கொண்டு விட்டாளாக்கும்? அதற்குத் தான் எத்தனையோ, கிளினிக்குகள் இருக்கின்றனவே'' என்றான் அவன் சற்று அலட்சியமாக.

''எதற்கு'' என்று அவள் - விழிக்கவும் ''விஷயம் அதில்லை என்று தெரிகிறது. அதைப் பற்றி மேலே சொன்னால் அடிக்க வருவாய். முதலில் நீ சொல்ல வந்ததைச் சொல்லு...!'' என்று ஊக்கினான்.

தொடங்கியவதை விட்டுவிடக் கூடாது என்று உதயாவும் ஒருவாறு அனிதா சொன்னதையெல்லாம் சொல்லி முடித்தாள்.

''உன் தோழி ஒன்றும் ஒளிவு மறைவாய் அந்தப் பையனோடு பழகவில்லை. நானே அங்கங்கே பார்த்திருக்கிறேன். மிஸ்டர் சைமனுக்கு மட்டும் தெரியாமலா இருக்கும்? ஒரு வேளை அவளே சொல்லட்டும் என்று வேண்டுமானால் காத்திருக்கலாம். அல்லது சொல்லும் அளவுக்கு உறுதியானது என்று மகளே எண்ணவில்லை என்றுகூட நினைத்திருக்கலாம்'' என்றான் அவன்.

''எப்படியோ இப்போது அவர் வெளிநாடு செல்லுமுன் அனிதாவின் திருமணத்தை முடித்து விடுவதில் உறுதியாக இருக்கிறார். இங்கானால் சதானந்தன் வேலை கிடைக்குமுன் - அதாவது தன் முயற்சியினால் வேலை கிடைக்கும் முன் ஒன்றும் கூடாது என்பதில் ஒரே உறுதியாக இருக்கிறார். இடையில் அனி...''

''அனியாயமாய்க் கரைகிறாளாக்கும்...'' என்று கவுதமன் கிண்டலாகக் குறுக்கிட்டான்.

உதயா கோபத்துடன் முறைக்கவும் கைகளை உயர்த்தி ''ஓகே ஓகே... கேலி பேசவில்லை, சரிதானா? இப்போது

இந்த விஷயத்தில் நான் என்ன செய்யக் கூடும்? அதைச் சொல்லு'' என்று கண்ணில் சிரிப்புடனே வினவினான்.

உதட்டைக் கடித்துக் கொண்டு மவுனமானாள் உதயா.

''ம்? சொல்லு உதயா? சொன்னால்தான் எனக்கும் தெரியும். என்னிடம் என்ன உதவி கேட்க நினைத்தாய்? நினைத்து வந்ததைச் சொல்லிவிட வேண்டியதுதானே'' என்று தூண்டினான் அவன்.

''வந்து... வந்து சார், நேற்று இந்து பேப்பரில் உங்களுக்குத் தெரி... வேண்டியவர் விளம்பரம் கொடுத்திருந்தாரே... ஒரு விஸ்தரிப்புக்காக நிறைய வேலைகளுக்காக ஆள்வேண்டும் என்று, அதில்... அதில் ஒரு வேலைக்கு...''

''ம்... ம்...?''

''அதிலே ஒரு வேலைக்கு வெளியே தெரியாமல் சதானந்தனை நீங்க சிபாரிசு செய்ய முடியுமா சார்? நல்ல தகுதி உள்ளவர் சார். எம்.பி.ஏ. சார்.''

''ரொம்ப முக்கியம் போல, வெளியே பெருமையாகச் சொல்லக் கூடாதா?'' என்றான் அவன் சோகமாக.

அவனது சம்மதம் புரிந்து, ''ப்ளீஸ் சார்'' என்றாள் உதயா கெஞ்சுதலாக.

கண்கள் பளபளக்க, ''ப்ளீஸ் என்னது? ''' என்று புருவங்களை உயர்த்தினான் அவன்.

ஒரு கணம் தயங்கி விட்டு, கன்னம் சிவக்க, ''ப்ளீஸ் [illegible]'' என்றாள் உதயா.

லேசாகச் சிரித்துவிட்டு, 'ஒகே, ஆர்.ஜி.என். நண்பர்தான் ஏற்பாடு செய்யலாம். ஆனால் வேலை சரியாகச் செய்யவில்லை என்றால் எனக்காகப் பாராமல் விலக்கி விடும் [illegible] சொல்லித்தான் சிபாரிசு செய்வேன், சரிதானா?'' என்றான் அவன்.

‘‘சரிதான் சார், சதா பொறுப்பாக வேலை செய்வார் சார். வந்து ரொம்ப நன்றி சார்’’ என்றாள் உதயா குதூகலத்துடன்.

‘‘ம், காரியம் ஆனவுடன் சார்?’’ என்று குறை கூறிய போதும் சொன்னதுபோல சதானந்தனுக்கு வேலைக்கு ஏற்பாடு செய்தான் கவுதமன்.

ஸ்விட்சைப் போட்டால் மோட்டார் ஓடித் தண்ணீர் மேலே தொட்டிக்கு ஏறிக் குழாயில் வந்து விழுவது போல கவுதமனின் சிபாரிசைத் தொடர்ந்து மளமளவென்று வேலைகள் நடந்தன.

சதானந்தனுக்கு வேலை கிடைத்தது.

அனிதாவும் அவனுமாகச் சென்று சைமனிடம் தங்கள் காதலை எடுத்துரைத்தனர்.

திருமணம் நிச்சயம் நடந்தது.

அந்த ஞாயிறன்று திருமணமும் நிறைவேறியது.

அனிதாவின் தனி அழைப்பின் பேரில் கவுதமனும் வந்திருந்தான்.

இந்தத் திருமணத்தின் அடிப்படையே, முதல் ஸ்விட்சே தான் தான் என்பதைக் காட்டிக் கொள்ளாமல் இலகுவாக அவன் பழகிய விதத்தைக் கண்டு உதயாவின் உள்ளம் குளிர்ந்தது.

வீட்டில் விட்டு விடுவதாகக் கவுதமனே அவளை அழைத்து வந்தான்.

வரும் வழியெல்லாம் அவளுக்கு ஒரே யோசனை.

அறைக்கு அழைக்க வேண்டும் அல்லவா?

அவன் வந்தால் என்ன கொடுப்பது?

வீட்டுக்கார அம்மாளிடம் முப்பது காசு கொடுத்து விட்டு ஓர் எலுமிச்சம் பழம் பறித்துப் போட்டுக் கொடுத்து விடவேண்டியதுதான்.

அவள் கூறியபடி வீட்டின் முன்னே காரை நிறுத்தியவன், காரை பெயர்ந்த சுவரில் கவனத்தைச் செலுத்தி ‘‘இந்த ஓட்டை வீட்டிலா குடியிருக்கிறாய்’’ என்று சற்று அதிக மாகவே வியந்தான்.

‘‘மாத வாடகை நூறுதான். தெரியுமா?’’ என்றாள் அவள் பதிலுக்கு.

‘‘அதிகம், மிகமிக அதிகம். குறைந்தபட்சம் நூற்றைம்பது ரூபாய் அதிகம்’’ என்றான் அவன் ஆணித்தரமாக.

‘‘நூற்றைம்பதா!’’ என்று ஒரு கணம் திகைத்தவள் மறுகணமே புரிந்து கலகலவென்று நகைத்தாள்.

‘‘ஆமாம் கூரை இடிந்து தலையில் விழும் அபாயத் [illegible]க்குத் துணிந்து குடியிருக்க வேண்டும் இல்லையா? [illegible]யில் ஐம்பதேனும் தந்தால் ஒழிய மனிதர் வசிக்கத் [illegible]ந்த வீடு இல்லை. ஊரிலேயே பெரிய கட்டடக் கம்பெனி [illegible]ள் ஒன்றின் எம்.டி. நான், என் செகரட்டரி இந்த இடிந்த [illegible]ல் வசிப்பது என்றால் எனக்கு மகாக் கேவலம். [illegible]ளைக்கே ஒரு ஃப்ளாட்டுக்கு ஏற்பாடு செய்கிறேன். ம்... [illegible] பிடிக்கவில்லை என்றால் என் வீடு உனக்காகத் [illegible] எப்போதும் காத்துக் கொண்டே இருக்கிறது’’ [illegible] கண் சிமிட்டிச் சிரித்தான் அவன்.

[illegible] காட்டி விரலால் பத்திரம் காட்டிவிட்டுச் [illegible]யே காரை விட்டு இறங்கினாள் அவள்.

‘‘[illegible]!’’ என்று அழைத்தபடி குதித்தோடி வந்தான் வினு.

[illegible] முகமெல்லாம் மலர்ந்து விகசிக்க, ‘‘வினு, [illegible]ணா, நிஜமாகவே நீயாடா? நீ எங்கே இங்கே?’’ [illegible]ம் மகிழ்ச்சியுமாக தடுமாறினாள்.

‘‘[illegible] அண்ணனுக்கு இங்கே ஏதோ வேலையாம், [illegible] வந்தேன்’’ என்று தமக்கையின் தோளைக் [illegible]டு பதில் கூறினான் தம்பி.

அதன்பிறகுதான் சற்று ஒதுங்கிப் பசுபதி நிற்பதைக் கூடக் கவனித்தாள் உதயா.

''ஹல்லோ பசுபதி'' என்றாள் முகமலர்ச்சியுடனேயே ''தம்பியை அழைத்து வந்ததற்கு ரொம்பத் தாங்க்ஸ்.''

பதிலேதும் சொல்லாமல் அவளை வெறித்துப் பார்த்தான் பசுபதி.

•

13

பசுபதி என்றைக்குமே கலகலப்பாய்ப் பேசிச் சிரிக்கிறவன் இல்லை என்றாலும் முகமன், குசலம், பதில் எல்லாம் கணக்காக இருக்கும்.

இன்று அவன் பதிலேதும் இன்றி வெறிக்கவும் ஒரு மாதிரி இருந்தது.

அவளது சங்கடத்தைக் கூட்டுகிறவன் போலக் கவுதமனும் காரை விட்டு இறங்கி வந்து சேர்ந்தான்.

வினுவைப் பார்த்தபடி, ''வினு என்றால் உன் தம்பியா?' மிகவும் கெட்டிக்காரனாகத் தெரிகிறானே'' என்றான் குரலில் பாராட்டுத் தொனிக்க.

பசுபதி இமை தட்டாமல் வெறிப்பது புரிந்தது.

ஒரு சிறு தயக்கத்தின் பின் வேறு வழியின்றிக் கவுதமனுக்கும், வினு பசுபதிக்கும் அறிமுகம் செய்து வைத்தாள்.

கவுதமனை ஏற இறங்கப் பார்த்த பசுபதியின் முகத்தில் சிவுசிவுவென்று ஆத்திரம் வெளிப்படையாக தெரிந்தது.

பசுபதியைக் கணத்தில் அளவிட்டு முடித்த கவுதமனுடைய பார்வை சன்னச் சிரிப்புடன் வினுவிடம் திரும்பியது.

''வேலை நேரத்தில் கூட உன் அக்காவுக்கு உன் நினைவுதான். உன்னைப் போல புததிசாலி உலகத்திலேயே கிடையாதாமே'' என்று வெட்கமின்றி ஐஸ் வைத்தான்.

உச்சி குளிர்ந்து, புதியவரிடம் பேசும் கூச்சம் விலகி ''இது உங்கள் காரா சார்? மாருதி சுலபமாய் நூறு கிலோ மீட்டர் போகும் என்று என் சினேகிதன் சொன்னானே! நிஜமா?'' என்று ஆர்வத்துடன் விசாரித்தான் வினாயகம்.

''ம்... நன்றாய்... ஆனால் சிட்டிக்குள் போவது கஷ்டம். சிட்டியை விட்டு வெளியே என்றால் பறக்கும். அன்று மாமல்லபுரம் சென்றபோது அப்படித்தானே உதயா?... ரொம்ப நாள் கழித்து சந்தித்து இருக்கிறீர்கள். இடையில் நான் நந்தியாய் நிற்பது நியாயம் இல்லை. ஆனால், ஒரு நிமிடம் வருகிறாயா, உதயா? அலுவலக விஷயம்'' என்றான் கவுதமன் மன்னிப்பை வேண்டும் ஒரு முறுவலுடன்.

ஓர் எட்டு எடுத்து வைத்ததும், ''நாளைக்கு மற்ற ஸ்டாஃப் எல்லாம் வருமுன் ஓர் அரைமணி நேரம் முன்னதாக வந்து விடு. தனியாகக் கொஞ்சம் வேலை செய்ய வேண்டும். அப்போது வரட்டுமா?'' என்று மேடை ரகசியம். போலத் தணிந்த குரலில் தெளிவாகக் கூறிவிட்டு நிமிர்ந்து மற்றவர்களிடமும் லேசாகத் தலையசைத்து விட்டுத் திரும்பிச் சென்றான்.

ஓரக்கண்ணால் பசுபதியைப் பார்த்தாள் உதயா.

எதிர்பார்த்தது போலவே அவன் முகத்தில் எள்பொறிந்தது.

இவனை யார் காரைவிட்டு இறங்கிவரச் சொல்லி அழைத்தார்கள் என்று கவுதமன் மேல் உள்ளூர எரிச்சல்பட்டாள்.

ஆனால் அதைக் காட்டாமல், ''உள்ளே வாருங்கள்'' என்று அழைத்துச் சென்றாள்.

அந்த, வீட்டின் முன் ஹாலில் விருந்தினரை அமர வைக்கவும் உபசரிக்கவும் வசதியிருந்தது.

[illegible]போனால் அங்கிருந்து பார்த்துவிட்டுத்தான் [illegible] எதிர்கொள்ள வினு ஓடிவந்ததே.

''அப்பா இப்போது எப்படி இருக்கிறார்கள். வினு சுந்தரிக்கு நான் அனுப்பிய வளையல் பிடித்ததா?.. உ.... உங்கள் அம்மா சுகமா பசுபதி?'' என்று விசாரித்தாள் உதயா.

அதற்குப் பதிலேதும் சொல்லாமல், ''இன்று ஞாயிற்றுக் கிழமைகூட ஆபீசா? அல்லது ஏதோ சொன்னாரே, மாமல்ல புரம் என்று, அதுபோல அதிகாலை ட்ரிப்பா?'' என்றான் அவன் கடுமையான குரலில்.

மாமல்லபுரம் பற்றி ஏன் பேசினான் என்று உள்ளூர எரிச்சல் உதயாவுக்கு.

இப்போது பசுபதியும் கேட்கவே யார்மேல் என்றில் லாமல் கோபம் வந்தது.

''இன்று என் தோழி அனிதாவின் திருமணம்'' என்றாள் சுருக்கமாக.

''இதற்குப் போக அவர் துணை வேண்டுமாக்கும்'' என்றான் அவன் நக்கலாக;

''திருமணத்துக்கு வந்திருந்தவர், கொணர்ந்து விட்டு விட்டுப் போகிறார். அவ்வளவுதான்'' என்று முடித்து விட்டு வேண்டும் என்றே தம்பியின் பக்கம் திரும்பிக் கொண்டாள் அவள்.

''ம், நீ சொல்லு வினுக் கண்ணா, அப்பாவைப் பற்றி முதலில் சொல்லு...''

பசுபதிக்கும் சேர்ந்து வினு பேசிக் கொட்டினான்.

வகுப்பில் முதல் ராங்க் வந்தது. கிரிக்கெட் டீமில் இடம் கிடைத்தது. அடுத்த ஸ்கூல் டீமை ஜெயித்தது. அடுத்த மாட்சில் மழை வந்தது, இத்யாதி, இத்யாதி.

''நான் நாற்பது ரன் எடுத்தேன் அக்கா. ஹையஸ்ட் ஸ்கோர், சின்னக்காவிடம் சொன்னால் கிரீடம் சூட்டு

னார்களா என்று கேட்கிறாள். எனக்கு கஷ்டமாக இருந்தது. நானும் இங்கேயே ஸ்கூலில் சேர்ந்து விடட்டுமாக்கா? நீயில்லாமல் அங்கே எனக்குப் பிடிக்கவே இல்லை'' என்றான் தமக்கையின் மேல் உராய்ந்தபடி.

தொண்டை அடைக்கத் தம்பியின் தலையை வருடினாள் உதயா.

''உன் அக்காவின் முதலாளிக்கு அது வசதிப்படுமோ என்னவோ'' என்றான் பசுபதி ஒரு மாதிரி குரலில்.

''ஏன் அப்படிச் சொல்கிறீர்கள்?'' என்றாள் உதயா ஆத்திரத்துடன்.

''பின்னே காலையில் சீக்கிரமா, மாலையில் லேட்டாக மகாபலிபுரத்தில் அதிகப்படியாக என்று எத்தனையோ வேலை வைத்திருப்பார் போலிருக்கிறதே. நீ அதைப் பார்ப் [illegible], இவனைக் கவனிப்பாயா?'' என்றான் அவன் குத்தலாக.

''நான் வேலை செய்வது கட்டட கம்பெனியில், கட்டடங் களைப் பார்க்க அங்கு இங்கு என்று போக வேண்டி யிருக்கும். இதில் கணக்குப் பார்க்க முடியாது. இப்போது நீங்கள் எங்கே தங்கப் போகிறீர்கள்? இங்கே வினு வேண்டுமானால் இரண்டு நாள் தங்கலாமே தவிர நீங்கள் முடியாது'' என்றாள் உதயா கோபத்தைத் அடக்கிக் கொண்டு.

''[illegible] அவசியமும் இல்லை'' என்றான் அவன் விறைப்பாக.

''எனக்குத் தெரிந்தவர் வீடு இருக்கிறது அங்கே ஒரு [illegible]. இரவு ரிஷப்ஷனுக்கும் இருந்துவிட்டு நாளை [illegible] வேண்டும்! உன்னைப் பார்க்க வேண்டும் [illegible] என்றுதான் அழைத்து வந்தேன். பார்த்துக் கொள். [illegible] காலையில் வருகிறேன்'' என்று அவள் பதில் [illegible] மடமடவென்று வெளியே நடந்துவிட்டான்.

அவன் பின்னே ஓடிச் சென்று கெஞ்சுவாள் என்று நினைத்தானோ; கேட்டருகில் நின்று திரும்பிப் பார்த்தான்.

அவளும் கொதித்துக் கொண்டிருந்ததால் அசையாமல் இருந்துவிடவே திரும்பிச் சென்றே விட்டான்.

''என்னக்கா?'' என்று சிறு பயத்துடன் வினவினான் சிறுவன்.

சட்டென்று முகத்தைச் சரிப்படுத்திக் கொண்டு, ''ஒன்றும் இல்லையே வினு பசுபதி ஏதோ திருமணத்துக்கு போக வேண்டுமாமே, போய்விட்டு, நாளை வருவார். நீ வா இன்று எங்கேயாவது போய் வரலாமே?'' என்றாள் தம்பியிடம் பிரியமாக.

வருகிற வழியில் ஒரு கிரவுண்டில் இரண்டு காலேஜ் டீமுக்குள் கிரிக்கெட் மாட்ச்சாம். அதைப் போய்ப் பார்க்கலாமா அக்கா? அப்புறம் எனக்குப் பருப்பு உருண்டைக் குழம்பு வைத்துத் தருவாயா? அம்மாவிடம் கேட்டால் தொல்லை செய்யாதே என்று திட்டுகிறார்கள்.''

உதயாவின் கண்களில் நீர் தளும்பியது.

திருச்சியில் இருக்கையில் ஞாயிறு ஸ்பெஷல் பருப்பு உருண்டைக் குழம்பு, பிள்ளை ஆசையாய்க் கேட்டால் இந்தச் சித்தி செய்து கொடுத்தால் என்னவாம்?

தம்பியைக் கிரிக்கெட் மாட்ச்சில் உட்கார வைத்து விட்டு, வேண்டியவற்றை வாங்கி வந்து பருப்புருண்டைக் குழம்பு, சாதம், உருளைக் கிழக்கு மசாலாக்கறி எல்லாம் செய்து வைத்தாள். மீண்டும் கிரவுண்டுக்குச் சென்று தம்பியுடன் அமர்ந்து மாட்ச் பார்த்தாள்.

உணவு முடிந்து மீண்டும் சென்று பார்த்தார்கள்.

இப்படி விழுந்து பிடித்தால் அடிபட்டு விடாதா என்று உதயாவுக்கு ஒரே வியப்பு.

''அதெல்லாம் 'டெக்னிக்' இருக்கிறது அக்கா வலிக்காது'' என்று அனுபவப் பெரியவனாய் அளந்து விட்டான் சகோதரன்.

கடைசியில் இவர்கள் இருவரும் ஆதரவு காட்டிய 'டீம்' வென்றுவிட ஆனந்தமாய் ஒரு கொக்கோபாரை வாங்கித் தின்றபடி திரும்பி வந்தார்கள்.

சாவித்திரி அம்மாள் உதயாவின் தம்பிக்கு என்று கேக் கொடுத்தாள்.

உண்டு விட்டு அக்காவும் தம்பியுமாய்க் கொஞ்சம் 'வாக்கிங்' போய் வந்தார்கள்.

ஏதேதோ வளவளத்தபடியே உறங்கிப்போனான் தம்பி.

அவன் தலையை வருடியபடி வெகுநேரம் உட்கார்ந்திருந்தாள் உதயா.

இவனை நிறையப் படிக்க வைத்துப் பெரிய ஆளாக ஆக்க வேண்டும்.

என்ன செலவானாலும் சரிதான்:

இப்போதே முடிந்த அளவு சேர்த்து ''டெபாசிட்'' பண்ணி வைக்க வேண்டும்...

இதற்கு மேல் எப்படி செலவைக் குறைப்பது?

காலைக் காபியை விட்டுவிடலாம்...

மறுநாள் அதிகாலையிலேயே எழுந்து தம்பிக்காக சமையல் செய்து வைத்துவிட்டு தானும் சீக்கிரமாகவே கிளம்பினாள் உதயா.

அரைமணி நேரம் முன்னதாக வரச் சொன்னானே!

[illegible] 'பர்மிஷன்' கேட்டுக் கொண்டு வந்து விடுவதாகக் [illegible] அறையிலேயே இருக்கும்படி தம்பியை பணித்தாள்.

[illegible] மணிக்கே கிளம்பி விட்டபோதும் காலையில் [illegible] சொன்ன பசுபதிக்காகப் பொறுமையை [illegible] பிடித்துக் கொண்டு காத்திருந்தாள்.

அவனைப் பாராமல் போய்விட்டால் அதை வேறு குற்றமாக அவன் எடுத்துக் கொண்டு விடுவானே.

வேண்டும் என்றோ அன்றி அப்போதுதான் வர முடிந்ததோ எட்டே முக்காலுக்குத்தான் வந்து சேர்ந்தான்.

திருமணம் நன்றாக நடந்ததா? அங்கே இடம் வசதியாக இருந்ததா என்று ஓரிரு பொதுப்படையான கேள்வியோடு காபியை அளித்துவிட்டு, ''நான் கிளம்ப வேண்டும்'' என்றாள் உதயா தயக்கத்துடன்.

காபியை நிதானமாகக் குடித்துவிட்டு, ''ஆமாம். தனியாகக் கொஞ்சம்... ஏதோ வே... லை என்று முன்னதாக வரச் சொன்னாரே. பர்சனல் செகரட்டரியோடு மற்றவர் அறியாமல் செய்ய எத்தனையோ இருக்குமே'' என்று குதர்க்கமாகப் பேசினான் பசுபதி.

இந்த வார்த்தைகளைத் தப்பாக எடுக்கலாம் என்று அறியாமல் சொன்னானோ?

அவனோடு வாதாடிக் கொண்டு நிற்க நேரமோ மனமோ இல்லாமல், ''மதியம் வருகிறேன். வினு டாடா'' என்று கிளம்பினாள் அவள்.

கூடவே நடந்தபடி, ''அவர் விட்டால்தானே'' என்றான் பசுபதி. ''மற்ற ஸ்டாஃப்போன பிறகு அவர்கள் அறியாமல் செய்ய எத்தனையோ - இருக்குமே...'' என்றான் தொடர்ந்து

அறியாமல் சொல்லவில்லை. வேண்டுமென்றே அவளை மட்டம் தட்டவென்றே பேசுகிறான்.

இவன் யார் அவளை மட்டம் தட்டிப் பேச?

ஆத்திரம் பொங்கிய போதும் தம்பியின் முன் ஒன்றும் பேசமுடியாமல் மடமடவென்று நடந்தாள் உதயா.

பசுபதி மேல் வந்த கோபத்தைவிட கவுதமனின் மேல் அதிக ஆத்திரம் வந்தது.

என்ன மாதிரியெல்லாம் அவமானப்பட வைத்து விட்டான்.

உள்ளே சென்றதுமே வெடித்தாள். ''ஏன் அப்படிப் பேசினீர்கள்?'' என்று சீறினாள் அவனிடம்.

''எப்படி?'' என்று புருவங்களை உயர்த்தினான் அவன்.

''அதுதான் நாம் நமக்குள்... வந்து... என்னை ஏன் சீக்கிரமாக வரச் சொன்னீர்கள்?'' என்றாள் சீற்றமாகவே.

''வேலை உதயா வேலை! சீக்கிரமாக நோட்புக் பென்சிலோடு வருகிறாயா? ஒரு புது 'வென்ச்சர்' கிடைத்தால் அரசாங்கம் அனுமதிக்கிற லாபமே இரண்டு லட்சம் வரும்... ரெடியா!'' என்று அவசரப்படுத்தினான்.

மெய்யாகவே பெரிதான வேலைதான்.

ஆனாலும்...

யோசிக்க நேரம் இல்லாமல் மடமடவென்று 'டிக்டேட்' செய்தாள்.

சுறுக்கெழுத்தில் குறித்துக் கொண்டதை அவள் டைப் செய்து கொணர்ந்து வைத்ததும் சரிபார்த்துக் கையெழுத்திட்டான்.

[illegible]ன் இடத்திற்குச் சென்று அவள் அதைக் கவரில் இட்டு [illegible]கையில் அவனாகவே அங்கே வந்து கேட்டான்.

''[illegible]லைக்கோட்டை மன்மதன் இவன்தானா?''

[illegible]தில் ஏளனத்திற்கு என்ன இருக்கிறது?

[illegible]லே பேசாமல் ''ரிஜிஸ்டர்டு'' என்று தெளிவாகப் [illegible] எழுத்தில் கவரின் மேல் எழுதினாள் உதயா.

[illegible]டைய பதிலுக்காகக் காத்திராமல் அவனே தொடர்ந்[illegible] ''[illegible]யான முசுட்டு பேக்கு போலத் தெரிகிறது. இவனு[illegible] [illegible]க்கையை இணைத்துக் கொள்ளப் போகிறாய்? [illegible]தாவது அவனும்தான்.''

''ஏனோ?'' என்று வெடுக்கெனக் கேட்டாள் அவள்.

பேப்பர் வெயிட்டை எடுத்து உருட்டியபடி. ''உன்னால் நாலு சுவர்களுக்குள் சிறையிருக்க முடியாது. இன்னொருவனோடு ஒரு வார்த்தை நீ பேசினால் அவனால் பொறுக்க முடியாது. அப்புறம் தீபாவளிப் பட்டாசு வெடிதான். நாலே நாளில் மணவாழ்வு அலுத்து வேறு தேடத் தொடங்கி விடுவீர்கள்'' என்று ஆரூடம் சொன்னான் அவன்.

உறுத்து விழித்து விட்டு, ''சம்பளம் கொடுக்கிற மனிதர் அதனால் பொறுத்துப்போக வேண்டியிருக்கிறது'' என்றாள் அடக்கிய கோபத்துடன் அவள்.

''அந்த நிலைமை இதுவரை எத்தனை நாள் உன் வாயை அடைத்திருக்கிறதாம்?'' என்று சீண்டினான் அவன்.

''அத்தோடு...'' என்று குறிப்பாய்க் காலைப் பார்த்தாள் உதயா.

''அத்தோடு?'' என்று புன்சிரிப்புடன் ஊக்கினான் அவன்.

பதிலாக உருவாகத் தொடங்கிய முறுவலை அடக்கியபடி ''புதுச் செருப்பு வீணாக்குவானேன் என்று பார்க்கிறேன்'' என்றாள் அவள் அழுத்தமாகவே.

''தைரியத்தைப் பாரேன். நீ செருப்பால் அடித்தால் நான் அடிபடக் கொடுத்துக் கொண்டு சும்மா இருப்பேனாக்கும்'' என்றான் அவன்.

''இல்லாமல் என்ன செய்து விடுவீர்களாம்?'' என்று துடுக்காகப் பேசியபடி நிமிர்ந்தாள் அவள்.

சட்டென அவன் பார்வை மாறவும் அவளுக்கு மூச் சடைத்தது.

சில கணங்களின் பின், உதட்டோரம் சிரிப்பில் துடிக்க ''இது அலுவலகம், வேறு இடத்தில் இந்தக் கேள்வியைக்

கேட்டுப் பார். தெரியும்'' என்று கூறிக் கவுதமன் சிரித்த பிறகுதான் நின்று போன மூச்சைப் பெரிதாக எடுக்க முடிந்தது அவளுக்கு.

மதிய இடைவேளைக்குப்பின் விடுப்பு கேட்டபோது கவுதமன் அவளிடம் வந்தவர்கள் எப்போது திரும்புகிறார்கள் என்று விசாரித்தான்.

அன்றே என அவள் பதில் கூறவும் ''உய்...'' என்றான் அரைகுறையாக,

வேலையை ஒதுக்கிக் கொண்டு அவள் கிளம்பியபோது ''உன் தம்பிக்கு என் பரிசு'' என்று நீளப் பெட்டியைக் கொடுத்தான்.

கிரிக்கெட் மட்டை!

''அவன் கிரிக்கெட் விளையாடுவான் என்று ஒருதரம் சொல்லியிருக்கிறாய்'' என்றான் முறுவலோடு.

''அடுத்தவர்களுடைய மட்டையைக் கெஞ்சிக் கேட்டு விளையாடுவான் வினு.''

அந்த நினைவு வரவே மறுப்புக் கூறாமல் வாங்கிக் கொண்டு சென்றாள்.

வினு பொறுமையாய் அவளது அறையில் காத்திருந்தாள்.

பசுபதி எங்கே என்று வினுவிடம் வேண்டா வெறுப்பாக விசாரித்தபோது அவன், ''உன் அக்கா மதியம் வருவது சந்தேகம். நீ வேண்டுமானால் அறையைக் காத்துக் கொண்டு கிட, ஆனால் மாலை ரயிலுக்கு ரெடியாய் இரு.'' என்று சொல்லிப் போனதாகக் கூறினான்.

எரிச்சலை மறைத்துக் கொண்டு ''உனக்காக எங்கள் அப்பா தந்தாரடா'' என்று டப்பாவைக் கொடுத்தாள்.

பிரித்துப் பார்த்தவனுக்கு ஒரே சந்தோஷம்.

''அக்கா, ஆயில்பாட் அக்கா. என்ன விலை தெரியுமா தொடாமலே பந்து பறக்கும். பாருங்கள், எல்லாப் பையன் களும் இதற்காக என்னிடம் கெஞ்சுவார்கள். சீக்கிரம் நான் நம் தெரு டீமில் காப்டன் ஆகிவிடுவேன்'' என்று ஆர்ப் பரித்தான்.

கிரிக்கெட் மட்டைக்காகக் காப்டனா.

உள்ளூரச் சிரிப்புடன் தம்பியின் உற்சாகத்தைக் கண்டு மகிழ்ந்தாள் உதயா.

''பந்து பறக்கிறது என்று யார் வீட்டு சன்னலையும் உடைத்து விடாதே. ஜாக்கிரதையாக இரு'' என்று தம்பியை எச்சரித்து வைத்தாள்.

''ம்... இல்லாவிட்டால் அம்மா அடுப்பில் வைத்து விடுவார்களே...''

தென்னை மட்டையைச் செதுக்கி வைத்துக் கொண்டு அவன் விளையாடியபோது ஒருமுறை அப்படிச் செய்தவள் தான் அபிராமி.

அதற்காக எத்தனை நாள் அழுதான் தம்பி.

கடைசியில் சித்திக்குத் தெரியாமல் உதயா தான் வேறு ஒரு தென்னை கிரிக்கெட் மட்டையை செதுக்கிக் கொடுத்து அவன் கண்ணீரை நிறுத்தினாள்.

இப்போது அங்கே யார் செய்வார்?

''மிகவும் கவனமாக இருடா'' என்று இன்னொரு தரம் எச்சரித்து வைத்தாள்.

கிட்டதட்டக் கிளம்ப வேண்டிய வேளையில்தான் பசுபதி வந்தான்.

ரயில் நிலையம் வரையில் வழியனுப்பவென்று கூடச் சென்றபோது உதயாவிடம் பேசாமல் விறைப்புடன் திரும்பிக் கொண்டான்.

ஒருவேளை அவளாக வந்து சமாதானப்படுத்திப் பேச வேண்டும் என்று எதிர்பார்த்தானோ?

'ஆனால் குட்டக் குட்டக் குனிவதற்கு நான் கோழை யில்லை. குட்டுவதற்கு எந்த வகையிலும் அவன் உரிமை உடையவனும் இல்லை' என்ற நிமிர்வுடன் அவளும் அவனை லட்சியம் செய்யவில்லை.

பசுபதியை இப்பிறவியில் மணக்கப் போவது இல்லை என்பதும் அவளுக்கு உறுதியாகத் தோன்றிவிட்டது.

இந்த சந்தேகப் பிராணியை மணந்து வாழ்வெல்லாம் வேதனைப்படுவதா?

என்ன மாதிரி சூழ்நிலையிலும் அவளிடம் அவனுக்கு நம்பிக்கை வேண்டாமா?

என்ன மட்டமாகப் பேசினான்!

இவனை மணந்தால் கவுதமன் சொன்னதுபோல நாலே நாளில் சிண்டைப் பிடித்துக் கொண்டுதான் நிற்க வேண்டும்.

அந்த மாதிரி துர்ப்பாக்கியத்துக்கு ஆளாகிவிடக் கூடாது என்று எடுத்துச் சொன்னால் அப்பா, சித்தி இருவருமே ஒத்துக் கொள்வார்கள்.

இப்போது நேரே சென்று அவர்களிடம் வத்தி வைக்கத் தான் இவன் முயற்சி செய்வான்.

ஆனால் இவனை அங்கே யார் நம்பப் போகிறார்கள்?

அதுவும் இவளுக்கு எதிராக?

வேலையில் சேர்ந்த சமயத்தில்கூட பசுபதிக்கு எதிராக உதயாவை ஆதரித்து இருவரும் பேசவில்லையா?

எதற்கும் ஒரு தடவை திருச்சி சென்று அப்பா, சித்தியிடம் பேசி, இந்த திருமணம் இல்லை என்று உறுதியாக முடிவு செய்துவிட வேண்டும்.

மனதுக்குள் நிச்சயம் செய்து கொண்டாள் உதயா.

14

ஏன் என்று தெரியவில்லை.

எந்தவிதக் காரணமும் இருப்பதாகவும் தோன்றவில்லை.

ஆனால் அந்த வார முழுமையும் ஒரு திருப்தியின்மையை உதயா உணர்ந்தாள்.

உணவு உறக்கம், வேலை எதிலும் குறை இல்லை.

மிகவும் சரியாகச் சொல்வது என்றால் கடைசி இரண்டு நாட்களும் அவள் வழக்கம் போல அமர்ந்து உறங்கவில்லை என்று சொல்லலாம்.

தினமும் உண்டதாலோ என்னவோ, தக்காளி .காரட் சான்ட்விச் அவ்வளவாக ருசிக்கவில்லை.

இரண்டு நாள் தயிர் சாதம் கொண்டு செல்லவேண்டும் என்று நினைத்து வைத்தாள்.

ஆனால் இதெல்லாம் இந்தத் திருப்தியின்மைக்குக் காரணம் ஆக முடியுமா? ஊகூம்.

கவுதம் கொடுத்திருந்த வேலையை டைப் செய்து ஒரு தரத்திற்கு இன்னொரு தரமாகச் சரிபார்த்து கையெழுத்துக்காக அவள் முன் வைத்தாள்.

பார்வையிட்டுக் கையெழுத்திடுமுன் வழக்கமான புன்முறுவலை எதிர்பார்த்தவளுக்கு அன்றும் ஏமாற்றம்தான்.

இவனுக்கு என்ன ஆகிவிட்டது?

லேசாக உதட்டை மட்டும் இழுத்துக் காட்டுவதற்குப் பெயர் புன்சிரிப்பா?

சிரிப்பும் கேலியுமாகத் தட்டிக் கொடுத்து வேலை வாங்குகிறவன் இவன் என்று யாரால் சொல்ல முடியும்?

பேச்சு, சிரிப்பு பாராட்டு எல்லாவற்றிலுமே படு கஞ்சனாக மாறிவிட்டானே.

பழைய கலகல்ப்பு கனவோ என்று ஆகிவிட்டதே.

தொழில் ஏதும் கஷ்டமோ நஷ்டமோ என்றால் உதயா அறியாததா?

எல்லாக் கண்களுக்கும் லாபத்தை மட்டுமே காட்டுகின்றனவே.

அவ்வப்போது எங்கோ கவனம் போல ஒரு தோற்றம்.

ஒருவேளை....

''புதிதாக அனுப்பிய கொட்டேஷன் அதை ஒத்துக் கொள்ளவில்லையா சார்?'' என்று கேட்டே விட்டாள் ஒருதரம்.

''அது தெரிய இன்னமும் ஒரு மாதம் ஆகும். ஏன் கேட்கிறாய்?'' என்றபோது பதில் கூறத் தெரியாமல் விழித்துவிட்டு, ''ஒரு மாதிரி இருந்தீர்களே என்று கேட்டேன்'' என்று அசடு வழிந்தாள்.

அவன் சட்டெனச் சிரித்தான்.

பிறகு, ''ஒரு யோசனை என்னுடைய ஸ்டேட்ஸ் சிநேகிதர்கள் நாலு பேர் வருகிறார்கள். அவர்களுக்கு நம்முடைய சிற்பம் சித்திரம் எல்லாம் பார்க்க வேண்டுமாம். எங்கெல்லாம் அழைத்துச் செல்வது என்று யோசித்துக் கொண்டிருந்தேன்'' என்றான் விளக்கம்போல்.

''மாமல்லபுரமா சார்?'' என்ற உதயாவின் குரலில் சுருதி [illegible]வாக இறங்கிவிட்டிருந்தது.

முகம் லேசாக கடினமுற, ''இல்லை, மலைக்கோட்டை'' என்று அறிவித்தான் அவன்,

மலைக்கோட்டை!

''[illegible]'' என்றாள் அவள் ஓர் ஆவலுடன்.

''கவலைப்படாதே, நீயும்தான் வருகிறாய். அங்கே உன்... உனக்கு வேண்டியவர்களையெல்லாம் பார்த்துப் பேசிக்

கொஞ்சிக் குலாவிவிட்டுத்தான் திரும்பப் போகிறாய்'' என்றான் அவன் சற்று ஏளனமாக.

அவனுடைய ஏளனத்தைக் கவனியாமல், ''நானே ஒரு தரம் போய் வர நினைத்திருந்தேன் சார்'' என்றாள் அவள் குதூகலத்துடன்.

''ஓ!'' என்றான் அவன் ஒற்றைச் சொல்லாக.

''எப்போது சார் கிளம்ப வேண்டும்?'' ஆர்வமாக விசாரித்தாள், அவள்.

''நாளை'' மீண்டும் அவன் பதில் சுருக்கமாகவே இருந்தது.

''நாளைக்கா?''

''ஆமாம் டிக்கெட்டுக்கு ஏற்பாடு செய்தாயிற்று. உனக்கு ஏதாவது தயார் செய்ய வேண்டும் என்றால் அரை நாள் விடுப்பு எடுத்துக் கொள்'' என்று முடித்தான் அவன்.

அவள் முகத்தில் கலக்கத்துடன் தயங்கி நிற்கவும், ''என்ன?'' என்று விசாரித்தான்.

''வந்து... வந்து அன்று போலவா சார்?'' என்றாள் அவள் மேலும் கலக்கத்துடன்.

பொறுமை இழந்தாற்போல, ''அதுதான் அன்றே, இனி நீயாகவே மாறுவாய் என்றேனே, பிறகென்ன?'' என்று சிடுசிடுத்தான் அவன்.

அவள் பேசாமல் நிற்கவும், ''என் விருந்தினர் யாரும் உன்னிடம் அத்துமீறிப் பேசக்கூட மாட்டார்கள் அது போதும் இல்லையா?'' என்றவன் பேச்சு முடிந்தது என்பது போலக் கையெழுத்திட்ட காகிதங்களை அவள் புறமாகத் தள்ளிவிட்டு மேசைமேல் இருந்த வேறொரு ஃபைலை எடுத்துப் பிரித்தான்.

கவுதமனுடைய அமெரிக்க சினேகிதர்களை ஒருவாறு பிடித்தது உதயாவுக்கு.

இரண்டு ஆண்கள், இருவர் பெண்கள்.

ஆனால் திருமணம் செய்து கொள்ளாமலே அவர்கள் ஜோடியாக வாழ்வதாகச் சொன்னபோது ஒரு மாதிரியாகவும் இருந்தது.

''பின்னர் பிடிக்காமல் போனால் பிரிவதும் சுலபம் அல்லவா?'' என்ற விளக்கம் வேறு.

இவர்களிடமிருந்துதான் இந்த கண்ணராவி இலகு வாழ்வுக் கொள்கையை இவன் பிடித்திருப்பானோ?

ஆனால் மற்ற வகையில் அவர்களோடு பழகுவது இலகுவாகத்தான் இருந்தது.

''இந்த வெய்யிலில் இவ்வளவு துணியைச் சுற்றிக் கொண்டு இருப்பது கஷ்டமாக இல்லையா?'' என்று கரிசனத்துடன் அவளிடம் கேட்டாள் ஜேன்.

கவுதமன் ஒரு காதை இங்கே வைத்திருந்தான் போலும். ''உதயா மிகவும் பழமை விரும்பி. அவளது பாட்டி, அம்மா மாதிரிதான் உடையணிவாள்'' என்று ஜேனுக்குப் பதில் சொன்னான்.

''ஆனால் அழகாக இருக்கிறதே'' என்று பரிந்து வந்தாள் [illegible] பெண் கிளாடியா.

''பழமை விரும்பி என்றால் எப்படி? உங்கள் நாட்டுப் [illegible] சிலைகளில் இப்படி உடையணிந்து இல்லையே'' [illegible] ஆண்களில் ஒருவரான மக்கன்சி கேட்டான்.

புன்சிரிப்பு மலரக் கவுதமன் திரும்பிப் பார்க்கவும் [illegible] வெட்கக்கொழுந்தாகிப் போனாள்.

[illegible] பற்றி ஓரளவு தெரிந்திருந்ததால் எல் [illegible] வேறு வழியின்றி உதயாவும் முறுவல் [illegible]த்தாயிற்று.

திருச்சியை அடைந்ததும் கவுதமனிடம் மெல்லக் கேட்டாள். ''நான் எங்கள் வீட்டுக்கு எப்போது சார் போக முடியும்?''

''குறைந்த பட்சம் இந்த நண்பர்கள் மத்தியிலாவது இந்த சாரை விடக்கூடாதா?'' என்று கடிந்தவன். ''முதலில் தஞ்சாவூருக்குப் போகிறோம். அங்கே பெரிய கோவில் தஞ்சை மரகதலிங்கம், இங்கே திரும்பி வந்து மலைக் கோட்டை'' என்று அடுக்கினான்.

இதில் வீட்டுக்கு எப்போது?

''ஆனால் ஆறு மணிக்கு மேல் மலைக் கோட்டையில் ஏற விடமாட்டார்கள் சார். அதோடு பகல் வெளிச்சத்தில் பார்த்தால்தான் தாயுமானவர் கோயில் சித்திரங்கள் எல்லாம் பார்க்க முடியும்... அதாவது பகல் வெளிச்சத்தில்தான் வண்ணங்களை எல்லாம் நன்றாகத் தெரியும்,'' என்றாள் கெஞ்சுவதுபோல.

மாலையிலாவது வீட்டுக்குப் போக முடியவேண்டுமே என்றிருந்தது அவளுக்கு.

இரு தினங்கள் முன்போலவே மீண்டும் முகம் கடின முற, ''அப்படியானால் ஸ்ரீரங்கத்தையும் திருவானைக் காவலையும் பார்க்கலாம்'' என்று முடித்துவிட்டு மக்கன் சியோடு ஏதோ பேசத் தொடங்கி விட்டான் இவன்.

குறுக்கிட்டுப் பேச முடியாமல் அவனுடைய கடினமுகம் தடுத்தது.

அத்தோடு, உன் வீட்டாரோடு பேசிவிட்டு வரலாம் என்று கூறியவன் அதற்கு நேரம் ஒதுக்காமல் இருக்க மாட்டான் என்ற நம்பிக்கை வேறு உதவ அவளும் மற்றவர்களோடு பேச்சில் கலந்து கொண்டாள்.

அவன் சொன்னது போலவே முதலில் சென்றது தஞ்சைக்குத்தான்.

தஞ்சை அரண்மனையின் விஸ்தீரணம், சிதிலம் அடைந் திருந்தாலும் கோட்டை வாயில் அமைப்பும் எல்லாம் உதயாவுக்கும் வியப்பாகத்தான் இருந்தது.

இந்த மாதிரிப் பார்த்தது இல்லையே.

ஒரே ஒரு தடவை பள்ளியில் எல்லோருமாய் சேர்ந்து கூட்டத்தோடு கும்பலாகப் பார்த்துவிட்டுத் திரும்பியது தானே!

அமெரிக்கர்களுக்கு மேலாக அவள் ஆர்வத்துடன் கவனித்தாள்; ரசித்தாள்.

திருவாரூரில் நாலு வேலி நிலக்கோயில், நாலுவேலி நிலக்குளம், நாலு வேலி நில ஊர் என்று அவன் கூறிய போது பிரமித்துப் போனாள்.

''முன்பே வந்திருக்கிறீர்களா?'' என்றாள் வியப்புடன்

''உம், கட்டடக் கலை படித்து முடிக்கையில் இந்த மாதிரி [illegible]ங்களில் சுமார் ஆறு மாதம் கழித்தேன்'' என்றான் அவன்.

[illegible]க்குவேறு ஆணிவேறாக அலசியிருப்பான் போலும்.

[illegible]வனிடம் மேலும் மதிப்பு கூடியது.

[illegible]ற்றதை கசடறக் கற்றிருக்கிறானே.

[illegible]லம் தாண்டி திருவானைக் கோயிலைக் கடந்து [illegible]ரங்கத்தை நோக்கிக் கார் செல்கையில் எட்டி எட்டிப் [illegible]த்தாள் உதயா.

[illegible] எங்காணும் கண்ணில் படுகிறானா என்று ஒரு [illegible]வை.

[illegible] எட்டிப் பார்ப்பதைக் கவனித்துவிட்டு, என்ன [illegible] விசாரித்தான் மக்கன்சி.

அந்தப் பெரிய பென்சை இலகுவாக ஓட்டியபடி "உதயா வின் வீடு இங்கேதான்" என்றான் கவுதமன் விளங்காத குரலில்.

அவன் குரல் ஏனோ உள்ளத்தைப் புண்படுத்த, "இங்கே என்றால் இந்தத் தெருவில் இல்லை உள்பக்கம் போக வேண்டும். ஒரு வேளை தம்பி நிற்கிறானோ என்று பார்த்தேன்" என்றாள் பொதுவாக.

"அப்படியானால் உன் வீட்டைப் பார்த்துவிட்டுப் போகலாமா?" என்று உற்சாகமாகக் கேட்டு அவளைத் திணற அடித்தாள் கிளாடியா.

ஒரு நடுத்தர வீட்டின் ஒரு பகுதியான தங்களுடைய குட்டி வீட்டிற்கு அவர்களை அழைத்துச் செல்ல அவள் தயங்கவில்லை.

தன்னுடைய செல்வ நிலையை - அல்லது அதன் இன்மையை எண்ணி அவமானப்பட்டதோ, அன்றி அதை மறைத்து வைக்கவோ உதயா முயன்றது கிடையாது.

ஆனால் சித்தி, சுந்தரி இருவருமே துப்புரவுக்கு அவ்வளவு நெருங்கிய உறவு அல்ல.

பயன்படுத்திய பொருட்களை அங்கங்கே போட்டு விடுவார்கள்.

இப்போது வீடு என்ன நிலைமையில் இருக்கிறதோ?

இவர்களை அழைத்துச் சென்றால் ஒரு காபி கொடுக்கக் கூட வீட்டில் சாமான்கள் இருக்கிறதோ என்னவோ?

மின்னல் விரைவுடன் மூளை ஒவ்வொன்றாய் எண்ணித் தவிக்கையில் கவுதமனே உதவிக்கு வந்தான். "அது சிரமம் கிளாடி. இந்தக் கோயில் பார்த்து முடிப்பதற்கு முன்பே இரவாகிவிடும். அதற்குமேல் அங்கே சென்று கதவைத் தட்டுவது தவறு" என்று உரைத்தான்.

மற்றவர்கள் அதை ஒத்துக் கொள்ளவும் நன்றியுடன் அவன் புறம் பார்த்த உதயா மீண்டும் திகைத்தாள்.

மீண்டும் அதே கடினம்!

ஏன் என்ன விஷயம்?

யோசிக்குமுன் திருவரங்கம் பெருமாள் கோயிலே வந்து விட்டது.

இங்கே உதயாதான் கைடு.

பள்ளி கொண்ட பெருமாளின் நெடிய உருவத்தைக் கண்டு வியந்துவிட்டு, "எங்கள் நாட்டில் இது போலப் பழம் பெரும் கலைச் செல்வங்கள் கிடையாது. சிவப்பு இந்தியர்களுடையது சிலது உண்டு. ஆனால் இந்த மாதிரி நேர்த்தியை அதில் பார்க்க முடியாது. இப்போது செய்கிறார்கள்" என்று தோளைக் குலுக்கினான் ப்ரடி...

"பழைய காலத்தில் எப்படியோ இப்போது எல்லா வற்றிலும் மிகவும் உயர்ந்து விட்டீர்களே. அது போதாதா?" என்றான் கவுதமன்.

தாயாரை தரிசித்துவிட்டுக் கிளம்பியபோது "அடடே, உதயாவா? எப்போ வந்தாய்! சாயந்திரம் நான் கிளம்புகிற போது பார்க்கவில்லையே?" என்று விசாரிப்புடன் அருகில் வந்தார் ஒருவர்.

நிமிர்ந்து பார்த்துவிட்டு முறுவலோடு "பாச்சு மாமாவா? மாமா, நான்..." என்று அவள் தொடங்கவும் இடையிட்டுப் பேசினான் கவுதமன்.

அவள் அருகில் நின்றவன், "இன்று காலையில்தான் வந்தோம்" என்று அந்தப் பாச்சு என்ற பார்த்தசாரதிக்கு பதில் சொன்னான்.

"நேரம் கிடைக்காததால் உதயா அவள் வீட்டுக்கு இன்று போக முடியவில்லை. அநேகமாக நாளைக்

காலையில் வந்து பார்ப்பாள் என்று அவள் வீட்டில் சொல்லி விடுங்கள்'' என்று கூறி அவளைப் பார்த்து முறுவலித்தான்.

''நீங்... நீங்கள் யாரு சார்?'' என்று முதலில் சந்தேகத் துடன் கேட்டார் பார்த்தசாரதி.

''ஓ... உங்களுக்குத் தெரியாதில்லையா? உதயா என் னிடம்தான் சென்னையில் வேலை பார்க்கிறாள்... ஓகே, உதயா, நேரமாகி விட்டது; இனி ஓட்டலுக்குப் போய் உணவருந்தி ஒரு வழியாய் உறங்குவதற்கு வெகு நேரம் ஆகிவிடும்... வா...'' என்று விரைவுபடுத்தினான் கவுதமன்.

சிறு குழப்பத்துடன் சற்று தயங்கி, ''நாளை எப்படியும் வருவேன் என்று சொல்லுங்கள் மாமா... அப்பாவுக்கு இப்போது உடம்பு முன்னைவிட நன்றாக இருக்கிறதா'' என்று கவுதமனோடு நடந்தபடியே பார்த்தசாரதியிடம் திரும்பி அவசரமாக விசாரித்தாள் உதயா.

''ஏதோ இருக்கார்....''

அவர் இருக்குமுன், பாதையில் கவனம் இல்லாததாலோ என்னவோ கால் இடறி விழப்போனாள்.

அ ருகே நடந்த கவுதமனின் கரங்கள் ச ட்டெனத் தாங்கின.

திகைப்புடன் அவன் முகத்தைப் பார்த்தாள் உதயா.

லேசாக சிரித்துவிட்டு அவளை நேராக நிறுத்தி அவள் தோளில் லேசாகத் தட்டிக் கொடுத்தான்.

பல நாட்களாக உதயாவின் மனதில் எட்டிப் பிடித்துக் கொண்டிருந்த சந்தேகம் அன்று அந்தக் கணத்தில் உறுதியா யிற்று.

எதிர்காலமே இல்லாத இந்தக் காதல் ஏன் வந்தது?

அதுவும் விருப்பம் இருந்தால் இணைவதும் அது தீர்ந்தால் விலகுவதுமான இலகுவாழ்வில் மட்டுமே உறுதி கொண்டிருந்த அவனிடம்?

அவன் வீடு நினைவு வந்தது.

அவனாக மாறினாலும் கூடத்தான் அந்த நேர்த்திக்கும் இவளுக்கும் எப்படிப் பொருந்தும்.

இந்த மாதிரி பெரிய வீட்டு ராணியாவதற்குப் பொருந்து மாறு வளர்க்கப்பட்டிருக்கும் பணக்காரப் பெண்கள் எத்தனையோ பேர் இருப்பார்கள்.

பொருளற்ற தனிமையில் பொருமிக் கொண்டு இருப்பது தான் அவள் வாங்கி வந்த வரமாகப் போகிறது.

மனம் மிகவும் சோர்ந்து போயிற்று.

யார் முகத்தையும் பாராமல் பேசாமல் அறையை பூட்டிக் கொண்டு படுக்கையில் குப்புறக் கவிழ்ந்து கிடக்க முடியு மானால்...

சே, இந்தத் தன்னிரக்கம் கொள்வது தவறல்லவா?

ஊக்கம், உற்சாகம் அத்தனையும் அ ழித்து உ றங்க வைத்துவிடுமே.

இந்தக் காதல் இல்லாமல் இத்தனை காலம் வாழவில்லையா?

மனதைப் பிடிவாதமாக வேறு புறம் திருப்ப எண்ணி நிமிர்ந்து வெளியே பார்த்தாள்.

திருவானைக்காவலில் அவளது வீட்டுக்குத் திரும்பும் [illegible]...

தனிமைதான் வாழ்வு என்பதிலும் ஒரு நன்மை இருக்கத்தான் இருக்கிறது.

திருமணத் தடையின்றித் தொடர்ந்து பொருள் ஈட்டலாம்.

வீட்டாரை நல்ல நிலைமைக்கு கொண்டு வரலாம்.

பட்டும் பவுனுமாகச் சித்தியும் சுந்தரியும் பவனி வர வெண்ணிற சூட்டில் வினு காரில் வந்து இறங்குவான்.

அவனை நிறைய நிறையப் படிக்க வைக்கலாம்.

நெஞ்சின் சுமை பெருமளவு இறங்கிக் களமற்றுப் போயிற்று. ஆனால் வீட்டினரைப் பார்க்கும் ஆவல் மிகுதியாக ஆயிற்று.

கார் சற்றுத் தயங்கி வேகம் எடுக்க, பின்னே திரும்பிப் பார்த்தாள் அவள்.

மக்கன்சியின் மார்பில் க்ளாடி பின்னிக் கிடந்தது பார்வையில் பட அவசரமாகத் திரும்பினாள்,

காரில் கூடவா இப்படி?

அவளுக்கு நேர் பின்னே இருந்த அடுத்த ஜோடியும் இப்படித்தான் இருந்தார்களோ!

ஓரக்கண்ணால் அவளைப் பார்த்துவிட்டு, "உடம்பின் தேவையை அவர்கள் அடக்குவதோ மறைப்பதோ இல்லை. இயல்பாக இருக்கிறார்கள்; அவ்வளவுதான். இதற்கு நீ தவிப்பானேன்?" என்று தமிழில் கடிவது போலப் பேசினான் கவுதமன்.

பெரிய ஓட்டல் ஒன்றில் நாலு அறைகள் புக் செய்திருந்தான் கவுதமன்.

ஒரு நீள காரிடாரின் ஒரு கோடியில் இருந்த இரு அறைகள் அந்த இரு அமெரிக்க ஜோடிக்கும்.

மறு கோடியில் எதிர் எதிராக இரு அறைகள் இவர்கள் இருவருக்குமாக.

முதலில் கீழே ரெஸ்டாரென்டில் உணவை முடித்துக் கொண்டதும் அசதி என்று கூறி அமெரிக்க ஜோடிகள் தங்கள் அறைக்குள் சென்று விட்டனர்.

"உள் அறை" என்று உள்ளே வந்து காட்டினான் கவுதமன்.

கால் புதையும் கார்பெட்டும், கலர் டி.வி.யும், தங்க நிற விளக்கும் அலங்காரமும்... வேறு சமயமாக இருந்தால் பிரமித்திருப்பாளோ என்னவோ?

ரசிக்கக்கூடத் தோன்றாமல் ஓர் அலட்சியமே உண்டாயிற்று.

"நாளை என் வீட்டை இதோடு ஒத்துப் பார்ப்பேன் என்று நினைத்தீர்களோ?" என்று அசட்டையாக வினவினாள் உதயா.

"உன் விருப்பம் போல் எடுத்துக் கொள்?" என்றான் அவனும் அசட்டையாகவே "ஆனால் உனக்காக மட்டும் என்று இந்த அலங்காரங்களை அப்புறப்படுத்தச் சொல்வது கடினம்."

தோளைக் குலுக்கிவிட்டு சன்னல் அருகே சென்று வெளியே பார்த்தாள் உதயா.

ஆயிரம் வசதி கொழித்தாலும் அவள் வீட்டுக்கு இணையாகுமா?

சித்தி இப்போது தன் பழம் புடவை மெத்தையில் படுத்திருப்பார்களா?

"ஆசையாக இருந்தால் இப்போது உன் வீட்டுக்குப் போய் வரலாமா?"

வெகு அருகில் கேட்ட அவன் குரலில் திடுக்குற்றுத் திரும்பியவள் அவன் கேள்வியில் முகம் மலர்ந்தாள்.

மெய்யாகவா, என்று கேட்க நினைத்து நாவை அடக்கினாள்.

இல்லாவிட்டால் அவள் கேட்டிருக்கவே மாட்டாள்.

''உங்கள் நண்பர்களிடம் சொல்ல வேண்டாமா?'' என்று மட்டும் கேட்டாள்.

''உனக்குத்தான் பிரமாத மூளை இருக்கிறதே கொஞ்சம் யோசிப்பதற்கு என்ன? இந்த நேரத்தில் அவர்களைத் தொந்திரவு செய்வதா!'' என்று லேசாக சிரிக்கவும் அவள் முகம் சிவந்தது.

கைப்பையை எடுக்கும் பாவனையில் அவசரமாகத் திரும்பினாள்.

அவன் இன்னமும் சிரித்து, ''இப்படிச் சிவக்கும்போது நீ எவ்வளவு அழகாக இருக்கிறாய் தெரியுமா? என் நண்பர்களைப் போன்ற அதிருஷ்டம் எனக்கு இல்லையே என்று ஏக்கமாகக் கூட இருக்கிறது... யோசித்துச் சொல்லு உதயா, உன் மனம் இன்னமும் மாறவில்லையா?'' என்று சீரியசான குரலில் வேடிக்கை போலக் கேட்டான்.

வேதனையாகிப் போயிற்று அவளுக்கு.

அவன் அதே அளவில்தானே நினைக்கிறான்?

முக மாறுதலை அவன் கண்டுவிடக்கூடாது என்று திரும்பாமல் வேகமாக வெளியே சென்றாள்.

அவனும் மேலே பேசாமல் வெளியே வந்து கதவை பூட்டினான்.

சாவியை ரிசப்ஷனில் கொடுத்துவிட்டுக் காரை எடுத்தான்.

''என்ன வாங்கச் சொல்லலாம்?'

''பழங்கள் வாங்கலாமா, சார்? அப்பா நிறையப் பழங்கள் சாப்பிட வேண்டும் என்று டாக்டர் சொன்னார்'' என்றாள் உதயா.

கூடை ஆப்பிளை வாங்கி வைத்தான் கவுதமன்.

''இவ்வளவு எதற்கு? கொஞ்சம் போதும்'' என்ற அவளை அவன் பொருட்படுத்துவதாகவே இல்லை.

''என் பரிசு என்று வைத்துக் கொள் இவ்வளவு அருமையான பெண்ணைப் பெற்று எனக்குத் தந்திருக்கிறார்களே...'' என்றவன் அவள் முறைக்கவும் ''வேலை செய்வதற்காக'' என்று சேர்த்துச் சொன்னான்.

திருவானைக் காவலில் வீட்டுக்குச் சற்று முன்னதாகவே காரை நிறுத்தச் சொன்னாள் உதயா.

''தூக்கத்தில் இடையில் விழித்தால் சித்திக்குத் தலைவலி வரும் சார், அதனால் மெல்ல நடந்துபோய் விழித்திருப்பவர்களை மட்டும் பார்த்துப் பேசிவிட்டு வந்துவிடலாம்'' என்று இறங்கி ஆப்பிள் கூடையை தூக்கிக் கொண்டாள்.

''கனமாயிருக்கும் நான் தூக்கி வருகிறேன்'' என்று அவன் கூறியும் ''பரவாயில்லை'' என்று தானே சுமந்து சென்றாள்.

வீடு நெருங்க, நெருங்க உள்ளிருந்த விளக்கு வெளிச்சம் வியப்பை அளித்தது.

விளக்கு இருந்தால் தூக்கம் வராது என்று ஒன்பதரைக்குச் சித்தி படுக்கும்போது விளக்கை அணைத்துவிடுவது வழக்கமாயிற்றே.

அதன் பிறகு விழித்திருப்பவர்கள் இருட்டில்தான் நடமாடியாக வேண்டும். அல்லது சின்ன சிம்னி விளக்கு.

யோசனையோடு மெல்லப் படியேறினாள்.

விளக்கின் காரணத்தை விளக்கினாற்போலத் திடுமென அபிராமியின் குரல் உரத்துக் கேட்டது.

''ஊமைக் கோட்டான் போல எல்லோரும் பேசாமல் இருந்தால் எப்படி? இங்கே எந்த ஓட்டலில் அவனோடு

சந்தி சிரிக்கிறாளோ, படுபாவி வேலை செய்ய அனுப்பி னால் ஊர் சிரிக்க வைத்து விட்டாளே!''

அசைவற்று நின்றாள் உதயா.

15

''வீட்டுக்காக உழைக்கிறாளாமா? அரங்கேற்றக் கதாநாயகின்னு நினைப்பா? அதுகூட காட்டிக் கொள்றதுதான். போறேன் போறேன்னு பறந்த காரணம் இப்ப தெரியுதா? இங்கே இருந்தால் இஷ்டம்போல ஆட்டம் போட முடியாது. கண்ணு மறைவாகப்போய்க் கூத்தாடுகிற பிளான்தான். அங்கே கரும்போடு அதைத் தின்னக் கூலியும் கிடைக்கிறதே. பளபளான்னு சைனா சில்க்கோ சப்பான் சில்க்கோ கட்டிகிட்டு மினுக்கினதாக, வீட்டுக்கார அம்மா சொன்னாளாமே. பசுபதி தம்பி அன்றைக்கே சொல்லலை? உடம்பு தினவெடுத்த கழுதை!''

''அழகாப் போட்டிருந்தாங்க என்றுதான் வீட்டுக்கார அம்மா சொன்னாங்க மினுக்கி சினுக்கி என்றெல்லாம் சொல்லலை'' என்று வினு மறித்தான் கோபமாக.

தட்டென்று ஒரு சத்தம்.

''வாயைத் திறந்தால் இன்னொன்று போடுவேன் படவா. அந்தக் கழுதைக்குப் பரிந்துகிட்டு வருகிறாயா? வாயை மூடிக்கொண்டு இருக்க முடியலைன்னா மரியாதையாய் பின்னாலே போ.''

''போறேன், அக்காவைப் பத்தி நீங்க கண்டபடி பேசு வதைக் கேட்க எனக்கும் பிடிக்கலைதான்'' என்று கோபத்துடன் கூறித் தட்தட்டென்ற காலடிகளுடன் வினு செல்வது கேட்டது.

''உங்கப் பொண்ணு அழகு என்பீர்களே, அந்த அழகு இப்போ ஆண் பிள்ளைக்கு அலையுது. இங்கே இந்த மாப்பிள்ளையைக் கட்டிக் கொண்டால் வீட்டு வேலை எல்லாம் செய்யும்படி இருக்குமே அந்த சுகம் தேடுகிற உடம்பு வணங்குமா? எப்படியாவது அவளைத் தேடிப் பிடித்து இழுத்துக் கொண்டு வாங்க பசுபதித் தம்பி. நமைச்சல் எடுத்த தோலை உரித்து உப்புக் கண்டம் போடுகிறேன். ஓர் ஆண் பிள்ளையைத் தலை நிமிர்ந்து பார்ப்பாயான்னு சூடு போடுகிறேன். அவனோடு இர வெல்லாம் ஆட்டம் போட்டுவிட்டுக் காலையில் வரு வாளாமா?''

''இந்தப் பாழும் உடம்பு சரியில்லையே என்று அனுப் பினேன். அவளோ பாவப்பட்டுப் போய் நிற்கிறாளே'' என்றார் சிவராமன்.

உதயாவின் கையிலிருந்த பழக்கூடையை வாங்கிக் கீழே வைத்து விட்டு ஓர் எட்டு எடுத்து வைத்த கவுதமனை உதயாவின் கை தடுத்தது.

பற்றிய அவன் கையை விடாமல் திரும்பிக் காருக்கு நடந்தாள்.

அவள் முகத்தைப் பார்த்துவிட்டு அவளுடன் நடந்தான் அவனும்.

கார்க் கதவைத் திறந்து அவளை உள்ளே அமர வைத்தான்.

சுற்றி வந்து ஏறித் தானும் காரில் அமர்ந்தான்.

உடனே காரை எடுக்கவில்லை.

ஒரு சிறு அமைதிக்குப் பின், ''உதயா'' என்று மெல்ல அழைத்தான்.

அவள் இருட்டுச் சாலையை வெறித்த வண்ணம் அசையாமல் உட்கார்ந்திருக்கவும் மேலே பேசாமல் காரை எடுத்தான்.

லிஃப்டில் மேலே வந்து அவளது அறைக் கதவைத் திறக்க அவன் முனைந்த போதுதான் அவள் முதல் முறையாக பேசினாள்.

அவன் கையைப் பற்றித் தடுத்து, ''தேவையில்லை இன்று அங்கே'' என்று அவன் அறைப் பக்கம் நகர்ந்து நின்றாள்.

ஒரு கணம் தயங்கி விட்டு, அவன் தன் அறைக்கதவைத் திறந்தான்.

அவனுக்கு முன்னே உள்ளே சென்று ஒரு தரம் சுற்று முற்றும் பார்த்தாள் அவள்.

மெல்லிய திரையின் மறுபுறத்தில் இருந்த கட்டில் கண்ணில் பட்டது.

மெல்ல - ஆனால் உறுதியோடு நடந்து சென்று அந்தக் கட்டிலில் அமர்ந்தாள்.

அவளையே பார்த்தபடி கதவருகிலேயே நின்ற அவனைக் 'கவுதமன்' என்று தலையசைத்து அருகே அழைத்தாள்.

அவன் அருகில் வந்ததும், நிமிர்ந்து பார்த்து, ''நான் சரியென்றால் எப்போதும் காத்திருப்பதாகச் சொன்னீர்களே. அது நிஜம் தானே?'' என்று கேட்டுவிட்டு பதிலுக்குக் காத்திராமல், ''இதோ பாருங்கள் நான் வந்து விட்டேன்'' என்றாள் வெற்று குரலில்.

அவன் அசையாமல் நிற்கவும் எழுந்தாள்.

வார்டுரோப் அருகே சுவரில் பதித்திருந்த முழுநீளக் கண்ணாடியிடம் சென்றாள்.

கண்ணாடியிடம் தெரிந்த தன் முகத்தை நன்றாக உற்றுப் பார்த்தாள்.

பார்த்ததில் திருப்தி உற்றாற் போல, இப்படியும் அப்படியுமாகத் திரும்பி, உடம்பை முறுக்கி அழகு பார்த்தாள்.

''அழகாய்த்தான் இருக்கிறேன். இல்லையென்று யாரால் சொல்ல முடியும்?'' என்றாள் சவால்விடுவதுபோல

கண்ணாடியை வெறித்த பார்வைக்குள் அவனும் விழுந்தான்.

திரும்பி வந்து அவன் முன்னே நின்றாள், ''பாருங்கள் சார்... ஊகூம். கவுதம்... சகாப், அப்படித்தான் ரூபா உங்களை அழைத்தாள்? நானும் அப்படித்தான் கூப்பிடுவேன்...''

''வேண்டாம்'' என்றான் அவன் ஒற்றைச் சொல்லாக,

''ஏன் வேண்டாம்? நான் என்ன அவளுக்குக் கூட மட்டமா?'' என்று கோபக் குரலில் கேட்டுவிட்டு ''அப்படிதான் அழைப்பேன்; என் இஷ்டம் கவுதம் சகாப், கவுதம் பாய், பாஸ்'' என்றவள் குரல் மெலிந்தது.

''கவுதம் என்று கூப்பிடட்டுமா!'' என்றாள் மெல்லிய குரலில்.

அவன் பேசாமல் நின்றான். ''சரி, கவுதம் என்றே அழைக்கிறேன். சொல்லுங்கள் கவுதம், நான் நிஜமாகவே அழகாய்த்தானே இருக்கிறேன்? நான் நினைத்திருந்தால் சிவப்பு விளக்குப் பெண் மாதிரி இல்லை. நீங்கள் இலகு வாழ்வு என்கிறீர்களே, அதுமாதிரி என்றாலும்தான் நான் நினைத்திருந்தால் அன்றைக்கு நாலு சைனாசில்க் எனக்குச் சொந்தமாயிருக்கும் இல்லையா? அதுபோல அன்று வந்த அந்த நாராயணன். கோபி... உங்கள்... பக்கத்து வீட்டில்...''

''ஓ தயா!''

ஒருகணம் அமைதியானவள் மீண்டும் தொடங்கினாள். ''எனக்கு என்ன வயது தெரியுமா கவுதம்? நான் சென்னைக்கு வந்தபோது இருபத்தொன்று முடிந்துவிட்டது. பதினைந்து

வயதிலிருந்து சுந்தரி'பே' என்று எங்கோ விழித்துப் பகல் கனவு காண்பாள். நான் ஒரு நாளேனும் அந்த மாதிரி கனவுகளுக்கு இடம் கொடுத்திருப்பேனா? மணக்கிறேன் என்று விரும்பி வந்த பசுபதியைப் பற்றி கூட அந்த மாதிரி நான் எண்ணியும் பார்த்தது இல்லையே. உடம்பு சுகமாமே? ஏன் எந்த சுகத்துக்கு நான் இடம் கொடுத்தேன்? ஓர் 'ஆவின்' ஐஸ்கிரீம் வாங்கித் தின்றிருப்பேனா?தினம் தினம் தக்காளி ரொட்டியும், மோர்சாதமும், கேப்பைக் கஞ்சியும்... எப்படி நாவை அடக்கி வாழ்ந்தேன். ஒரு நல்ல சேலை உண்டா? ஞாயிறு ஒரு லீவில் துவைத்து காய வைத்து அதே ஐம்பது ரூபாய்ச் சேலையோடு அதையும் ஒரு சேலையை இரண்டு நாள் கட்டி... நானா ஆட்டம் போடுகிறவள்? கரும்பாம் கூலியாம் கடைசியில் என்னைப் போய் என்ன வார்த்தை சொல்லி விட்டார்கள்!

''ஆனால் அப்பா கூடவா? அவரால் எப்படி இந்த வார்த்தை சொல்ல முடிந்தது கவுதம்?''

புரியாத பிள்ளை போல, ஏதோ அவனுக்குத்தான் விடை தெரியும் போல அண்ணாந்து அவன் முகத்தை நோக்கினாள் உதயா.

உதட்டைக் கடித்துக் கொண்டு பேசாமலே நின்றான் அவன்.

அவள் பார்வை மீண்டும் அலை பாய்ந்தது.

''பக்கத்திலேயே அனிதா, சதானந்தனைப் பார்த்துக் கொண்டுதானே இருந்தேன்; கூடவே தினம் உங்களைப் பார்க்கும்போது, எனக்கு மட்டும் இரும்பால் அடித்த இதயமா! உணர்வு மறுத்த உடம்பா? ஒழுக்கம், பண்பாடு, குடும்பம், வாழ்வு என்று எண்ணத்தில்கூட எவ்வளவு ஜாக்கிரதையாக இருந்தேன்? கடைசியில் நான்... நான்

வந்து அரங்கேற்றம் கதாநாயகியா? உடம்பு... உடம்பு... ந ந...இது என்ன வார்த்தை? நமைச்சல்...? அப்படியென்றால் என்ன கவுதம்?''

''ஒன்றுமில்லை விடு'' என்றான் கவுதமன்.

''முடியாது, விடமுடியாது. நீங்கள் சொல்லாவிட்டால், எனக்குப் புரிந்து கொள்ளக் கூடவா முடியாது? ஏதோ அசிங்க அர்த்தம். ஆண்பிள்ளை தே... தே...''

தொண்டையில் அடைத்ததைச் சிரமப்பட்டு விழுங்கினாள்.

நெஞ்சில் கைவைத்து, ''எனக்கு... எனக்கு இங்கே என்னவோ மாதிரி வலிக்கிறதே வெடித்து விடுமா?'' என்று வேதனையில் கண்கலங்க வினவினாள்.

''வெடிக்காது நான் ஒரு மாத்திரை தருகிறேன் சாப்பிட்டால் வலி போய்விடும்'' என்று டெலிபோனை எடுத்தான்.

ஏதோ மாத்திரை பெயர் சொல்லி ஓட்டல் காம்ப்ளக்சிலிருந்து உடனே வாங்கி அனுப்பச் சொன்னான்.

''அது என்ன மாத்திரை? போதை வருமாமே எல்.எஸ்.டி. என்று அது போலவா? போதை மாத்திரை போட்டால் கஷ்டமே தெரியாதாமே? வானத்தில் பறப்பது போல இருக்குமாமே? எனக்கு அது ஒரு பாட்டில் நிறைய வாங்கித் தருகிறீர்களா?''

ஏதேதோ அர்த்தமில்லாமல் பிதற்றுகிறோம் என்று தோன்றியபோதும் உதயாவால் நிறுத்த முடியவில்லை.

வீடு வீடு என்று அந்த ஆதாரத்திலேயே வாழ்ந்தவளுக்கு, இப்போது அஸ்திவாரமே கலைந்து போகவும் நிலைகுலைந்து போயிற்று.

அதற்குள் கதவைத் தட்டி மாத்திரையைக் கொடுத்தான் ரூம் பாய் [illegible] ண்டர்.

வாங்கிப் பிரித்துத் தண்ணீருடன் அவளிடம் கொடுத்தான் கவுதமன்.

விழுங்கிவிட்டு உடனேயே, ''இன்னும் வலி போகவில்லையே'' என்றாள் அவள்.

''போகும் போகும். சீக்கிரம் வலி போய்விடும். நீ சற்று நேரம் படுத்துத் தூங்கினால் எல்லாம் சரியாகிப் போகும்.'' என்றான் அவன் சிறு குழந்தைக்குச் சொல்வது போல.

அவள் பணிவாக அவன் கட்டிலை நோக்கி நடந்தாள்.

''இங்கே இல்லை. உன் அறையில்.''

விறுக்கென நிமிர்ந்து, ''முடியாது'' என்றாள் அவள்.

உடனேயே சோர்ந்து கண்களில் நீர்த்திரையோடு ''உங்களுக்குக் கூட என்னைப் பிடிக்கவில்லையா?'' என்றாள் தீனமாக.

சட்டென அவளை இழுத்து அணைத்து. அவள் தலையைத் தன் மார்பில் அழுத்தி, ''உளராதே. உதயா'' என்றான் அவன்.

அந்தக் கணத்தில் அவள் முழுமையாக உடைந்தாள்.

இதோ... இதோ என்று துருத்திக் கொண்டிருந்த கண்ணீர் வெள்ளமாகப் பெருக விம்மலும் விக்கலுமாக, அடி பட்ட மானாய்க் கதறித் தீர்த்து விட்டாள்.

''ஷ் உதயா, என்னம்மா இது... அழக்கூடாது. நான் சொல்கிறேன் இல்லையா? அழக்கூடாது உதயா...''

அவன் குரல் ஒன்று கேட்பது போலவே தேற்றினான் இல்லை அவள்.

அதை உணர்ந்து அவள் முதுகை மெல்ல வருடிய வண்ணம் அவனும் பேசில்லாமலே நின்றான்.

ஒருவாறு சற்று கண்ணீர் குறைந்ததும் மெல்லமே அழைத்துச் சென்று கட்டிலில் அமர வைத்தான்.

தம்ளரில் நீர் எடுத்து வந்து கொஞ்சம் பருக வைத்தான்.

அவள் சோர்வதையும் கண்கள் சொருகுவதையும் கண்டு. ''தூங்கு, எல்லாம் சரியாகப் போய்விடும்'' என்றான் பரிவுடன்.

தலையணையில் சாயப் போனவளைத் தடுத்து ''ஊகூம் இல்லை'' என்று எழுப்பி நிறுத்தினான்.

''ஊ... கூம்... இங்கே... தான்'' என்று மீண்டும் அமரப் போனாள் உதயா.

''இல்லை...'' என்றவன் அவள் முகம் மீண்டும் கலங்குவதை கண்டு, ''நானும்தான் அங்கே வருகிறேனே'' என்றான் சமாதானமாக.

அவள் மீண்டும் எதுவும் கூறுமுன் அவளைக் கைகளில் ஏந்திச் சென்றான்.

அவள் அறையில் கட்டிலில் படுக்க வைத்துப் போர்வையால் மூடிவிட்டான்.

''பல் விளக்கவில்லை...யே'' என்று முணுமுணுத்தாள் அவள்.

''பரவாயில்லை காலையில் சேர்த்து நன்றாக விளக்கிக் கொள்'' என்று கூறி அவள் அருகே அமர்ந்தான்.

அவள் கைகளைத் தன் கையில் ஏந்தி, அவள் முகத்தில் பார்வையைப் பதித்துக் கேட்டான். ''யோசித்துச் சொல்லு உதயா. எனக்கு விருப்பம் என்றால் மெய்யாகவே உனக்கும் சம்மதம்தானே'' என்று வினவினான்.

''ஹ்ம்'' என்றாள் அவள் சன்னமாக.

குனிந்து அவளது நெற்றியில் மிருதுவாய் முத்தமிட்டு நிமிர்ந்தான் அவன்.

[illegible]ர்வான முறுவலுடன் அவன் கழுத்தில் கைகளைக் கோர்த்து அவனோடு ஒட்டிக் கொள்ள முயன்றாள் அவள்.

மறுகணம் அவனது இறுகிய அணைப்பில் அவளுடைய விலா எலும்புகள் கிட்டத்தட்ட நொருங்கிப் போயின.

அழுந்த முத்தமிட்டவன் அவ்விடம் திகைப்பை உணர்ந்து உடனே அவளை விடுவித்தான்.

ஏதோ சொல்ல முயன்றவளை உதட்டில் விரல் வைத்துத் தடுத்தான்.

''தூங்கு'' என்று அவளது புருவங்களை மென்மையாக வருடி விட்டான்.

செயல்படத் தொடங்கியிருந்த மாத்திரையோடு இந்த இதமும் சேர்ந்து கொள்ள அப்படியே உறங்கிவிட்டாள் உதயா.

அவள் நன்றாகத் தூங்கியதும் எழுந்து போர்வையைச் சீர்ப்படுத்தினான் கவுதமன்.

விடிவிளக்கைப் போட்டு, சரவிளக்கை அணைத்து விட்டு வெளியே வந்து கதவைச் சாத்திப் பூட்டினான்.

நிமிர்கையில் அவனை நோக்கிச் சிலர் வரக் கண்டு நின்றான்.

அட்டென்டரோடு வந்த மூவரில் பசுபதியைக் காணவும் முகம் கடுமையுற, ''என்ன?'' என்றான் அதட்டலாக.

பதில் கூறியவர் சிவராமன்.

''எங்கள் பெண்ணை அழைத்துப் போக வந்தோம்... உதயா எங்கே?''

அறையைக் காட்டி ''தூங்குகிறாள்'' என்றான் கவுதமன் சுருக்கமாக.

அங்கிருந்து அவன் வெளிவந்ததைக் கவனித்திருந்த பசுபதியின் முகம் செங்குரங்காய்க் கன்றியது.

''ஒரேயடியாகக் களைத்து விட்டாளோ? ஒரு வழியாய் அவளுக்குத் தாலாட்டுப் பாடி உறங்க வைத்து விட்டுத் தான் வெளியே வந்தீர்களாக்கும்'' என்றான் நக்கலாக.

அதற்குள்ளாக அறையைத் திறக்க முயன்று முடியாமல் போகவே, ''சாவியை வாங்கி அந்த சிறுக்கி தலை முடியைப் பிடித்து இழுத்து வாருங்கள் மாப்பிள்ளை'' என்றாள் அபிராமி.

''கெட் அவுட்'' என்றான் கவுதமன் சுருக்கமாகவே.

''எங்கள் வீட்டுப் பெண்ணை அழைத்துப் போக வந்தால் நீ என்னடா கெட்டவுட்டு'' என்று சீறினார் சிவராமன்.

மூவரையுமே உதாசினத்துடன் நோக்கி விட்டுத் திரும்பி ''அட்டென்டர் இந்த அறைகளை புக் செய்திருப்பது கவுதமன் கன்ஸ்ரக்ஷன்ஸ். போய் ஃப்ளோர் மானேஜரிடம் சொல்லு. இந்த இடம் ஐந்து நிமிடத்திற்குள் காலியாகா விட்டால் நான் மேலிடத்துக்குப் போக வேண்டியிருக்கும்'' என்று ஓர் அழுத்தத்துடன் கூறிவிட்டுத் தன் அறைக்குள் சென்று கதவைச் சாத்தினான்.

அதற்குமேல் அந்த அட்டென்டருக்கும், என்னவாதம் என்று கவனிக்க வந்த ஹவுஸ் டிடக்டிவுக்கும் ஃப்ளோர் மானேஜர்கூடத் தேவை இருக்கவில்லை.

''போங்க சார், போங்கம்மா, அட போ சார், கடைசியில எங்க வேலைக்கு உலை வைத்து விடுவீங்க, போலஇருக்கே. மரியாதையாய்ப் போறீங்களா இல்லை வாட்ச்மேனுங்களைக் கூப்பிடவா?'' என்று விரட்டி அடித்து விட்டார்கள்.

உள்ளே சென்ற கவுதமன் கீழே சிதறிக் கிடந்த மல்லிகை மலர்களைப் பார்த்தான்.

அவள் கதறித் துடித்தபோது உதிர்ந்தவை.

அவைகளைத் திரட்டி மேசை மேல் வைத்தான்.

குனிந்து சட்டையைப் பார்த்தான்.

கண்ணீர்க் கறைபோலத் தோன்றியது.

தலையைப் பிடித்துக் கொண்டு சற்று நேரம் உட்கார்ந்திருந்தான்.

பின்னர் எழுந்து கதவைப் பூட்டிக் கொண்டு லிஃப்டை அணுகினான்.

காலையில் வழக்கம்போல மூன்று தரம் 'ஷண்முக சரணம்' சொல்லிவிட்டு எழ முயன்றபோது உதயாவுக்குத் தலை வெகுவாகக் கனத்தது.

பசை போட்டு ஒட்டினாற்போல இமைகள் பிரிய மறுத்தன.

யோசித்தபடியே புரண்டபோது படுக்கையின் மென்மை உறைத்தது.

சட்டென எழுந்து பார்த்தாள்.

ஒவ்வொன்றாய் நினைவு வந்தது.

என்னவெல்லாம் சொன்னார்கள் என்ற நினைவில் இப்போது நெஞ்சு தவித்தது.

ஆனால் திரும்பி வந்த பிறகு...

நினைக்க நினைக்க முகம் கன்றிச் சிவந்தது.

என்ன சொன்னான் என்பது ஞாபகம் வரவில்லை.

ஆனால் மறுத்திருக்க வேண்டும்.

மற்றபடி அவள் இந்த அறைக்கு எப்படி வர முடியும்?

ஆனால் அவன் ஏன் மறுக்க வேண்டும்?

எத்தனையோ தடவை பார்வையிலும் பேச்சிலும் அது கேலி போல் என்றாலும் நிச்சயமாகவே விருப்பத்தை வெளிப்படுத்தியவன்.

16

இலகு வாழ்வு அவளை வாழுமாறு திரும்பத் திரும்பத் தூண்டியவனும் கூட.

இன்று அவளாகச் சம்மதம் தெரிவித்தபின் ஏன் விலகிச் செல்லவேண்டும்?

கடைசியாக அவன் முத்தமிட்டது நினைவு வர, அந்த ஏ.சி. அறையிலும் அவளுக்கு குப்பென்று வியர்த்தது.

எழுந்து சென்று கதவைத் திறந்தாள். முடியவில்லை.

வெளியே பூட்டியிருந்தது.

பெரிதாக ஒன்றும் தோன்றவில்லை.

தூக்கமாத்திரையில் - அது தூக்க மாத்திரையாகத்தான் இருக்க வேண்டும் என்பது இப்போது புரிந்தது - அதன் விளைவாக அவள் கதவைப் பூட்டாமல் உறங்கியிருக்க வேண்டும். எனவே அவன் பூட்டிச் சென்றிருக்கிறான்.

எனவே இதில் ஒன்றும் இல்லை.

ஆனால் மற்றபடி எல்லாமே பெரிதாகக் கண்ணை மருட்டின.

இன்று காலை வீட்டுக்கு வருவதாகச் சொல்லி அனுப்பினாளே.

அப்பாவை, சித்தியை எப்படி முகத்துக்கு நேர் பார்ப்பது?

என்னவெல்லாம் பேசிவிட்டார்கள்!

நினைக்க நினைக்க நெஞ்சை அடைத்தது.

எதை நினைத்தாலும் பாறையில் முட்டிக் கொள்வது போல வேதனையாக இருக்கையில் ஏன் நினைக்க வேண்டும்?

நினையாதே மனமே நினையாதே.

பிடிவாதமாய் ஷாண்டலியர், டி.வி. ஸ்டாண்ட் என்று வாழ்வோடு சம்பந்தம் அற்ற பொருட்களையே பார்த்து அதைப் பற்றியே நினைத்தபடி பல் துலக்கி குளித்து முடித்தாள்.

சன்னல் அருகே சென்று திரையை விலக்கி, தூரத்தில் தெரிந்த மலைக்கோட்டையை நோக்கினாள்.

'டர்னிங் பாயிண்ட்' என்பார்கள்; அவள் வாழ்விலும் இப்போது ஒரு திருப்புமுனை என்பது தெளிவு.

இது அவளை எங்கே கொண்டுவிடப் போகிறது?

உறுதியாய், உயரமாய் நின்ற மலைக்கோட்டையைப் பார்க்கையில் உதயாவின் அச்சம் குறைந்து மனதில் ஒரு விதமான அமைதி பரவியது.

பிள்ளையார் எதையும் நன்மையாகவே நடத்தி வைப்பார்.

கதவில், சாவி சுழலும் ஓசை கேட்டது.

சன்னல் அருகிலிருந்து விலகாமல் திரும்பிப் பார்த்தாள்.

எதிர்பார்த்தது போலவே அவன் தான்.

தன் வழக்கமான வேக நடையுடன் உள்ளே வந்தான்.

மேசை மேல் ஒரு பெட்டியை வைத்துவிட்டு அவளை நெருங்கி, ஒற்றை விரலால் அவள் முகத்தை தூக்கினான்.

கூர்மையான பார்வையுடன். "நேற்றிரவு ஒரு சம்மதம் சொன்னாய் இன்றும் அந்த உறுதி மாறாமல் இருக்கிறதா?" என்று கேட்டான்.

இது நன்மையாகுமா என்று உள்ளே ஒரு குரல் கேட்டது.

அது ஒதுக்கி நிமிர்ந்தாள்.

ஆனால் தொண்டையை விட்டு சத்தம் வெளியே வருமோ இல்லையோ என்ற சந்தேகத்தில் 'ஆம்' என்பது போலத் தலையை மட்டும் அசைத்தாள்.

அவன் முகம் மலர்ந்தது.

அவளைக் கைப்பற்றி அழைத்துச்சென்று பெட்டியைத் திறந்து காட்டினான்.

உள்ளூர சிறு வேதனையுடன் பார்க்கத் தொடங்கிய உதயா திகைத்தாள்.

அருமையான வேலைப்பாட்டுடன் நெக்லஸ், வளையல், தோடு, ஜிமிக்கி என்று நகையோடு சிவப்பும் ஜரிகையுமாக காஞ்சிப்பட்டு வேறு.

என்ன ஏது என்று கேட்காமல் "எட்டு மணிக்குள் அங்கே இருக்க வேண்டும். சீக்கிரமாய் எல்லாவற்றையும் அணிந்து கொண்டு வா சீக்கிரம், சீக்கிரம்" என்று விரட்டினான்.

முந்தைய நாள் விழுந்த அடியில் எதையும் நினைக்கக் கூடத் தைரியம் வரவில்லை.

யந்திரமாய் எல்லாவற்றையும் அணிந்து வர, அவன் அவளை விழுங்குபவன் போலப் பார்த்துவிட்டு, "இதைக் குடி" என்று ஒரு கப் காபியை அவள் கையில் திணித்தான்.

நிமிர்ந்து பார்த்தால் அவனும் பட்டில்தான் இருந்தான்.

அதுவும் வெண்பட்டு வேஷ்டி.

மணமகன் போல என்று நினைக்கையில் என்னவோ செய்தது.

நினையாதே மனமே நினையாதே என்று பிடிவாதமாகச் சொல்லிக் கொண்டாள்.

எங்கே போகிறோம் என்ன என்று கூட நினைக்கப் பிடிக்கவில்லை.

அவன் ஆட்டுகிறபடி ஆடுகிறேன் என்று உள்ளூரச் சொல்லிக் கொண்டாள்.

காபி முடிந்ததும் எல்லாம் கனவில் பொய்மையோடு வேகமாக நடந்தது.

பின்புற வழியாக ஓட்டலை விட்டு வெளியேறி,

வண்ணத் துணியும் ஜிகினாவுமாக அலங்கரிக்கப்பட்டிருந்த மண்டபத்தை அடைந்தது.

சிரித்த முகமாய் பட்டுச் சேலைகளில் ஜேன் கிளாடியா மாதை... எல்லோரும் நின்றது.

ஓமத்தீ, திருநாண் பூட்டுதல், திருமண மந்திரங்கள் எல்லாமே கனவின் தன்மையுடனே நடந்தேறியது.

கடைசியாக கைபிடித்துக் கொடுத்துத் தாரைவார்க்க என்று பட்டு வேட்டியில் வினு வந்து நின்றபோது தான் நனவின் தீவிரம் சற்றே புரிந்தது. கண்களில் நீர் ததும்பியது.

திருமணம் முடிந்தபின் சிற்றுண்டியோடு எல்லோரும் வளவளத்தனர்.

உதயாவின் அருகில் வந்து அமர்ந்து கொண்டு, ''நான் அன்றே நினைத்தேன்'' என்றாள் ராதை புன்னகையோடு.

''நீங்கள் எப்படி - எப்போது வந்தீர்கள்'' என்று மெல்லக் கேட்டாள் உதயா.

''உன் அவரின் உத்தரவு. பதினோரு மணிக்கு டிரங்க் கால் வந்தது லைட்னிங்கால்; அவசரமாக கிளம்பு முன் அவர் ஏற்பாடு செய்த பென்ஸ் வந்து விட்டது. காரில் முடிந்தவரை தூங்க வேண்டும் என்று வேறு கட்டளை. இல்லாவிட்டால் இங்கே வந்து தூங்கி வழிவோமாம்.''

"இதெல்லாம்?" என்று சேலை நகையைக் காட்டிக் கேட்டாள்.

''ஓட்டல் காம்ப்ளக்சில் வாங்கியதாம். இந்த ஓட்டலே கவுதம் கட்டிக் கொடுத்ததுதானாமே. பிரதர் கூப்பிட்டதும் மானேஜர் ஓடிவந்து கடைகளை திறந்து கொடுத்து, வாங்கினாராம். பிளவுஸ்தான் கொஞ்சம் தொல்லை கொடுத்து விட்டது. அதையும் ஓட்டல் மானேஜரைக் கொண்டே 'ஓட்டல் ஷாப்பிங் காம்ப்ளக்' சுக்கு ரெடிமேடு சப்ளை செய்யும் ஒருவரது கடையைத் திறக்கச் சொல்லி வாங்கியிருக்கிறார். அலைந்து அதை வாங்கி முடித்த போது ஏழு மணி, உடனே உன்னைக் கிளப்பி வர ஓட்டலுக்கு ஓடி வந்தார்.''

''ஓ...''

அருகில் அமர்ந்த மக்கன்சியிடம், உங்களுக்கு போனவ ''ஓர் இந்து திருமணம்'' என்று கூறிக் கொண்டிருந்த அவனை ஒரு மலைப்புடன் நோக்கினாள்.

இரவு குறைந்த பட்சமாய்ப் பத்தரைக்கு மேல் இதையெல்லாம் திட்டமிட்டு சாதிப்பது என்றால் தூங்கியிருக்க முடியாது.

அவன் மனதை ஊகித்தவள் போல, ''வேலையில் தீவிரமாக முனைந்திருக்கும்போது கவுதமன் இரண்டு மூன்று நாட்கள் கூட உறக்கம் இல்லாமல், உழைப்பாராம். என் கணவர் சொல்லியிருக்கிறார். அதனால் ஒரேயடியாக உருகாதே'' என்ற ராதை எதையோ நினைத்துச் சிரித்தாள்.

''இன்று இரவு தூங்கி வழிவாரோ என்று பயந்து விட்டாயா'' என்று கேட்டு மீண்டும் நகைத்தாள்.

''என்ன 'விட்' ராதா சிஸ்டர் எங்களிடமும் தான் சொல்லி விட்டுச் சிரிப்பது?'' என்ற கவுதமன் கேட்கவும், சும்மாவே ரோஜா நிறம் கொண்டிருந்த உதயா ஒரே சிவப்பானாள்.

அவளது முகத்தை கவனித்த அவன் பார்வை மிருது வாயிற்று.

சிறு முறுவலுடன், மீண்டும் மக்சுன்சியிடம் திரும்பினான்.

''எத்தனை சடங்குகள், பார்த்தீர்களா? அத்தனைக்கும் உள் அர்த்தம் இருக்கிறது...''

அவனுடைய கம்பீரமான குரல் காதில் விழவிழ அவளுக்கு மேலும் மேலும் குழப்பம் அதிகரித்தது.

திருமணம் ஒரு விலங்கு. அதில் மாட்டிக் கொள்ளக் கூடாது? இலகுவாய் வாழ வேண்டும் என்று வாய்ப்புக் கிடைத்தபோதெல்லாம் அவளுக்குப் போதித்தவன், கடைசியாக அவள் இலகு வாழ்வுக்குச் சம்மதம் தெரிவிக்கையில் ஏன் இப்படி மாறினான்.

மனம் குட்டையாய்க் குழம்பியது.

ராதை ஏதோ காரியமாய் எழுந்து செல்லவும் வினு வந்து ...டிக்கொண்டு அமர்ந்தான்.

''அக்கா எனக்கு வேஷ்டி நன்றாயிருக்கிறதா?'' என்று ...மாய்க் கேட்டான்.

மெலிந்திருந்த அவன் உடம்பில் வேஷ்டி, சீப்புக்குச் சுற்றியது போலத்தான் இருந்தது.

ஆனாலும் அதைச் சொல்லாமல், ''என் வினுக்குட்டிக்கு நன்றாக இல்லாதது என்று கூட ஒன்று உண்டா?'' என்று பிரியமாய் பதிலுரைத்தாள் அவள்.

''அக்கா உனக்கு இந்த டிரஸ், நகையெல்லாம் ரொம்..ப்ப அழகாக இருக்கிறதக்கா'' என்றான் அவன் மகிழ்ச்சியோடு.

''நீ எப்படியடா வந்தாய்?''

''காலையிலே என் முத... இல்லை இனி அத்தான் என்று தானே சொல்ல வேண்டும். அத்தான்தான் என்னை அழைத்து வந்தார். பக்கத்துத் தெருவில் காரை நிறுத்தி விட்டு, அங்கே ஒரு பையனிடம் - நம்ப நாராயணனிடம் சொல்லி அனுப்பினார். அவன் சொல்லி நான் சென்றதும் விஷயத்தைச் சொன்னார்.

''அப்பா... சித்தி...''

''அப்பா, அம்மா, பசுபதி சார் மூன்று பேரும் ஏதோ தீவிர மாகப் பேசிக்கொண்டு இருந்தார்கள். இல்லாவிட்டாலும் நான் வந்தாலும் போனாலும் யாரும் அங்கே பார்ப்பதும் இல்லை, பசித்தால் கூட நானேதான் போட்டுக் கொண்டு சாப்பிட வேண்டும். எனக்கு வீட்டில் ஒன்றுமே பிடிக்க வில்லை அக்கா!'' என்றான் தம்பி குறையோடு.

வினுவின் மெலிவின் காரணம் புரிந்தது.

வருத்தத்துடன் அவள் பேசாமல் இருக்க வினு தொடர்ந் தாள். ''எனக்கு அத்தானைப் பிடித்திருக்கிறது அக்கா, இவர் பசுபதி சார் போல உம்மணாமூஞ்சி இல்லை. நன்றாகச் சிரிக்கிறார்'' என்று பாராட்டிதழ் வழங்கினான் சிறுவன்.

''நன்றி'' என்று கூறி அக்கா, தம்பி இருவரையும் திகைக்க வைத்தான் கவுதமன்.

''கவனி வினு, உடம்பையும் கவனித்துக் கொண்டு இந்த ஆண்டுப் படிப்பை முடித்துவிடு. அடுத்த ஆண்டு எப்படி யாவது உன் அக்காவிடம் வந்துவிடலாம்.''

வினுவுக்கு ஒரே சந்தோஷம்.

உதயாவுக்கும்தான்.

ஆனால் வினுவைப் போல வெளியே காட்டிக் கொள்ள வில்லை. அவ்வளவுதான்.

அத்துடன் உள்ளூர ஒரு கலக்கமும் கூட.

நேற்று இரவிலும் பசுபதியும் வீட்டில் இருந்தான்.

இன்று அதிகாலையிலும் மும்முரமாகப் பேசிக் கொண்டு இருந்தார்கள் என்றால் அவளைப் பற்றித்தானே இருக்கும்?

என்ன செய்யப் போகிறார்கள்?

இப்போது இன்னமும் எகிறி குதிப்பார்களே.

குதித்தால் குற்றம் கூறவும் முடியாது.

மண்டபத்தில் அவரவருக்குக் கொடுக்க வேண்டிய எல்லாம் முடித்துக் கொண்டு கண்ணனும் ராதையும் வரவும் எல்லோருமாக ஓட்டலுக்குத் திரும்பினர்.

காரை விட்டு இறங்குமுன் உதயாவிடம் திரும்பி, ''இங்கே ஒரு 'ரிசப்ஷன் கமிட்டி'யை எதிர்பார்க்கிறேன். ஆனால் நீ தைரியமாக நிற்க வேண்டும். எதற்கும் நான் இருக்கிறேன் என்பதை மறவாதே'' என்றான் கவுதமன்.

இவனையாவது மறப்பதாவது?

பார்த்த அன்றிலிருந்து நெஞ்சில் நீக்கமற நிறைந்தவன் ஆயிற்றே, இவனை மறக்க வேண்டுமானால் இன்னொரு பிறவிதான் எடுத்து வர வேண்டும்...

ஓட்டலின் உள்ளே பெரியதாக இருந்த ரிசப்ஷன் ஹாலுக்குள் சென்ற பிறகுதான் அவன் சொன்னது புரிந்தது உதயாவுக்கு.

''இவள்தான் சார். இவள்தான் என் மகள். எங்களிடம் ஒப்படைக்க வேண்டும்'' என்று விறுவிறென்று முன்னே வந்து உரக்கக் கூறினார் சிவராமன்.

இந்த பாழும் உடம்பு சரியில்லை என்று அனுப்பி..., என்று இழுத்த பலவீனமான குரலுக்கும் இந்த நடைக்கும் தொடர்பே இல்லையே.

பின்னே அப்பாவுக்கு நோயென்று பெரிதாக ஒன்றும் இல்லையா?

இந்த மூன்று மாதம் உட்கார்ந்து உண்டதில் நன்றாகி விட்டதா.

பின்னே நேற்று ஏன்....

''இன்றைக்குப் போலீசோடு வந்திருக்கோம். எவன் கெட்டவுட்டு சொல்லுகிறான் பார்ப்போம்'' என்று வந்த அபிராமி மகளின் சிந்தனையில் குறுக்கிட்டாள். ''அடடே என்ன மினுக்கலடி?'' என்று முகவாயில் கை வைத்து வியந்தாள்.

சித்தியின் உடம்போடு பொருந்தாமல் வழுக்கிய பாலியெஸ்டர் சேலை பார்த்ததும் கண்ணை உறுத்தியது.

பாலியெஸ்டர் சேலை!

''இவர்தாம் நாம் தேடி வந்தவர்கள் இன்ஸ்பெக்டர்'' என்றான் பசுபதி.

மெய்யாகவே போலீஸ் ஏன்?

இதெல்லாம் என்ன?

நெருங்கி வந்தவர்களை அசட்டை செய்து ராதையை பார்த்தான் கவுதமன்.

குறிப்பு கிடைத்தாற் போல. ''நகை ஜரிகையில் சிக்கிக் கொண்டது பார்'' என்று முறுவலோடு நகைகளைப் பிரித்து சீர் செய்வது போலத் தங்கத் தாலியை எடுத்துச் சேலையின் முன் தொங்கவிட்டாள் ராதை.

''ஆ!'' என்று மூவரின் குரலில் எவர் குரல் மிகுதியாக அதிர்ந்திருந்தது என்று கண்டு பிடிப்பது கடினம்.

ஆனால் அந்த ஒரு சொல்லோடு மடமடவென்று வெளியேறிப் போய் விட்டான் பசுபதி.

சிவராமன் கல்லாய்ச் சமைந்திருக்க அபிராமி புலம்பிக் கொட்டினாள்.

''அய்யய்யோ, அய்யய்யோ, தாலியே கட்டிக்கொண்டு வந்து நிற்கிறாளே. தலையிலே கல்லைப் போட்டுவிட்டாயே பாவி! கல்யாணத்தைக் கலைத்து விட்டு விட்டால் கால முழுமைக்கும் இப்படியே சம்பாதித்துப் போடுவாள்... இந்த பணத்தில் என் மகளுக்குப் பட்டும் பவுனும் சேர்க்கலாம்னு பார்த்தேன்.''

அதிர்ச்சியின் விளைவாக உள்ளத்தில் உள்ளதைச் சொல்லி எல்லோரையும் அதிர வைத்தாள் அபிராமி.

''உன்னை.. உன்னை..'' என்று கையை ஓங்கிக் கொண்டு அவள் முன்னே வரவும் ஓர் எட்டு முன்னே வந்து உதயாவை மறைத்து நின்றான் கவுதமன்.

''இன்ஸ்பெக்டர்'' என்று அழைத்து, ''என் பெயர் கவுதமன். உதயாவுக்கு இருபத்தி ஒரு வயது முடிந்து விட்டது. விரும்பித் திருமணம் செய்துகொண்டோம். இவர்கள் எல்லோருமே சாட்சி. இதற்குமேல் இவர்களை அப்புறப்படுத்துவது உங்கள் வேலை.''

''நானும் ஒரு சாட்சி சங்கர்'' என்று முன்னே வந்து கூறினார். அந்த இன்ஸ்பெக்டரை முன்பே அறிந்திருந்த ஹோட்டல் மானேஜர்.

''என் வாழ்த்துக்கள் மிஸ்டர் கவுதமன்'' என்று அவனிடம் கைகுலுக்கிவிட்டு சிவராமனிடம் திரும்பினார் காவலர்.

உதயாவின் முகத்தில் அதிர்ச்சியை எல்லோருமே கண்டும் காணாததுபோலப் பொதுப்படையாகப் பேசினர்.

அவள் அதிலிருந்து மீள இடம் கொடுத்தாற்போல.

ஆனால் அவளால் மீள முடியவில்லை.

''நான்.. நான் முகம் கழுவ வேண்டும்'' என்று மெதுவாகச் சொல்லிவிட்டு எழுந்து தன் அறைக்குச் சென்றாள்.

கவுதமன் பார்க்கு முன்னரே ராதையும் உடன் கிளம்பி விட்டாள்.

அவள் முகம் பரிவைக் காட்டவும் உதட்டைக் கடித்துக் கொண்டு சற்றுநேரம் பேசாமல் நின்றாள் உதயா.

பிறகு, ''சித்தி இப்படி என்று நான் எண்ணவே இல்லை ராதைக்கா'' என்றாள் அடைபட்ட குரலில்.

அவள் கையைப் பற்றி ''ஓர் அதிர்ச்சியில் பேசுவதைப் பெரிதாக எடுத்துக் கொள்ளக் கூடாதம்மா'' என்றாள் ராதை.

''இல்லைக்கா. நான்தான் கண்ணை மூடிக்கொண்டு இருந்துவிட்டேன். அனி, அவள் அம்மா எல்லோருமே சொன்னதுதான். அப்போது அவர்கள் மேலெல்லாம் கோபப் பட்டேன்..'' என்றாள் குரல் கரகரக்க உதயா.

தொடர்ந்து ''ஆனால் அப்பா? என்னிடம் எவ்வளவு பிரியமாக இருப்பார். அவர் கூடவா? நேற்று நோய் என்று பேச முடியாமல் பேசியவர் இன்று... எல்லாருமா வேஷம் போடுகிறார்கள்?'' என்றாள் கண்ணீர் மல்க.

''ச்சுச்சு இன்று சொட்டு கண்ணீர் உன் கண்ணிலிருந்து வரக்கூடாது தெரியுமா? உன் அப்பா வேஷம் போடட்டுமே விஷயம் வெளியாகி விட்டதில்லையா? இனி அவரால் குடும்பத்தைக் காப்பாற்ற முடியும் என்று நீ நிம்மதியாய் இருக்கலாமில்லையா?'' என்று எடுத்துரைத்தாள் ராதா.

சற்றே திடுக்குற்று அவளைப் பார்த்தாள் உதயா.

புரிந்து கொண்டு ஒரு வருத்த முறுவலுடன் ''இது மாதிரி நிலைமை ஏற்படக்கூடும் என்று எதிர்பார்த்து சில அடிப்படை விவரங்களை வந்த உடனேயே கவுதம் பிரதர் சொன்னார்'' என்றாள்.

அவன் தனக்காகப் பார்ப்பதைவிட எதிர்பார்த்து என்ற வார்த்தையில் இன்னமும் வருந்தினாள்.

''மற்றவர்கள் போகட்டும், ஆனால் அப்பா? தன் இரத்தம் என்று கூட இல்லையா?'' என்று மருகினாள்.

கதவைத் திறந்துகொண்டு உள்ளே ராதையைப் பார்த்தாள் கவுதமன்.

ராதை லேசாகத் தலையசைத்தாள்.

புரிந்து கொண்டு ''ராதா எல்லோரும் மலைக் கோட்டைக்குக் கிளம்புகிறார்கள். நீங்கள் போகிறீர்களா?'' என உரக்க வினவினான் அவன்.

கதவுக்கு முதுகு காட்டி நின்ற உதயா அவன் குரல் கேட்கவும் அவசரமாக அவன் அறியாமல் கண்களைத் துடைக்கலானாள்.

''பின்னே, நான் பாராவிட்டால் மலைக்கோட்டை இங்கே இருப்பதிலேயே அர்த்தமில்லையே'' என்று விளையாட்டாய் மொழிந்தாள் ராதை.

''அப்படியானால் உடனே கிளம்புங்கள். வினுதான் உங்களுக்கெல்லாம் கைடாம். இரண்டு காரையும் ரெடி பண்ணச் சொல்லிவிட்டேன், சீக்கிரம்'' என்று துரிதப்படுத்தினான் அவன்.

எல்லோரும் கிளம்பும் பரபரப்பில் ஒருவாறு சமாளித்துக் கொண்டாள் உதயா.

17

எல்லோரும் அனுப்பி வைத்துவிட்டு உதயாவின் அறைக்கு வந்தான்.

அவன் வர அவளும் எதிர்பார்த்த ஒன்றுதான்.

ஆனால் அவனிடம் என்ன சொல்வது, [illegible] என்று ஒன்றும் புரியாது போயிற்று.

[illegible]க்கு வார்த்தை அவனிடம் மல்லுக் கட்டியது [illegible] எல்லாம் மறந்தே விட்டது.

உள்ளூர மலைத்தவண்ணம் அவனை நிமிர்ந்து பார்த்தாள்.

கதவில் இலகுவாய்ச் சாய்ந்தபடி, கண்ணில் சிறு சிரிப்புடன் அவளைத்தான் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான் அவன்.

அவன் நிமிந்ததும் கண்ணோடு இணைந்து உதடுகளும் முறுவலித்தன.

அவளுக்கு இன்னமும் மலைப்பு கூடியது.

இந்த ஓர் இரவில் என்னென்ன வேலையெல்லாம் செய்திருக்கிறான்!

ஆனால் ஏன்?

முந்திய இரவில் அவளிடம் தன்னை ஒப்படைக்க முயன்றது நினைவு வர முகம் சூடாயிற்று.

அவள் மேலே சிந்திக்கு முன் ஓர் எட்டில் அருகே வந்து அவளை இழுத்து அணைத்துக் கொண்டான் கவுதமன்.

காடுமேடெல்லாம் கஷ்டப்பட்டு அலைந்து திரிந்துவிட்டு வீடு வந்து சேர்ந்து ஆறுதலை உணர்ந்தாள் அவள்.

அவன் மார்பில் இன்னமும் அழுந்த ஒட்டிக் கொண்டாள்.

சுகமாய்த்தான் இருந்தது.

கூடவே முன் இரு அணைப்புகளைப் பற்றிய நினைவும் வந்தது.

பயம் துக்கம், வேதனை என்று கஷ்டங்களுக்காகவே அவன் மார்பில் சரண் புகுவது பழக்கமாகிறதா?

வருத்தம் பெருக மெல்ல விலக முயன்றாள்.

முடியாமல் போகவே திகைப்புடன் அண்ணாந்து அவன் முகத்தைப் பார்த்தாள்.

முன்னிலும் இறுக அவளை அணைத்துக் கொண்டு முறுவல் செய்தான் அவன்.

அவ்வளவு நேரம் பெரும் துயரமாகத் தோன்றி அழுத்திய குடும்பத்தினரிடம் நடப்பும், பேச்சும் அவன் அருகாமை

யில் ஒன்றும் இல்லாமல் - அவனோடு அவ்வளவாகத் தொடர்புகூட அற்றதாகத் தோன்றின உதயாவுக்கு.

ஆனால் கவுதமனோடு அவளுடைய வாழ்வு?

ஒருநாள் எரி நெருப்பிடை இடும் வரையிலும் தொடர வேண்டியதான அந்த வாழ்விலும் ஒன்றும் எளிதாகத் தெரியவில்லையே?

அவனது கொள்கை, அன்றுவரை அவன் நடந்து கொண்ட முறை, அவளுடைய பிரதிபலிப்பு எல்லாமாக முட்டி மோதிக் கொண்டு மனதில் குமிகையில் அவனோடு ஒன்றிச் சிரிக்க அவளால் முடியவில்லை.

உதட்டைக் கடித்துக்கொண்டு பேசாமல் நின்றாள்.

"ஏகப்பட்ட குழப்பங்கள். சந்தேகங்கள்.... எல்லாம் சேர்ந்தால்தான் நிம்மதி இல்லையா உதயா?" என்று அவள் மனதைக் கவுதமன் தானே பேசினான்.

அவனும் அருகில் அமர்ந்து அவள் கையைத் தன் கையில் எடுத்துக் கொண்டான்.

அவளது விரல்களை மெல்ல வருடியபடிச் சற்று நேரம் மௌனமாக இருந்தான்.

பிறகு தோளைக் குலுக்கிவிட்டு, "சொல்லித்தான் ஆக வேண்டும். ஆனால் எப்படித் தொடங்குவது என்பதுதான் தெரியவில்லை" என்றான் தயங்கிய குரலில்.

இவனா பேசத் தெரியாதவன்?

அவளது பார்வையைப் புரிந்து கொண்டு அவன் சிரித்தான். "மெய்தான் உதயா. உன் மனம் நோகாமல் நீ சரியாகப் புரிந்துகொண்டு விடும்படியாக இல்லாமல், உண்மையாக நீ நம்பும்படியாக ஏனெனில் பல சமயங்களில் [illegible] அதுதான் முடியாத காரியமாகப் போய் விடும் [illegible] இல்லாமல், எப்படிச் சொல்வது என்ற

கலக்கம்தான். ஆனால் சொல்லித்தான் ஆகவேண்டும். இல்லா விட்டால் உன் மனம் அலைமோதிக் கொண்டே இருக்கும்.

''முதலாவதாக, நாம் சந்தித்த நாளில் இருந்து வேறு வித வாழ்வுக்குத் தூண்டி, நானே அந்த வாழ்வுக்கு நீ சம்மதித்த பிறகும் அதை விடுத்து ஏன் திருமணம் புரிய வேண்டும்? - அதுதானே?''

'ஆம்' என்பது போலத் தலையசைத்தாள் அவள்.

''இதற்குப் பதில் என்னை நம்பு உதயா? இதன் காரணம் நான் உன்மேல் கொண்டிருந்த் காதல்தான்.''

காதல்!

வெடுக்கென கையை உதறிக்கொண்டு எழுந்து விட்டாள் உதயா.

கூடவே எழுந்தவன், ''நம்புவது கடினம்தான் உதயா, ஆனால் யோசித்துப்பார். மற்றபடி நான் உன்னை ஏன் மணந்து கொள்ள வேண்டும்?'' என்று கேட்டான்.

மெய்தான். இந்த ஒரு நாளைக்கு மட்டும் எண்ணிப் பார்த்தால் அவன் காதல் நாயகனேதான்.

ஆனால் இந்த ஒரு நாளைக்கு முன்பாகக் கடந்திருந்த மூன்று மாதங்கள்?

அவை நிகழவே இல்லாததுபோல விட்டுவிட முடியுமா?

அதிலும் அந்த போர்டு மீட்டிங்.

அவன் பேசாமலே நிற்கவும் அவளது முகத்தை நிமிர்த்தி, ''உண்மை உதயா. இந்த உலகத்தில் சர்வ நிச்சயம் என்று சொல்லக்கூடிய ஒன்று உண்டு என்றால் அது நம்முடைய காதல்தான்'' என்றான் அவன்.

''நம்முடைய'' வேண்டுமென்றே மிடுக்காகக் கேட்டாள் உதயா.

அவன்மேல் அவளுக்குக் காதல்தான்.

ஆனால் அது அவன் அறியாதது ஆயிற்றே.

ஆனால் அவளைவிட மிடுக்காக, ''ஆமாம். நம்முடைய காதல்தான்'' என்றான் அவன்.

தொடர்ந்து, ''மறைக்க முயற்சி செய்யாதே. எனக்குத் தெரியும். தொடக்கத்திலிருந்தே அவ்வப்போது உன் பார்வையில் என்னைப் பார்க்கையில் வித்தியாசம் கண்டிருக்கிறேன். அப்போது அதை எந்த ஒரு ஆணுக்கும் பெண்ணுக்கும் இடையே உண்டாகும் இயல்பான ரசாயனம் என்றுதான் நினைத்தேன். ஆனால் நேற்றிரவு சிந்தித்தபோதுதான் நீ வேறு யாரையும் நிமிர்ந்து கூட - ஆண் இனத்தவன் என்கிற முறையில் சிறு அக்கறை காட்டிக்கூட நான் கண்டது இல்லை என்பது மனதில் பட்டது. ஏன், இன்னொரு ஆணின் பார்வையில் லேசான சுவாரசியம் தோன்றினாலும் கூட, உன் கண், முகம், உடல் எல்லாவற்றிலும் ஓர் இறுக்கமும், நத்தை [illegible] ஒதுக்கமும் தோன்றிவிடுமே. வெளிப்படையாகப் [illegible]டையாவிட்டாலும் 'நில் அங்கே' என்று சொல்லாமல் [illegible]லும் மறுப்பு நன்றாகத் தெரியும், அப்படி விலகி [illegible]ம்போது, என்னிடம் ஒன்றுவதும் அனிச்சைச் செயல் [illegible], தொடர்வதையும் கண்டிருக்கிறேன்'' என்று அவன் [illegible]கக் கூறினான்.

''[illegible]''

[illegible] மறுப்பு கூறமுடியாமல் தொய்ந்து அமர்ந்தாள். [illegible]

[illegible] அவள் தலையை மெல்ல வருடி, ''கூடவே [illegible]றையும் நேற்றுதான் உணர்ந்தேன் உத்யா. [illegible]ார்த்த பிறகு வேறு எந்தப் பெண்ணையும் இவள் [illegible] எப்படி இருப்பாள் என்று எண்ணவே எனக்குத் [illegible] இல்லை'' என்றவன் அவள் முகம் போன

போக்கைக் கண்டதும் சட்டென அருகில் அமர்ந்து அவள் முகத்தை இரு கைகளிலும் ஏந்தி, ''சாரி! கண்மணி என்னுடையதும் காதலே என்பதை உனக்குப் புரிய வைத்தாக வேண்டும் இல்லையா? அதனால்தான் இவ்வளவு வெளிப்படையாகப் பேச வேண்டியிருக்கிறது. இந்த ஒரு முறை கேட்டுத் தொலைத்துவிடு. இனி இதுபோல அசிங்கங்கள் நம்மிடையே வராமல் நான் பார்த்துக் கொள்கிறேன்'' என்றான் தேற்றுவதுபோல்.

அவள் ஏதோ பேச வாயெடுத்து விட்டு நிறுத்தவும், ''கேட்டுவிடு, சின்னது பெரிசு என்று விடாமல் எந்தவிதமான உறுத்தல் இருந்தாலும் கேட்டு முடித்து விடு. கதவு மூடியிருந்தால்தான் பின்னே இருப்பது புலியா. பூதமா, திருடனா என்ற சந்தேகம் வரும். திறந்து பார்த்துவிட்டால் சந்தேகம் தெளிந்து போகும் இல்லையா? இனி மனதில் சஞ்சலம் இல்லாதிருக்க எல்லாவற்றையும் இன்றே கேட்டுவிடு'' என்று ஊக்கம் கொடுத்தான்.

சின்னப் பிள்ளைகளிடம் பேசுவதுபோலப் பேசுகிறானே என்று தோன்றியது அவளுக்கு.

ஆனால் அன்றிருந்த மனநிலையில் அது தேவை போலவும் இருந்தது.

அப்போதும் சற்றுத் தயங்கிவிட்டு ஒரு பெரிய மூச்சு எடுத்து, ''இலகுவாய் வாழுவாழு என்றீர்களே. அப்படி யாரோடும் வாழலாம் இல்லையா? இதற்குச் சம்மதிக்கும் போது எப்படி நம்புவது?'' என்று கேட்டே விட்டாள்.

''என்னைத் தவிர அங்கே உனக்கு யாரிடம் பழக்கம்? வேறு பழக்கம் இல்லை என்று எனக்குத் தெரியும். அத்தோடு எனக்கு விருப்பம் என்றும் உனக்குத் தெரியும் பின்னே என்னிடம் தானே வருவாய் என்பது ஒரு நிச்சயம்.''

''மாமல்லபுரம்'' என்று கேட்கையில் அப்போதும் தொண்டை அடைத்துக் குரல் கம்மியது.

அவன் முகம் லேசாகக் கறுத்தது.

அவள் கன்னத்தைத் தட்டி சமாதானம் செய்ய முயன்று. ''முதலில் அது நீ 'மாப்பிள்ளை ரெடி' என்றதால் வந்த ஆத்திரத்தின் விளைவு, பிறகு நீ மாறியிருக்கிறாயா பரிசு பகட்டைக் கண்டு மாறுகிறாயா என்பதற்கு 'டெஸ்ட்' என்று வைத்துக் கொண்டேன். 'நீ யார் என்னை டெஸ்ட் பண்ண?' என்று கேட்டுவிடாதே. அன்றைக்கு உனக்கு நான் யாரும் இல்லைதான். ஆனால் அறிந்துகொள்ளும் ஆசை. ராமன் ஏதாவது வாங்கி வைத்திருப்பார் என்று தெரியும். அதைக் கண்ட பிறகும் மாறாமல் இருக்கிறாயா என்று பார்க்க நினைத்தேன். சவுக்குமர வரிசை மறைவில் காரை நிறுத்திக் காத்திருந்தேன். இன்னமும் பத்து நிமிடம் தாமதம் ஆகியிருந்தால் அங்கேயே வந்திருப்பேன்...'' என்றவனை அவள் இடைமறித்தாள்.

''ஒரு வேளை நான் மாறியிருந்தால்?'' என்று கோபத்தைக் காட்டி கேட்டாள்.

''அப்போது ரூபாவை விட்டு விட்டு உன்னை அழைத்துச் சென்றிருப்பேன், நல்ல பரிசாய் நானே தந்தும் இருப்பேன்..''

அவன் கையை விலக்கி அவள் முகத்தைத் திருப்பவும் ஒரு வருத்த முறுவலுடன், ''என்னுடைய அன்றைய மனநிலையைச் சொன்னேன். கண்ணம்மா. நானும் மாறியிருப்பதை மறவாதே. அன்றைக்கும் உன்னை விட்டுச் செல்ல முடியாமல் நின்றதையும் பின் தொடர்ந்து வந்ததையும் [illegible] எடுத்துக் கொள்... அன்று ராமனைக் கொன்றுவிட வேண்டும் போல வெறி வந்தது. அடித்த பிறகுதான் அவரை அடித்ததை உணர்ந்தேன்.''

''ஆனால் அதற்கும் எனக்கு நானே ஒரு காரணமும் கற்பித்துக் கொண்டேன். விரும்பாத பெண்ணைப் பலவந்தம் செய்ய முயன்றதால் ராமனிடம் ஆத்திரம் வந்தது. மற்றபடி நீயும் விரும்பி இருந்தால் ஒன்றுமே தோன்றியிராது என்று என்னையே ஏமாற்றிக் கொண்டேன்.''

''பசுபதி வந்த தினம் நினைவிருக்கிறதா? அன்று நமக்குள் ஒரு மாதிரி உறவுபோலக் காட்டிக் கொண்டேனே, அவனோடு நீ இணைந்துவிடக் கூடாது என்ற பொறாமைதான்.''

''அன்றே அதைப்பற்றி வெகுவாக யோசனை செய்தேன். நான் ஒன்றும் நாய்ப்புத்தி கொண்டவன் அல்லவே என்று அப்போதும் ஒரு நொண்டிச் சமாதானம் துணை வந்தது. தகுதியற்றவனோடு இணைந்து திருமணம் - புனிதம் என்று பொய்யான ஒரு குறுகிய வட்டத்துக்குள் சிறைப்பட்டு நீ நொந்துவிடக் கூடாதே என்ற நல்ல... எண்ணம் என்று'' என்றான் அவன் கசந்த குரலில்.

தன் குணம் பற்றியே வேதனைப்படுகிறான் என்பது உதயாவுக்கு புரிந்தது.

''பரவாயில்லை, விட்டுவிடுங்கள் போதும்'' என்று சொல்லலாமா என்று கூடத் தோன்றுகிறது.

அதை அவள் செயல்படுத்துமுன் அவனே ஒரு நெடு பெருமூச்சுடன் தொடர்ந்தான்.

அன்று வரை நான் அந்தமாதிரி நடந்தவன் இல்லை. உதயா ஒரு பெண், ''எப்பேர்ப்பட்ட அழகி என்றாலும் அவள் வேறு ஒருவனிடம் லயித்திருப்பது தெரிந்தால் தோளைக் குலுக்கிவிட்டுப் போய் விடுவேன். உன் விஷயத்தில் அப்படி இருக்க முடியவில்லை பசுபதி சென்னையிலிருந்து கிளம்பும் வரை அமைதியில்லாது போயிற்று.''

''அவனை உன்னிடம் மட்டம் தட்டிப் பேசினேன்.''

''பசுபதியின் உறவை உடைத்தே ஆக வேண்டும் போல ஒரு வெறி.

''இந்த திருச்சி பயணத்துக்கு அதுவே முக்கிய காரணம்.''

''ஓட்டலுக்கும் வீட்டுக்கும் உள்ள வித்தியாசம் உறைக்க என்றீர்களே'' என்று குறுக்கிட்டுக் கேட்டாள் உதயா.

''இல்லை'' என்றான் அவன்.

அவளது புருவம் நெளியவும், ''அது உன் கணிப்பு உதயா. நான் மறுத்து உரைக்கவில்லை. அவ்வளவுதான். ஆனால் முக்கிய காரணம் இந்த ஓட்டலில் நீ என்னோடு தங்கினாய் என்றால் பசுபதி தானாக விலகிவிடுவான் என்பதுதான்.

''அதற்குத் துணை செய்வதுபோலத்தான் இரவில் நீ அறிந்த - அல்லது உன்னை அறிந்தவர் இருக்கக் கூடிய ஸ்ரீரங்கத்துக்கு அழைத்துச் சென்றது. அங்கே காலை டறிவிட்டு...'' என்று சொல்லிக்கொண்டே வந்தவன் அவள் திடுக்கிடவும் மீண்டும் அவள் கைகளை அழுந்தப் பற்றி பேசாதிருந்தான்.

அவனும் வருந்துவது உதயாவுக்குப் புரிந்தது.

சும்மாவே இந்த விஷயத்தில் அவன் மேல் கோபம் கொள்வது நியாயம் இல்லை என்பது அவள் எண்ணம்.

அவளுடைய பெற்றோருக்கோ, பசுபதிக்கோ அவள் மீது நம்பிக்கையிருந்திருந்தால் யார் என்ன சொன்னாலும் எப்படி சந்தேகம் வரும்?

இங்கே சந்தேகப்பட்டு என்ன ஏது என்று அவளிடம் கேட்கக்கூட இல்லையே.

ஒரேயடியாய் அவளைக் கெட்டவள் என்று முடிவே கட்டி விட்டார்களே.

மனதில் நினைத்ததைச் சொன்னாள்.

''என்மேல் மெய்யாக நம்பிக்கை இருந்தால் யார் என்ன செய்தாலும் தவறாக எப்படி எண்ணுவார்கள்?''

அவன் முகம் கொஞ்சம் தெளிந்தது.

''பசுபதியின் உறவை உடைத்தாக வேண்டும் என்ற வெறியில் இருந்தபோது நீ துன்புறக் கூடுமே என்ற எண்ணம் பலமுறை என்னை தயங்க வைத்தது உதயா. ஒரு வாரம் ஆனால் கடைசியில் சுயநலம் ஜயித்து விட்டது.''

கடைசி ஒரு வாரம் நினைவு வந்தது அவளுக்கு.

''இதைக் கூடச் சுயநலம் என்று மனதில் ஒப்பவில்லை நான் பசுபதியிடமிருந்து உன்னைக் காப்பது என் கடமை அதற்காகத்தான் என்று அதற்கும் ஒரு நன்மை வண்ணம் பூசிக்கொண்டேன். யாரையும் மனம் நோகவிடாமல் நடந்து கொள்வதே ஒரு வகைத் தருமம் என்று சின்ன வயதிலிருந்து வளர்க்கப்பட்டவனாயிற்றே நான்.''

முதன் முதலாகக் கடந்த காலம்பற்றி அவன் பேசக் கேட்டாள் அவள்.

அத்தோடு அவன் பேச்சு வியப்பை அளிக்க விழிகள் விரிய ''அப்படி வளர்ந்தவர்கள் இந்த இலகு வாழ்வுக்கு எப்படி அனுமதித்தார்கள்?'' என்றாள் அவள் சுருக்கமாக.

''அனுமதிக்கவில்லை'' என்றான் அவன் சுருக்கமாக.

ஒரு கண மவுனத்தின் பின் அவனே தொடர்ந்தான்.

''அந்த வயது வருமுன்னே ஒரு விமான விபத்தில் இறந்து போனார்கள். பிறகு தாத்தா மட்டும்தான்...'' அவன் புருவ மத்தியில் முடிச்சு ஒன்று பொருந்தாமல் விழுந்தது.

ஏதோ உந்த அந்த முடிச்சை மெல்ல நீவிவிட்டாள் உதயா.

அவள் கையைப்பற்றி லேசாக முத்தமிட்டு அவன் மேலும் சொன்னான்.

''படிப்புக்காக ஸ்டேட்ஸ் போனேன் உதயா. அங்கே... அங்கே பசித்தால் உண்பதுபோல. இந்த உறவு கொள்ளாத வரை 'நார்மலாக' நினைப்பது கூட இல்லை உதயா உடம்பின் தேவை இது. ஒப்புவது என்ன தவறு என்றுதான் நானும் நினைத்தேன். விலங்குகளுக்கும் மனிதனுக்கும் என்ன வித்தியாசம் என்று இப்போது புரிகிறது.

''அங்கிருந்து திரும்பி வந்தவுடன் தாத்தாவும், அம்மா அப்பாவுடன் சேர்ந்து விட்டார்.

''என்னுடைய வாழ்வில் அக்கறை உள்ளவர்களோ இது உனக்கு நல்லதில்லை என்று எடுத்துச் சொல்லக் கூடியவர் களோ யாரும் இல்லை.

இருந்தாலும் கேட்கிற மனிதரா என்று உள்ளூர நினைத்தபடி ''கண்ணன்?'' என்றாள் உதயா.

''அவன் கொஞ்சம் சொல்லுவான்'' என்று ஒத்துக் கொண்டான் கவுதமன். ''ஆனால் அவனுக்கே புத்தியில்லை என்று நினைத்த எனக்கு அவனுடைய புத்திமதி எப்படி ...றும், மத்தபடி இந்தத் தொழில்துறை பழக்கத்தினால்தான் ...ப் நண்பர்கள்... நீதான் பார்த்தாயே.''

முகம் வாட ''அவர்களோடு எல்லாம் பழகவேண்டுமா?'' என்று கேட்டாள் உதயா.

...டிக் கொடுத்துவிட்டு, ''அன்று உன்னை அழைத்து வந்த ...த்தில் எல்லோருக்குமே சந்தேகம், பெரிய ரொமான்ஸ் என்று ...ஆவலாக இருப்பதாகக் கேள்வி'' என்றான் அவன்.

''...ந்த ராவணன் கூடவா?'' என்று வெடுக்கென கேட்டாள் ...

சிரித்து விட்டான் அவன், ''அப்பாடி, என் பழைய உதயாவை என் முட்டாள்தனத்தில் கொன்று விட்டேனோ என்று கூட பயந்திருந்தேன்.''

அவள் கன்னத்தை நிமிண்டி, ''ராமன் குடிகாரர் மற்றபடி நல்லவர்தான் என்று சொல்லவில்லை. அவர்களை அதிகம் சந்திக்க தேவை இராதபடி நான் பார்த்துக் கொள்கிறேன்'' என்று உறுதி கொடுத்தான்.

அவன் சிரித்ததை மகிழ்வுடன் ரசித்தவள் அவன் முகம் மீண்டும் சீரியசாகவும் ''போதுமே'' என்றாள் இரைஞ்சலாக.

அவன் தலையசைத்தான்.

''முழுமையாகத் தெரிந்து கொண்டு விடவேண்டும் உதயா'' என்றான் பிடிவாதத்துடன்.

அவள் பேசாதிருக்க எழுந்து நின்று சொல்லலானான்.

'கோல் சர்ச்சிங்' என்று ஆங்கிலத்தில் சொல்வதுண்டு தெரியுமில்லையா உதயா? நேற்றிரவு எனக்கு அதுதான்.

''அலசி ஆராய்ந்ததில் உன்னிடம் கொண்ட காதல் தவிர என்னைப்பற்றிப் பெருமைப்பட்டுக் கொள்ள ஒன்றுமே இல்லை.''

''மாறு மாறு என்று உபதேசம்; வசதி, வளம் என்ற தூண்டிலுக்காக மாமல்லபுரம்; பிறகு பசுபதியை விரட்டினேன். அப்போதெல்லாம் உன் மனம் என்ன பாடுபட்டிருக்கும் என்று எண்ணி எண்ணி வேதனையாக இருக்கிறது உதிம்மா.''

அந்த ஓர் 'உதிம்மா'வில் உள்ளத்துக் காயம் எல்லாம் ஆறித் தழும்புகூட மாறிவிட்டாற்போல உணர்ந்தாள் உதயா.

''உன் ஆத்திரத்தை என்னால் அலட்சியம் செய்ய முடிந்தது. ஆனால் அடிபட்ட மானாய் நேற்று நீ கதறிய

போது என்னால் தாங்க முடியவில்லை. என் கால் செருப்பைக் கழற்றி என் தலையிலேயே ஓங்கி அடித்துக் கொள்ள வேண்டும் போல் இருந்தது. என்மேல் அவ்வளவு ஆத்திரம் வந்தது.

''நீ நெஞ்சில் வலிக்கிறது என்றாயே. உன் ஒவ்வொரு சொட்டு கண்ணீருக்கும் என் மனம் என்னமாய்த் தவித்தது தெரியுமா?''

''உன் மேல் வேகமாகக் காற்று வீசினால் கூட என்னால் பொறுக்க முடியாதது போல இருக்கிறது.''

''உன் வீட்டில் ஒருவரும் சரியில்லை என்று நன்றாகத் தெரிந்தது.''

''உன் கண்ணில் ஒரு சொட்டு நீர் வராமல் காப்பது என்றால் என்னை மணந்து கொள்வதுதான் ஒரே வழி என்று முடிவு செய்தேன். உன்னை வருத்த யாரும் நெருங்க விடாமல் காக்கும் உரிமை வேண்டியிருந்தது.

''அத்தோடு, வேறு நினைவுடன் உன்னை யாரும் நோக்கினால் கூடப் பொறுக்க முடியாது என்பது வேறு.''

''உன் ராமர், சீதை புரிந்தது; காதலர் இருவர் கருத்து ஒருமித்து, 'ஒருவனுக்கு ஒருத்தி' எல்லாம் புரிந்தது.

வேகமாகச் சொல்லிக் கொண்டே நிறுத்தி ஒரு முறுவல் செய்து ''நீ மாறுவாய் என்று நினைத்தேன் உதி. கடைசியாக மாறி உன் வழி வந்திருப்பது நான்தான்'' என்று கூறி மீண்டும் அவள் அருகே அமர்ந்தான்.

ஏதோ யோசனையில் அவள் முகம் மாறியது.

''என் தாமரைக்கு என்ன வாட்டம்?'' என்றான் கனிவாக.

''நானும் மாறவில்லை என்று இல்லையே. நேற்று உங்கள் அறைக்கு வந்தேனே. நீங்கள் மட்டும் உறுதியிழந்திருந்தால்...'' அவள் குரல் அடைபட்டு நின்றது.

''ஷ் பைத்தியம்'' என்று அவளைத் தன்மீது சாய்த்துக் கொண்டான் அவன். ''நீ என் அறைக்கு வந்தாய் என்றால் உன் காதல் என்மீது என்ற ஒரே காரணம்தான். வேறு ஒரு கோடீஸ்வரன் உன் காலடியில் வைரமாகக் கொட்டியிருந்தாலும் உதைத்துத் தள்ளிவிட்டு ஓடியிருப்பாய் தெரியுமா?''

கண்ணில் ஐயம் விலகாது அவள் நோக்க, ''சத்தியம் கண்மணி'' என்று மடியில் கிடந்த அவள் கைமேல் கை வைத்து இருத்தினான் கவுதமன்.

நிம்மதிப் பெருமூச்சுடன் சாய்ந்தான் கண்ணில் அவள் கையில் இருந்த கைக்கடிகாரம் பட்டது.

''அம்மாடி நேரத்தைப் பாருங்கள்!'' என்று எழப் போனாள் உதயா.

வாகாகப்பற்றி, அவளைத் தன் அணைப்பில் இருத்தி ''எங்...கே?'' என்றான் அவன்.

சற்றுத் திகைத்து, ''அவர்கள் எல்லாம் வந்து விடுவார்கள்...'' என்று முணுமுணுத்தாள் அவள்.

''அவர்கள் இங்கிதம் அறிந்தவர்கள், இப்போதைக்கு வரமாட்டார்கள்'' என்றவன் ஒரு மெல்லிய நகையுடன் மனைவியின் சிவந்த முகத்தை நோக்கிக் குனிந்தான்.